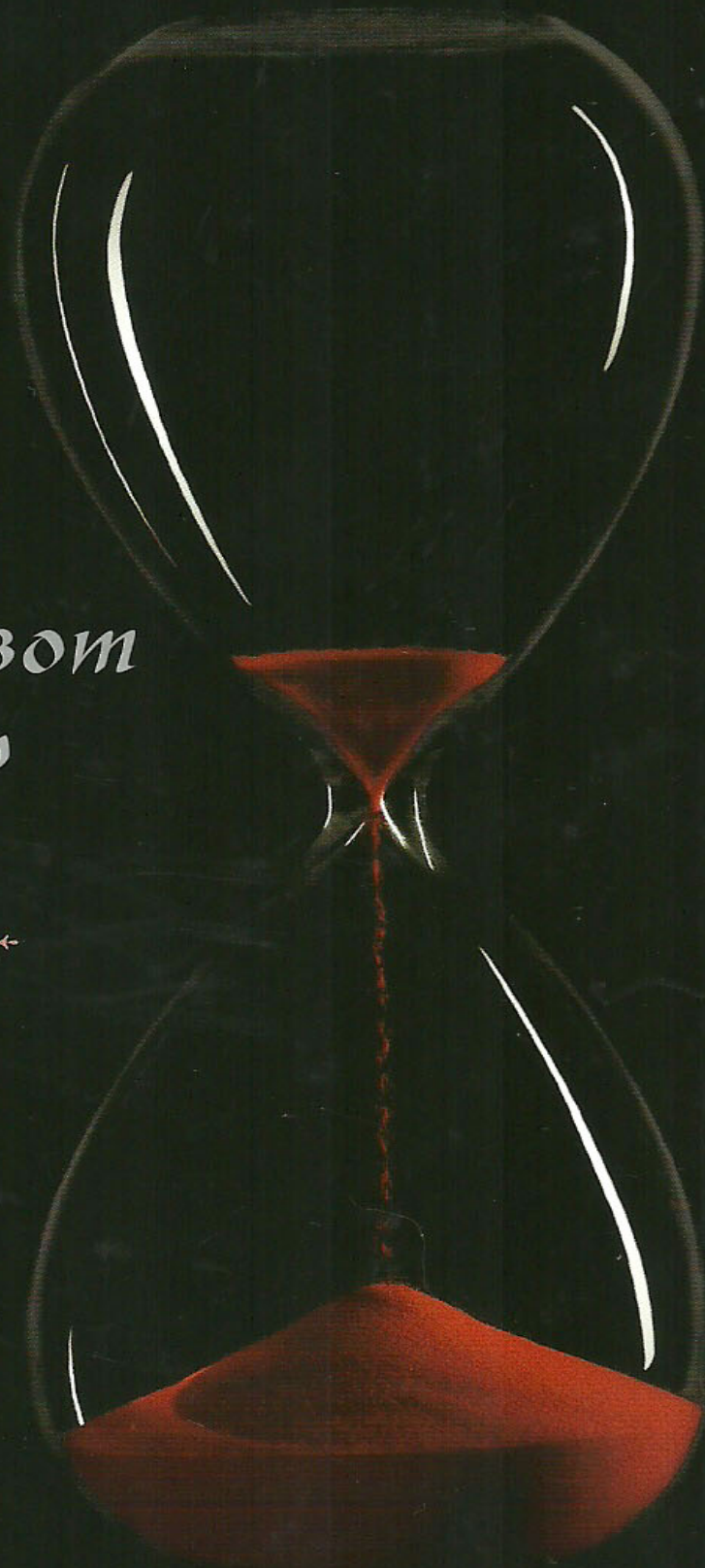

СТЕФАНИ МАЙЪР

*Краткият
втори живот
на Бри Танър*

*По романа
→ Затъмнение ←*

ЕГМОНТ

СТЕФАНИ МАЙЪР
КРАТКИЯТ ВТОРИ ЖИВОТ НА
БРИ ТАНЪР
ПО РОМАНА „ЗАТЪМНЕНИЕ“

Превод: Елка Виденова

chitanka.info

„Забелязах как тялото му се променя. Приклепна на покрива, придържайки се с една ръка за ръба. Необичайната му дружелюбност внезапно се стопи и той се превърна в ловец. Разпознавах това състояние и то не ме притесняваше, тъй като го разбирах.

Мозъкът ми изключи. Време беше за лов. Поех си дълбоко въздух, поех аромата на кръвта в човешките тела под нас. Не бяха единствените наоколо, но бяха най-близо. Жертвата трябваше да се набележи, преди да доловиш аромата ѝ. След това вече бе късно да разсъждаваш за каквото и да било.“

Интригуващ разказ за едно момиче, озовало се в мрачния свят на новородените вампири, където сигурността и правилата са неясни, а доверието в себеподобните често е пагубно.

На Ася Мучник и Мегън Хибет

ВЪВЕДЕНИЕ

Няма двама писатели, които да подхождат към творенията си по един и същи начин. Всички се вдъхновяваме и мотивираме от различни неща; имаме си причини едни наши герои да останат с нас, докато други потъват в забвение. Аз лично така и не разбрах защо някои мои герои придобиват свой собствен ярък живот, но винаги се радвам, когато се получи така. Тези герои се описват най-лесно и затова техните истории обикновено намират достоен завършек.

Бри е една от тези героини и тя е основната причина настоящата новела да е в ръцете ви, вместо да е потънала в лабиринта от забравени файлове в компютъра ми. (Другите две причини се казват Диего и Фред.) Започнах да мисля за Бри, докато редактирах „Затъмнение“. Повтарям, докато я редактирах, не докато я пишех — докато пишех първата чернова на „Затъмнение“, имах нещо като капаци на очите и виждах само от първо лице единствено число. Онова, което Бела не виждаше и не чуваше, не вкусваше и не докосваше, беше напълно маловажно. „Затъмнение“ си бе нейно преживяване и само нейно.

Следващата крачка в процеса на редактиране беше да се отдалеча от образа на Бела, да погледна отстрани как тече повествованието. Редакторката ми Ребека Дейвис имаше огромен принос в този процес, като ми поднесе множество въпроси относно нещата, които Бела не знаеше, с помощта на които да направим съответните откъси от разказа по-ясни. Тъй като Бри е единственият новороден вампир, когото Бела среща, именно към гледна точка на Бри се насочих, докато обмислях какво се случва зад кулисите. Започнах да размишлявам какво ли е да живееш в мазе с новородени и да ловуваш по традиционния вампирски начин. Представях си този свят, така както го разбираше Бри. Което се оказа лесно. От самото начало Бри бе много ясен образ и част от приятелите ѝ също оживяха без усилие. При мен нещата обикновено се получават така: опитвам се да напиша кратко резюме на случващото се в някоя част от историята и накрая се оказва,

че пиша диалог. В този случай вместо резюме се оказа, че описвам цял един ден от живота на Бри.

В хода на описанието за пръв път погледнах през очите на герой, който е „истински“ вампир — ловец, чудовище. Виждах нас, хората, през червените ѝ очи; внезапно се превърнахме в жалки и слаби, лесна плячка, напълно без значение, освен като вкусна храна. Почувствах какво е да си сам, заобиколен от врагове, винаги нащрек, вечно несигурен, освен в едно — че животът ти е в опасност.

Потопах се в напълно различна порода вампири: новородените. Така и не бях изследвала живота на новородените — дори когато най-накрая самата Бела се превърна във вампир. Но Бела никога не е била новородена като Бри. Беше вълнуващо и мрачно и в крайна сметка трагично. Колкото повече приближавах неизбежния край, толкова повече си мечтаех да бях завършила „Затъмнение“ по малко по-различен начин.

Интересно ми е какви чувства изпитвате към Бри. Тя е толкова незначителен, привидно обикновен герой в „Затъмнение“. От гледната точка на Бела животът на Бри продължава едва пет минути. И все пак нейната история е толкова важна за осмислянето на целия сюжет. Когато четяхте сцената в „Затъмнение“, в която Бела гледа втренчено Бри и я преценява като своето вероятно бъдеще, дали ви хрумна как е достигнала Бри до този момент? А когато Бри отвръща на погледа на Бела, запитахте ли се как са изглеждали Бела и семейство Кълън в очите ѝ? Вероятно не. Но дори да сте се питали, обзалагам се, че така и не сте отгатнали тайната ѝ.

Надявам се в крайна сметка да обикнете Бри, така както я обикнах аз; макар желанието ми да е малко жестоко — знаете, че за нея нещата не приключват добре. Но поне ще научите цялата история. И че нито една гледна точка не е маловажна.

Приятно четене,

Стефани

Заглавието на първа страница надничаше злобно от малкия метален автомат за вестници: СИАТЪЛ ПОД ОБСАДА — ЖЕРТВИТЕ СЕ УВЕЛИЧАВАТ. Тази още не я бях чела. Явно някой разносвач на вестници току-що бе заредил автомата. И за негов късмет вече не беше наоколо.

Страхотно. Райли щеше да побеснее. Трябваше да направя всичко възможно да не съм край него, когато види вестника. По-добре да откъсне ръката на другиго.

Криех се в сенките зад ъгъла на една разнебитена триетажна постройка и се стараех да не се набивам на очи, докато чаках някой да вземе решение. Не исках да срещам ничий поглед, затова се втренчих в съседната стена. На приземния етаж на сградата имаше музикален магазин, който отдавна беше затворил; прозорците бяха изпочупени от вятъра или при някоя улично сбиване и бяха заковани с шперплат. На горните етажи имаше апартаменти — празни, предполагам, тъй като не долавях обичайните звуци на спящи хора. Не беше странно — сградата имаше вид, сякаш ще рухне под напора на първия по-сериозен полъх на вятъра. Онези от другата страна на тъмната тясна уличка бяха в същото състояние.

Обичайната сцена за нощни забавления в града.

Не исках да се обаждам, нито да привличам внимание, но копнеех някой да вземе решение. Жаждата ме мъчеше и изобщо не ме интересуваше дали ще тръгнем наляво или надясно, или ще минем по покривите. Исках да намеря някой нещастник, който да няма време дори да си помисли, че се оказал на неподходящото място в неподходящото време.

За нещастие тази нощ Райли ме беше изпратил навън с двама от най-негодните вампири на света. Май въобще не му пукаше как организира ловните групи. Пък и не се тревожеше особено, че ако изпрати неподходящи хора заедно, не всички ще се приберат у дома. Тази вечер ми се падна Кевин и някакво русо хлапе, чието име дори не знаех. И двамата бяха от бандата на Раул, което автоматично означаваше, че са глупаци. При това опасни. Но в момента на преден план излизаше глупостта им.

Вместо да изберат накъде да тръгнем, изведнъж започнаха да спорят чий любим супергерой щял да бъде по-добър ловец. Безименното русо момче реши да демонстрира качествата на

Спайдърмен и се покатери по тухлената стена на алеята, тананикайки мелодията от филма. Въздъгнах ядосано. Нямах ли да тръгваме вече?

Мигновено раздвижване от лявата ми страна привлече вниманието ми. Беше четвъртият, когото Райли бе включил в ловната ни дружинка — Диего. Почти нищо не знаех за него, освен че е по-възрастен от останалите. Говореше се, че е дясната ръка на Райли. Което не беше причина да го харесвам повече, отколкото останалите тъпаци.

Диего ме гледаше. Сигурно ме беше чул да въздишам. Отклоних поглед.

Дръж си главата наведена и устата затворена — това беше единственият начин да останеш жив в бандата на Райли.

— Спайдърмен е жалък смотаняк — извика Кевин на русото момче. — Сега ще ти покажа как ловува истинският супергерой. — Той се усмихна широко. Зъбите му блеснаха на уличното осветление.

Кевин изскочи на улицата точно когато светлините на някаква кола завиха и заляха пропукания асфалт със синкавобяла светлина. Отметна ръце назад, после бавно ги събра пред тялото си като професионален борец пред публика. Колата продължи да приближава, вероятно шофьорът очакваше да се махне от пътя, както би направил всеки нормален човек. Както би трябвало да направи и той.

— Хълк е бесен! — изрева Кевин. — Хълк... иска да МАЧКА!

Той скочи напред, пресрещна колата, преди още да е спряла, сграбчи я за предната броня и я запокити над главата си, така че тя се приземи върху тротоара на покрива си. Отекна стържене на метал и звън от сипещо се стъкло. Отвътре се чува женски писъци.

— Олеле — възкликна Диего и поклати глава. Беше красив, с тъмна, гъста и къдрава коса, големи очи и плътни устни, но пък кой ли не беше красив? Даже Кевин и останалите кретени на Раул бяха красиви. — Кевин, не бива да привличаме внимание. Райли каза...

— Райли каза! — изимитира го Кевин с дрезгав фалцет. — Ама че си мекотело, Диего! Райли го няма.

Кевин скочи върху обърнатата с гумите нагоре хонда и удари с юмрук страничното стъкло откъм шофьора, което по чудо бе останало непокътнато. После пхна ръце през парчетата стъкло и спадащата въздушна възглавница.

Обърнах се с гръб и стаих дъх, мъчейки се с всички сили да запазя самообладание.

Не можех да гледам как пие. Твърде жадна бях, а не исках да се спречквам с него. Нямах никакво желание да попадам в черния списък на Раул.

Русото момче обаче нямаше подобни скрупули. Той се отгласна от тухлената стена над нас и леко се приземи зад гърба ми. Чух, как двамата с Кевин се озъбват един на друг, после някакъв влажен разкъсващ звук и писъците на жената замряха. Вероятно я бяха разкъсали на две.

Опитах се да не мисля за това. Но долавях топлината и чувах капенето зад мен. Гърлото ми пламна болезнено, въпреки че не дишах.

— Изчезвам от тук — прошепна Диего.

Промуши се през една пролука между тъмните сгради, а аз го последвах. Ако не се махнех незабавно, щях да се сбия с кретените на Раул за тяло, в което вече надали имаше кой знае колко кръв. И вероятно аз щях да съм тази, която нямаше да се върне вкъщи.

Ох, как само *гореше* гърлото ми! Стиснах здраво зъби, за да не запищя от болка.

Диего се стрелна през задръстена с боклуци уличка, а когато стигна задънения ѝ край, се покатери по стената. Забих пръсти в пукнатините между тухлите и се изтеглих след него.

Щом стъпи на покрива, Диего затича, запрескача леко по другите покриви в посока към светлините, които блещукаха над протока. Следвах го плътно. Бях по-млада от него, следователно и по-силна. Добре, че ние по-младите бяхме по-силни, иначе нямаше да преживеем първите седмици в къщата на Райли. Лесно можех да го задмина, но исках да разбера накъде се е отправил, а не ми се щеше *той* да се окаже зад мен.

Диего тича без прекъсване в продължение на няколко километра. Стигнахме почти до доковете. Чувах го да си мърмори под носа.

— Идиоти! Нима си мислят, че Райли раздава нареждания без причина? Като примерно собственото ни оцеляване? Толкова ли е трудно да проявиш капка разум?

— Хей — подвикнах, — ще ловуваме ли скоро? Направо изгарям.

Диего се приземи на ръба на широкия покрив на някаква фабрика и се извъртя към мен. Отскочих няколко метра назад и застанах нащрек, но той не направи никакво агресивно движение.

— Да — отвърна той. — Исках да се отдалечим от онези малоумници.

Усмихна се дружелюбно, а аз не откъсвах очи от него.

Този тип Диего не беше като останалите. Беше... спокоен, мисля, че това беше точната дума. Нормален. Не сега, но преди е бил нормален. Очите му бяха по-тъмnochервени от моите. Явно, както твърдяха слуховете, не беше нов.

От лицата под нас долитаха звуците на нощния живот в бедняшки квартал на Сиагъл. Коли, музика с мощни басове, двама-трима човека, които крачеха бързо и нервно, пиян бездомник, който пееше фалшиво в далечината.

— Ти си Бри, нали? — попита Диего. — От бебетата.

Това не ми хареса. *Бебе ли?* Както и да е.

— Да, аз съм Бри. Но не съм от последната група. Вече съм почти на три месеца.

— Хитра си за тримесечна — отвърна той. — Малко вампири биха успели да си тръгнат от онази кола. — Каза го като комплимент, сякаш беше искрено впечатлен.

— Не искам да се забърквам с откачалките на Раул.

Той кимна.

— Амин, сестро. Носят само неприятности.

Странен. Диего определено беше странен. Звучеше като човек, който води обикновен човешки разговор. У него нямаше враждебност, нямаше подозрение. Сякаш умът му не бе ангажиран да преценява дали ще е лесно или трудно да ме убие *незабавно*. Просто си бърбяхме.

— Откога си с Райли? — попитах с любопитство.

— Вече близо единайсет месеца.

— О, значи си по-стар и от Раул.

Диего извъртя очи и изплю струйка отрова през ръба на сградата.

— Да, помня когато Райли доведе този боклук. Оттогава нещата вървят от зле по-зле.

Замълчах за момент. Интересно дали смяташе, че всички помлади от него са боклуци. Не че ми пукаше. Вече от нищо и от никого

не ми пукаше. А не беше и нужно. Както казваше Райли, сега бях Бог. По-силна, по-бърза, *по-добра*. Никой нямаше значение.

Диего подсвири тихо.

— Ето, уредихме се. Нужно е само малко мисъл и търпение. — Той посочи надолу, към отсрещната страна на улицата.

Полускрит зад завоя на потъналата в синкавочерен мрак уличка, някакъв мъж ругаеше и блъскаше една жена, докато друга жена мълчаливо ги наблюдаваше. По дрехите им реших, че са сводник с двете си труженички.

Точно такива бяха инструкциите на Райли. Да ловуваме сред утайката на обществото. Сред онези, които нямаше да липсват на никого, които не се бяха запътили към дома при очакващото ги семейство, за чието изчезване никой нямаше да докладва.

Така беше избрал и нас самите. И храната, и боговете произлизаха от дъното.

За разлика от някои от другите, продължавах да следвам указанията на Райли. Не защото го харесвах. Подобно чувство *отдавна* беше изчезнало. А защото нарежданията му звучаха разумно. Какъв смисъл имаше да се вдига шум, че шепа новосъздадени вампири са решили да превърнат Сиатъл в ловно поле? С какво би ни помогнало това?

Преди сама да се превърна във вампир, изобщо не вярвах в съществуването им. А щом хората не вярваха във вампири, явно останалите вампири по света действаха по-умело, така както искаше Райли. Вероятно си имаше причина.

А както току-що бе подметнал Диего, искаше се само малко мисъл и малко търпение.

Естествено, често допускахме грешки и когато Райли прочетеше вестниците, започваше да беснее и креци, да чупи каквото му попадне, като например безценната система за видеоигри на Раул. После Раул полудяваше, разкъсваше някого от нас и го изгаряше. Райли пък откачаше още повече и конфискуваше всички кибрити и запалки. След няколко подобни сцени Райли докарваше поредната групичка бездомни хлапета, превърнати във вампири, за да заменят унищожените. Цикълът се повтаряше до безкрай.

Диего вдиша през носа си — дълго и продължително — и забелязах как тялото му се променя. Прилекна на покрива,

придържайки се с една ръка за ръба. Необичайната му дружелюбност внезапно се стопи и той се превърна в ловец. Разпознавах това състояние и то не ме притесняваше, тъй като го разбирах.

Мозъкът ми изключи. Време беше за лов. Поех си дълбоко въздух, поех аромата на кръвта в човешките тела под нас. Не бяха единствените наоколо, но бяха най-близо. Жертвата трябваше да се набележи, преди да доловиш аромата ѝ. След това вече бе късно да разсъждаваш за каквото и да било.

Диего се спусна от ръба на покрива и изчезна от погледа ми. Приземи се на улицата толкова безшумно, че никой не забеляза — нито сводникът, нито плачещата проститутка, нито другата, която явно беше дрогирана.

Между зъбите ми се процеди ниско ръмжене. Беше моя. Кръвта беше *моя*. Пламъците в гърлото ми лумнаха и вече не можех да мисля за нищо друго.

Оттласнах се от покрива, завъртях се във въздуха към срещната страна на улицата и се приземих до ревящата блондинка. Усещах, че Диего е точно зад мен, затова изръмжах предупредително, преди да сграбча смаяната жена за косата. Придърпах я към стената и опрях гръб там. Отбранителна позиция, за всеки случай.

Но след секунда забравих изцяло за Диего, защото усетих топлината под кожата ѝ, чух туптенето на сърцето ѝ току под повърхността.

Тя отвори уста да извика, но зъбите ми се впиха в гръкляна ѝ, преди от устните ѝ да излезе и звук. Чу се само къркоренето на въздух и кръв в дробовете ѝ и собствените ми тихи стонове, които не можех да контролирам.

Кръвта беше топла и сладка. Потуши пожара в гърлото ми, уталожи непрестанната болезнена празнота в стомаха ми. Смучех и преглъщах и едва съзнавах какво става около мен.

Чувах същите звуци от Диего — беше хванал мъжа. Другата жена лежеше в безсъзнание на земята. Дори не успяха да гъкнат. Биваше си го.

Проблемът с хората беше, че никога нямаха достатъчно кръв. Стори ми се, че само няколко секунди по-късно момичето пресъхна. Ядосано разтърсих отпуснатото ѝ тяло. Гърлото ми отново пламна.

Захвърлих пресушеното тяло на земята и приклеках до стената, чудейки се дали ще успея да сграбча припадналото момиче и да хукна, преди Диего да ме хване.

Той вече беше приключил с мъжа. Погледна ме с изражение, което можех да опиша единствено като... съчувствено. Но вероятно се заблуждавах. Не помнех някой някога да бе проявявал съчувствие към мен, така че нямаше как да разпозная емоцията.

— Давай — каза той и кимна към припадналото момиче на земята.

— Шегуваш ли се?

— Неее, засега съм добре. А и имаме време да хванем още някого.

Изгледах го внимателно, за да преценя дали не ми готви някакъв номер, после се стрелнах напред и сграбчих момичето. Диего не се опита да ме спре. Извърна се леко и се загледа в черното небе.

Забих зъби във врата ѝ, без да откъсвам очи от него. Тази беше дори по-добра от предишната. Кръвта ѝ бе съвършено чиста. При русото момиче имаше горчив послевкус от наркотиците — толкова бях привикнала с него, че почти не го забелязвах. Рядкост беше да попадна на чиста кръв, защото следвах правилата да ловувам сред изметта. Изглежда и Диего постъпваше така. Но със сигурност беше подушил от какво се отказва.

Защо го беше направил?

Когато и второто тяло пресъхна, усетих известно облекчение в гърлото. В тялото ми имаше доста кръв. Навярно щяха да минат поне няколко дена, преди болката да се завърне с пълна сила.

Диего продължаваше да чака, подсвирвайки тихичко през зъби. Когато пуснах тялото да падне с глухо тупване, той се обърна към мен и се усмихна.

— Тъъ, благодаря — казах аз.

Той кимна.

— Стори ми се, че имаш по-голяма нужда от мен. Помня колко трудно беше в началото.

— Става ли по-лесно?

Той сви рамене.

— В известен смисъл.

Спогледахме се за секунда.

— Да вземем да ги изхвърлим в пролива? — предложи той.

Наведох се, хванах мъртвото русо момиче и метнах отпуснатото ѝ тяло през рамо. Понечих да направя същото и с другото, но Диего ме изпревари. Сводникът вече висеше на едното му рамо.

— Хванал съм я — каза той.

Последвах го нагоре по стената, после запрескачахме от трегер на трегер под магистралата. Фаровете на колите долу не успяваха да стигнат до нас. Замислих се колко глупави бяха хората, колко нехайни и се зарадвах, че не съм една от невежите.

Скрити в тъмнината се отправихме към един празен док, затворен за през нощта. Когато стигна ръба на бетона, Диего скочи с тежкия си товар и изчезна във водата. Плъзнах се след него.

Плуваше бързо и умело като акула, гмуркаше се все по-дълбоко и по-навътре в черните води на пролива. После изведнъж спря. Беше открил каквото търсеше — огромна, хлъзгава скална буца на дъното на океана, полепнала с морски звезди и боклуци. Вероятно бяхме на повече от трийсет метра дълбочина — за човек тъмнината тук би била непрогледна. Диего пусна телата. Залюскаха се бавно в течението до него, докато той провираше ръка в пясъка под камъка. След секунда напипа пукнатина и повдигна скалата от мястото ѝ. Беше толкова тежка, че тялото му потъна почти до кръста в глинестия пясък на дъното.

Вдигна глава и ми кимна.

Доплувах до него, като пътъом дръпнах и неговите тела с една ръка. Напъхах русото момиче в черната дупка под скалата, след това второто и накрая сводника. Подритнах ги леко, за да съм сигурна, че са влезли добре, после се отдръпнах. Диего пусна скалата. Тя се заклати леко, докато се пригоди към новото си неравно легло. Диего раздвижи крака, измъкна се от пясъка, после се издигна до горната част на скалата и натисна силно, сплесквайки неравностите отдолу.

Отблъсна се на няколко метра, за да огледа свършеното.

Идеално, казах само с устни. Тези три тела никога нямаше да изплуват на повърхността. Райли нямаше да чуе за тях по новините.

Диего се усмихна и вдигна ръка.

Отне ми цяла минута, докато осъзная, че очаква да ударя ръката му в победоносен жест. Колебливо заплувах към него, докоснах бегло

длан в неговата и побързах да се отгласна, увеличавайки разстоянието помежду ни.

Изражението на Диего се смени, после той се изстреля към повърхността като куршум.

Заиздигах се объркано след него. Когато излязох на повърхността, направо се давеше от смях.

— Какво?

В първия момент дори не успя да ми отговори. Най-накрая каза:

— По-нескопосан поздрав не съм виждал в живота си.

Изсумтях подразнено.

— Откъде да знам дали няма да ми откъснеш ръката.

Диего също изсумтя.

— Не бих направил такова нещо.

— Всеки друг би го направил — възразих аз.

— Вярно — съгласи се той и веселостта му внезапно помръкна.

— Искаш ли още да ловуваш?

— Искали питане?

Излязохме от водата под някакъв мост и за наш късмет се озовахме точно до двама бездомници, заспали под стари, полуизгнили спални чували върху общ дюшек от вестници. Така и не се събудиха. Кръвта им беше пропита с алкохол, но беше по-добре от нищо. Заровихме и тях на дъното на пролива, но под друг камък.

— Е, аз съм уреден за няколко седмици напред — каза Диего, когато отново излязохме на повърхността в поредния празен док. От нас се стичаше вода.

Въздъгнах.

— Явно наистина става по-лесно, а? А аз ще изгарям наново само след няколко дена. И Райли вероятно пак ще ме прати на лов с изродите на Раул.

— Мога да дойда с теб, ако искаш. Райли обикновено ме оставя да правя каквото искам.

Обмислих предложението му и за момент отново се усъмних. Но Диего определено не приличаше на останалите. С него се чувствах различно. Като че нямаше нужда да си пазя гърба.

— Ще ми е приятно — признах. И веднага се почувствах неловко. Прозвучах толкова уязвима.

— Супер — отвърна Диего и ми се усмихна.

— От къде на къде Райли така ти е отпуснал юздите? — попитах, озадачена от взаимоотношенията им. Колкото повече време прекарвах с Диего, толкова по-трудно си го представях с Райли. Диего беше толкова... дружелюбен. Нямаше нищо общо с Райли. Явно противоположностите наистина се привличаха.

— Райли знае, че може да разчита на мен да си почиствам мръсотията. Като говорим за това, имаш ли нещо против да свършим нещо?

Започвах да се забавлявам с това момче. Да изпитвам любопитство. Исках да видя какво ще направи.

— Разбира се — отвърнах.

Тичешком прекоси дока и излезе на пътя, който следваше брега. Затичах след него. Долових миризмата на няколко човека, но беше прекалено тъмно, а и при такава скорост нямаше как да ни видят.

Диего реши отново да минем по покривите. След няколко скока разпознах собствената си миризма. Връщахме се по същия път.

Озовахме се на първата уличка, където Кевин и другият бяха сътворили онази глупост с колата.

— Не мога да *повярвам* — изръмжа Диего.

Изглежда, Кевин и компания току-що си бяха тръгнали. Върху първата кола бяха струпани още две, а към жертвите бяха добавени няколко случайни минувачи. Ченгетата още не бяха дошли, понеже всеки, който би могъл да докладва за касапницата, вече бе мъртъв.

— Ще ми помогнеш ли да разчистим? — попита Диего.

— Става.

Скочихме на улицата и Диего набързо размести колите в друга конфигурация, та да изглежда, сякаш се бяха сблъскали, а не че някакво гигантско, глезено дете си бе играло с тях. Грабнах двете пресъхнали, безжизнени тела, изоставени на тротоара, и ги пъгнах под предполагаемото място на удара.

— Много тежка катастрофа — подметнах.

Диего се ухили. Извади запалка от джоба си и подпали дрехите на жертвите. Аз извадих своята — Райли ни ги раздаваше, когато излизахме на лов, очакваше се и Кевин да използва своята — и започнах да паля тапицерията. Телата, пресушени и олигавени с леснозапалимата вампирска отрова, бързо пламнаха.

— Отдръпни се — предупреди ме Диего и видях, че е отворил капака на резервоара на първата кола. Изкатерих се по най-близката стена и кацнах един етаж по-нагоре, за да наблюдавам. Той отстъпи няколко крачки и драсна клечка кибрит. Прицели се ловко, хвърли я в дупката и почти в същия миг скочи до мен.

Взривът от експлозията разтърси цялата улица. Зад ъгъла се показаха мигащи светлини.

— Чудесно стана — казах.

— Благодаря за помощта. Да се връщаме ли при Райли?

Намръщих се. Къщата на Райли беше последното място, където бих прекарала остатъка от нощта. Не исках да гледам глупавото лице на Раул, нито да слушам непрестанните крясъци и спорове. Не исках да стискам зъби и да се крия зад Фред Особняка, за да ме оставят на мира. А и не ми беше останало нищо за четене.

— Имаме още малко време — каза Диего, прочел изражението ми. — Не е нужно да се връщаме веднага.

— Нещо за четене ще ми свърши чудесна работа.

— А на мен нова музика — ухили се той. — Да вървим на пазар тогава.

Придвижвахме се бързо, пак по покривите, а когато сградите оредяха, претичвахме през по-тъмните улички, докато най-после стигнахме по-цивилизован квартал. Не след дълго открихме голям мол, в който имаше и книжарница от една голяма верига. Откъснах катинара на капака на покрива и двамата се промъкнахме оттам. Книжарницата беше празна, сензори имаше само на прозорците и вратата. Отидох право при буква „Х“, а Диего се запъти към музикалния раздел в дъното. Тъкмо бях приключила Хейл. Измъкнах следващите десетина книги от рафта, да имам за два-три дни.

Огледах се за Диего и го открих седнал на една от масичките за кафе, да разглежда дисковете. Поколебах се за миг, но все пак седнах до него.

Чувствах се странно. Ситуацията ми беше позната по някакъв натрапчив, тревожен начин. И преди бях седяла така — на маса, срещу друг човек. И бях водила най-небрежен разговор, бях мислила за друго, не за живот и смърт, за жажда и кръв. Но това бе в друг живот, който си спомнях съвсем смътно.

Последния път, когато седях на маса с някого, този някой бе Райли. И по ред причини ми беше трудно да мисля за онази нощ.

— Защо никога не те забелязвам из къщата? — попита внезапно Диего. — Къде се криеш?

Засмях се и същевременно се намръщих:

— Обикновено се настанявам зад Фред Особняка.

Той сбърчи нос.

— Сериозно? И как издържаш?

— Свиква се. Зад него не е толкова зле, колкото пред него. А и е най-доброто възможно скривалище. Никой не се приближава до Фред.

Диего кимна, но все още изглеждаше отвратен.

— Така е. Това си е начин за оцеляване.

Свих рамене.

— Знаеш ли, че Фред е един от любимците на Райли? — попита Диего.

— Така ли? *Защо?* — никой не можеше да понася Фред Особняка. Единствено аз полагах усилия, и то единствено от инстинкт за самосъхранение.

Диего заговорнически се приведе към мен. Вече свиквах с чудатото му поведение, така че дори не трепнах.

— Чух го да говори по телефона с нея.

Потръпнах видимо.

— И аз така реагирах — каза Диего, а в гласа му се долавяше разбиране. Естествено, когато ставаше въпрос за *нея*, не беше странно, че изпитваме едно и също. — Беше преди няколко месеца. Както и да е, Райли говореше за Фред и беше страшно въодушевен. Доколкото разбрах, някои вампири умеят разни неща. В допълнение към онези, които можем всички останали. Което било хубаво. Точно това търсела *тя*. Вампири с уменияя.

Той провлачи буквата „я“ и буквално чух как мислено изговаря думата буква по буква.

— Какви умения?

— Май всякакви неща. Четене на мисли и проследяване и дори предсказване на бъдещето.

— Я стига.

— Не се шегувам. Предполагам, че Фред отблъсква хората нарочно. Всичко е на психическа основа. Кара ни да се чувстваме

отвратени само от мисълта да сме близо до него.

Намръщих се.

— И каква полза има?

— Пази си живота, нали така? Предполагам, пази и твоя.

Кимнах.

— Май да. Каза ли нещо за някой друг? — опитах се да си припомня дали не бях видяла или усетила нещо по-особено, но Фред беше единственият. Онези клоуни, които се правеха на супергерои тази вечер, не се отличаваха с нищо, което да не умеем и останалите.

— Спомена нещо за Раул — отвърна Диего и едното ъгълче на устата му се изви надолу.

— Че какви умения има Раул? Свърх глупост?

Диего изсумтя.

— Това със сигурност. Но Райли смята, че той притежава някакъв магнетизъм, привлича хората да го следват.

— Само умствено недоразвитите.

— Да, спомена и това. Че умението му май нямало ефект върху... — той преправи гласа си като на Райли — „смирените“ хлапета.

— Смирени ли?

— Мисля, че имаше предвид такива като нас с теб, които понякога са способни на умствена дейност.

Не ми харесваше да ме наричат смирена. Казано по този начин, не звучеше като комплимент. Определението на Диего ми допаднаше много повече.

— Май по някаква причина за Райли е важно Раул да има лидерски качества. Според мен се подготвя нещо.

При думите му странна тръпка пролази по гръбнака ми и аз изправих гръб.

— Какво например?

— Замисляла ли си се някога защо Райли вечно ни кара да се крием?

Поколебах се за част от секундата, преди да отговоря. Не очаквах такъв въпрос от дясната ръка на Райли. Сякаш поставяше под съмнение нарежданията му. Освен ако сам Райли не му беше *поръчал* да разпитва, да шпионира. За да разбере какво мислят „хлапетата“ за него. Но едва ли. Тъмночервените му очи бяха открити и доверчиви. А

и нима на Райли му пукаше какво мислим за него? Може пък мнението на останалите за Диего да не се основаваше на факти. А само на клюки.

Реших да съм искрена.

— Да, всъщност тъкмо за това си мислех.

— Не сме единствените вампири на света — заяви със сериозен тон Диего.

— Знам, Райли от време на време го споменава. Но едва ли сме много. Така де, все щяхме да забележим досега, нали?

Диего кимна.

— И аз така мисля. И затова намирам за странно, че *тя* продължава да създава нови и нови, нали?

Намръщих се.

— Хм. Наистина е странно, защото нямам впечатлението Райли да ни харесва... — отново замълчах, за да видя дали ще възрази. Не го направи. Чакаше да продължа и кимаше леко в съгласие, така че довърших: — А *тя* дори не се е мяркала. Прав си, не бях се замисляла от тази гледна точка. Всъщност изобщо не съм мислила за това. В такъв случай, за какво сме им?

Диего вдигна вежда.

— Искаш ли да чуеш какво мисля?

Кимнах предпазливо. Но тревогата, което ме обземаше, вече нямаше нищо общо с него.

— Както казах, според мен се подготвя нещо. Мисля си, че *тя* се нуждае от защита срещу нещо, и е възложила на Райли да създаде фронтова линия.

Замислих се върху думите му, а тръпките отново залазиха по гръбнака ми.

— Но защо не ни казват? Не трябва ли поне да сме нащрек?

— Би било по-логично — отвърна той.

Погледите ни останаха впити един в друг още няколко секунди. Нямах какво да добавя, а изглежда, той също.

Накрая се смръщих и заявих:

— Не знам дали да вярвам, особено на онова, че Раул изобщо става за нещо.

Диего се засмя.

— Тук не мога да ти противореча. — После надзърна през прозореца към тъмната утрин. — Нямаме много време. Да се прибираме вкъщи, преди да сме станали на препечени филийки.

— Пепел, пепел, всички се превръщаме в пепел — затананиках си под носа, докато се изправях и събирах купчинката книги.

Диего се подсмихна.

По пътя спряхме на още едно място — нахълтахме в магазина до книжарницата, откъдето взехме найлонови торбички с цип и две раници. Сложих всичките книги в две торбички. Не исках съсипани от вода страници.

След това, отново по покривите, се върнахме до брега. На изток небето едва бе започнало да изсветлява. Спуснахме се във водата точно под носовете на двама нищо неподозиращи пазачи при големия ферибот — за тяхно щастие бях преяла, в противен случай щяха да се окажат твърде близо, за да се сдържа, — после заплувахме в бясна надпревара през мръсните води към къщата на Райли.

Първоначално не разбрах, че се състезаваме. Плувах бързо, защото небето изсветляваше. Обикновено не си играех така с времето. Ако трябваше да съм честна, бях се превърнала в пълна сухарка: спазвах правилата, стоях настрана от неприятности, дружах с най-непривлекателното хлапе в бандата и винаги се прибирах навреме.

Но Диего изведнъж включи турбото. Изпревари ме с няколко дължини, после спря и се обърна с усмивка, която сякаш казваше „Какво, не можеш ли да ме настигнеш?“ и отново се хвърли напред.

Не ми минаваха тя. Не помнех дали някога съм била състезателен тип — предишният ми живот ми се струваше толкова далечен и маловажен — но вероятно е било така, защото мигновено откликнах на предизвикателството. Диего беше добър плувец, но аз бях много по-силна, особено след като току-що се бях нахранила.

— До скоро — казах само с устни, когато го задминах, но не бях сигурна дали ме разбра.

Той изостана в тъмните води, но не ми се искаше да губя време и да поглеждам с колко съм го изпреварила. Затова плувах, докато не ударих края на острова, където се намираше най-новият ни дом. Последната ни къща беше голяма вила в подножието на някаква част от Каскадите. Подобно на предишната, и тази къща беше отдалечена и имаше огромно мазе, а собствениците ѝ наскоро бяха починали.

Затичах по каменистия плаж, след това забих пръсти в песъчливата скала и се издърпах нагоре. Чух Диего да излиза от водата точно когато сграбчих дънера на един повесил клони бор и се изтеглих през ръба.

Две неща привлякоха погледа ми, когато плавно се приземих на крака. Първо, почти се беше заорило, и второ, къщата я нямаше.

Е, не съвсем. Част от нея все още се виждаше, но мястото, където се издигаше преди, сега беше празно. Покривът беше рухнал, превърнат в накъсана, назъбена дантела от обгоряло до черно дърво, увиснала по-ниско от нивото, на което по-рано се намираще входната врата.

Слънцето бързо се издигаше. По черните сенки на боровете вече се долавяха зелени оттенъци. Скоро бледите им върхове щяха да се открият в полумрака и някъде по това време щях да съм мъртва.

При това вече *наистина* мъртва. Вторият ми живот на вечно жаден супергерой щеше да свърши в пламъци. Знаех, че пламъците ще бъдат ужасяващо, непоносимо болезнени.

Не за пръв път виждах наша къща разрушена. С тези непрекъснати кавги, битки и пожари в мазето, повечето къщи издържаха няколко седмици. Но за пръв път се озовавах на сцената на разрушението, застрашена от първите слънчеви лъчи.

Ахнах от ужас точно когато Диего се приземи до мен.

— Да се заровим ли под покрива — прошепнах. — Дали ще е достатъчно безопасно, или...

— Не се паникьосвай, Бри — отвърна Диего, доста спокойно. — Знаем едно място. Ела.

Той се преметна грациозно от скалата със задно салто.

Не смятах, че водата е достатъчна, за да блокира слънцето. Но пък може би под водата нямаше как да ни обхванат пламъци? Планът ми се стори безсмислен.

Въпреки това, вместо да се скрия под изгорелите останки на разрушената къща, аз се гмурнах във водата след него. Не бях сигурна в мотивите си, което беше странно. Обикновено постъпвах по един и същи начин — следвах установения ред, следвах разума.

Настигнах Диего във водата. Отново плуваше с бясна скорост, но този път не на шега. Сега се надпреварвахме със слънцето.

Диего заобиколи един издатък на малкия остров и се гмурна по-надълбоко. Изненадах се, че не удари каменистото дъно, а още повече се изненадах, когато усетих, как изпод обикновеното наглед струпване на скали идва по-топло течение.

Доста хитро от негова страна да си намери подобно скривалище. Вярно, че нямаше да е забавно да седим цял ден в подводна пещера — след няколко часа ставаше ужасно досадно да не дишаш, — но беше по-добре, отколкото да се превърнем в пепел. Трябваше да разсъждавам като Диего. Тоест да мисля и за друго, освен за кръв. Да съм готова за неочакваното.

Диего се промуши през тесен процеп в скалите. Вътре беше черно като мастило. Безопасно. Не можех да плувам повече — беше прекалено тясно, — затова запълзях след него, запровирах се през усуканата пролука. Очаквах всеки момент да спре, но той продължаваше. Странно, движехме се нагоре. После чух, как той показва глава над водата с плясък.

Измъкнах се половин секунда след него.

Пещерата представляваше малка кухня, отвор с размерите на фолксваген костенурка, макар и не толкова висока. В задната част имаше друго плитко пространство, откъдето долавях полъха на свеж въздух. Виждах отпечатъка на пръстите на Диего навсякъде по варовиковите стени.

— Приятно местенце — казах аз.

Диего се усмихна.

— По-добре от задните части на Фред Особняка.

— Е, за това няма спор. Тъъ. Благодаря.

— За нищо.

Спогледахме се за момент в тъмното. Лицето му беше спокойно и гладко. Ако бях с когото и да било другиго, например с Кевин или Кристи, или който и да било от останалите, ситуацията щеше да бъде ужасна — тясното място, принудителната близост. Фактът, че долавях миризмата на Диего навсякъде около себе си. С друг би означавало опасност от бърза и болезнена смърт във всяка една секунда. Но Диего беше толкова сдържан. Така различен от останалите.

— На колко години си? — внезапно попита той.

— На три месеца, нали ти казах.

— Нямам това предвид. Искам да кажа, тъъ, на колко години беше? Май така трябваше да попитам.

Щом схванах, че иска да говорим за *човешки* неща, несъзнателно се дръпнах назад, обзета от неловкост. Никой не говореше за човешкия си живот. Никой дори не мислеше за него. Но пък не исках да прекъсвам разговора. Самият факт, че изобщо водех разговор, беше нещо ново и различно. Поколебах се, а той чакаше с любопитно изражение.

— Бях на, тъъ, май бях на петнайсет. Почти шестнайсет. Не си спомням точния ден... дали рожденият ми ден беше минал? — Мъчех се да си спомня, но онези последни гладни седмици така се сливаха, а когато се опитах да проясня мислите си, главата ми странно изтръпваше. Тръснах глава и се отказах. — Ами ти?

— Тъкмо бях навършил осемнайсет — отвърна Диего. — Почти бях успял.

— Успял в какво?

— Да се измъкна — промълви той, но не продължи.

Настъпи неловко мълчание, после Диего смени темата.

— Справяш се много добре, откакто са те създали — каза той, а очите му зашариха по скръстените ми ръце и свитите крака. — Оцеляла си. Избягваш неподходящото внимание, невредима си.

Свих рамене, после дръпнах левия ръкав на тениската си до рамото, за да види тънкия назъбен белег, който опасваше цялата ръка.

— Веднъж ми я откъснаха — признах. — Но си я взех, преди Джен да успее да я изгори. Райли ми показа как да си я прикача.

Диего се усмихна сухо и докосна дясното си коляно с пръст. Тъмните дънки покриваха белега, която явно се криеше отдолу.

— На всеки се случва.

— Уф! — възкликнах.

Той кимна.

— Честно. Но както казах преди, от теб е излязъл сносен вампир.

— Трябва ли да ти благодаря?

— Просто разсъждавам на глас, искам да си обясня някои неща.

— Какви неща?

Той се намръщи леко.

— Ами, например какво точно се случва. Какво е намислил Райли. Защо ѝ води съвсем случайни хлапета. Защо му е безразлично

дали става дума за някой като теб, или за идиот като Кевин.

Май не познаваше Райли по-добре от мен.

— Какво искаш да кажеш с това „някой като мен“? — попитах.

— Ти си точно такъв тип, какъвто той би трябвало да търси — умна. Не като онези тъпи бандити, които вечно се влачат с Раул. Сигурен съм, че не си била дрогирана проститутка като човек.

Размърдах се неловко при последната му дума. Диего зачака отговора ми, сякаш не беше казал нищо особено. Поех си дълбоко въздух и се опитах да върна лентата назад.

— Бях на косъм — признах след няколко секунди. — Още не бях дотам изпаднала, но беше въпрос на няколко седмици... — свих рамене. — Знаеш ли, не си спомням много добре, но помня, че стигнах до извода, че на тази планета няма нищо по-могъщо от глада. Оказа се обаче, че жаждата е по-страшна.

Той се засмя.

— Права си, сестро.

— Ами ти? Май не си бил избягал от дома проблемен тийнейджър, като всички нас.

— О, проблеми имах много — каза той и млъкна.

Но и аз можех търпеливо да чакам отговорите на неудобните въпроси. Мълчах и го гледах втренчено.

Той въздъхна. Дъхът му имаше прекрасен аромат. Всички миришехме сладко, но у Диего имаше още нещо — някаква подправка, канела или карамфил.

— Стараех се да стоя настрана от отрепките. Учех упорито. Исках да се измъкна от гетото, нали разбираш? Да уча в колеж. Да постигна нещо. Но имаше един тип, от породата на Раул. Мотото му беше: „Ако не си с мен, умираш“. Нямах никакво желание да се забърквам с него, затова гледах да не се пречкам на групичката му. Внимавах. Исках да оцелея. — Той замълча и затвори очи.

Аз обаче не замълчах:

— И?

— Малкият ми брат не беше толкова предпазлив.

Тъкмо щях да попитам дали брат му се е присъединил към бандата, или е умрял, но видях изражението му, така че въпросът ми беше излишен. Отместих очи, защото не знаех какво да кажа. Не можех да разбера загубата му, болката, която още изпитваше. Не бях

оставила в предишния си живот нищо, което да ми липсва. Това ли беше разликата? Затова ли дълбаеше в спомени, от които ние, останалите, искахме да избягаме?

Но все още не схващах как се е намесил Райли. Райли, неговият чийзбургер и невероятната болка. Искях да ми разкаже именно тази част от историята, но се почувствах неудобно, че го бях притиснала.

За мой късмет след минута Диего продължи.

— Буквално полудях. Откраднах пистолета на един приятел и тръгнах на лов. — Той мрачно се изсмя. — По онова време не ме биваше особено. Все пак спипах онзи тип, който беше убил брат ми, преди да ме хванат. Но после другите от бандата ме приклешиха в една задънена уличка. Изневиделица се появи Райли и застана по средата. Помня, как си помислих, че това е най-белият човек, когото някога съм виждал. Дори не ги погледна, когато започнаха да стрелят по него. Все едно куршумите бяха мухи. И знаеш ли какво ми каза? „Искаш ли нов живот, хлапе?“

— Ха-ха! — изсмях се. — Доста по-оригинално, отколкото при мен. Мен ме попита само „Искаш ли един чийзбургер, хлапе?“

Още си спомнях как изглеждаше Райли в онази нощ, макар образът му да бе размазан, понеже очите ми виждаха далеч по-слабо, отколкото сега. Беше най-готиното момче, което някога бях срещала, висок и рус, всяка от чертите му беше съвършена. Сигурна бях, че очите му са също толкова красиви зад тъмните очила, които така и не свали. А гласът му беше така нежен, така мил. Реших, че е ясно какво ще поиска в замяна на храната, но бях готова да го дам. Не защото беше толкова хубав, а защото от две седмици бях яла само от кофите за смет. Оказа се обаче, че иска нещо съвсем различно.

Диего се засмя, когато му споделих за сандвича.

— Явно си била доста гладна.

— Умирах от глад.

— А защо?

— Защото бях глупава и избягах, преди да получа шофьорска книжка. Не можех да си намеря читава работа, а изобщо не ме биваше да крада.

— И от какво избяга?

Поколебах се. Сега, когато връщах спомените, образите ставаха по-ясни, а хич не ми се искаше да се вглеждам в тях.

— Е, хайде — настоя той. — Аз ти разказах моята история.

— Така е. Добре де. Избягах от баща си. Биеше ме, и то много. Вероятно е биел и майка ми, преди тя да избяга. Била съм доста малка и не помня. Ставаше все по-лошо. Прецених, че ако вечно отлагам, нищо чудно някой път да ме убие. Казваше, че ако избягам, ще умра от глад. И излезе прав — единственото, за което беше прав, поне що се отнася до мен. Но рядко се сещам за това.

Диего кимна.

— Трудно се помнят тия неща, нали? Всичко е толкова неясно и мъгляво.

— Все едно се опитваш да гледаш с кал в очите.

— Добре го каза — похвали ме той и присви очи, сякаш се опитваше да види нещо. После ги разтърка.

Отново се разсмяхме. Странна работа.

— Май не съм се смял с никого, откакто срещнах Райли — рече той, като че беше прочел мислите ми. — Приятно е. Приятна компания си. За разлика от останалите. Пробвала ли си да заговориш някого от тях?

— Не, никога.

— Не си загубила нищо. И точно това ме учудва. Все си мисля, че за самия Райли щеше да е по-добре, ако се беше заобиколил със свестни вампири. Ако предназначението ни е дал защитаваме, не би ли трябвало да подбира умни вампири?

— Значи не търси интелигентност, а численост — разсъдих гласно.

Диего сви устни и се замисли.

— Като при шаха. Не му трябват коне и офицери.

— Ние сме просто пешки — сепнах се.

Отново се втренчихме един в друг.

— Не искам да мисля за това — каза Диего.

— И какво ще правим? — попитах, автоматично използвайки множествено число. Сякаш вече бяхме отбор.

Той се замисли за миг с неспокойно изражение и аз веднага съжалих за множественото число. Но после каза:

— Какво бихме могли да направим, при положение че не знаем какво става?

Значи не му беше станало неприятно. Внезапно се почувствах добре както никога досега.

— Май ще трябва да си отваряме очите, да внимаваме и да се постареем да схванем какво става.

Той кимна.

— И да анализираме всичко, което Райли ни е казвал, всичко, което е правил. — Той замълча замислено. — Знаеш ли, веднъж се опитах да обсъдя това с Райли, но той не показва никакъв интерес. Каза ми да си мисля за по-важни неща, като например за жаждата. А по онова време и без друго само за кръв мислех. Пусна ме на лов и аз спрях да се тревожа...

Наблюдавах го, докато разсъждаваше за Райли. Очите му бяха разфокусирани, преживяваше спомена. Замислих се. Диего беше първият ми приятел в този нов живот, но за него аз не бях първата.

Мислите му рязко се върнаха към настоящото.

— И какво сме научили от Райли?

Съсредоточих се и запрехвърлях последните три месеца през главата си.

— Всъщност не ни е дал кой знае каква информация. Само най-основните правила на вампирите.

— Ще трябва да слушаме по-внимателно.

Замълчахме замислено. Аз мислех най-вече колко много неща не знам. И защо досега не се бях тревожила за онова, което не знаех? Сякаш разговорът с Диего беше избистрил съзнанието ми. За пръв път от три месеца насам основната ми мисъл не беше *кръв*.

Продължихме да седим в мълчание. Мрачната дупка, през която проникваше чист въздух, вече не беше черна. Беше тъмносива и с всяка изминала секунда изсветляваше все повече. Диего забеляза, че нервно поглеждам натам.

— Не се притеснявай — каза ми той. — В слънчеви дни прониква по малко бледа светлина, но не боли. — Той сви рамене.

Приклеках по-близо до дупката на пода, където нивото на водата все повече намаляваше заради отлива.

— Честна дума, Бри. И друг път съм слизал тук през деня. Даже и на Райли съм разказал за пещерата — че е почти изцяло покрита с вода, и той изкоментира, че е идеален вариант, когато искам да се измъкна от цялата лудница. Както и да е, имам ли вид на опърлен?

Поколебах се, мислейки колко различни бяха отношенията му с Райли от моите. Той повдигна вежди в очакване на отговор.

— Не — отвърнах накрая, — но...

— Виж — нетърпеливо рече той. Бързо пропълзя до тунела и показа ръката си навън до рамото. — Не става нищо.

Кимнах.

— Успокой се! Искаш ли да проверя докъде мога да стигна? —
Още докато говореше, пъкна глава в дупката и започна да се катери.

— Недей, Диего. — Вече не го виждах. — Няма да се паникьосвам, кълна се.

Той се смееше — смехът му долиташе от няколко метра нагоре по тунела. Искях да тръгна след него, да го хвана за крака и да го издърпам обратно, но стоях като замръзнала от ужас. Би било глупаво да рискувам живота си, за да спася един напълно непознат. Но пък никога не бях имала приятел. Само за една нощ, но щеше да ми е ужасно тежко, че няма с кого да си говоря.

— *No estoy quemando* — извика той шеговито. — Чакай... това ли е... оу!

— Диего?

Скочих до другия край на пещерата и пъкнах глава в тунела. Лицето му беше там, на сантиметри от моето.

— Бууу!

Отдръпнах се от близостта му — по стар навик, инстинкт.

— Много смешно — казах сухо и се отместих, докато той се спускаше обратно в пещерата.

— Я се отпусни, момиче. Вече съм проверил нещата, не разбира ли? Непряката слънчева светлина не ни вреди.

— Да не би да твърдиш, че мога да поседна на шарена сянка под някое дърво и нищо няма да ми стане?

Той се поколеба за момент, сякаш се чудеше дали да продължи, после тихо прошепна.

— Веднъж го направих.

Втренчих се в него в очакване на шеговитата му усмивка. Със сигурност се шегуваше.

Не се усмихна.

— Райли каза... — започнах, но гласът ми замря.

— Да, помня какво ни е казвал Райли — съгласи се той. — Но може би Райли не знае толкова, колкото твърди, че знае.

— Но Шели и Стив. Дъг и Адам. И онова хлапе с оранжевата коса. Всичките. Няма ги, защото не се върнаха навреме. Райли е видял пепелта им.

Диего нещастно свъси вежди.

— Всички знаят, че едновременните вампири са прекарвали деня в ковчези — продължих. — За да се пазят от слънцето. И децата го знаят, Диего.

— Права си. Всички легенди твърдят едно и също.

— И за какво му е на Райли да ни заключва в мазе без прозорци, като в грамаден ковчег, по цял ден? Не стига, че рушим всичко, а и той е принуден да търпи непрестанните скандали и сбивания. Не можеш да ме убедиш, че му е приятно.

Нещо в думите ми го изненада. Приседна с отворена уста, после рязко я затвори.

— Какво?

— И децата го знаят — повтори той. — И какво правят по цял ден вампирите в ковчезите?

— Тъб. Май спят, нали така? Така де, предполагам, че просто си лежат и умират от скука, защото ние не... Добре де, признавам. Тази част е грешна.

— Именно. В легендите обаче не просто спят. А направо са в безсъзнание. *Не могат* да се събудят. Човек без проблем би могъл да се надвеси над тях и да ги прободете с кол. А това е другото. Коловете. Наистина ли смяташ, че някой може да те прободете с дървен кол?

Свих рамене.

— Не съм мислила за това. Сигурно не става въпрос за обикновено дърво. Може би подостреното дърво да има някаква... знам ли. Магическа сила или нещо подобно.

Диего изсумтя.

— О, я стига.

— Е, добре де, нямам представа. Така или иначе, не смятам да стоя неподвижно, докато някой тича срещу мен с подострена метла.

Диего, все още с отвратено изражение на лицето, сякаш идеята за магии бе крайно нелепа, предвид, че я коментираха двама вампири, нави дънките си до коленете и започна да дращи с нокти по

варовиковата скала над главите ни. Късчета камъни и прах падаха по косата му, но той не им обърна внимание.

— Какво правиш?

— Експериментирам.

Той започна да копае с две ръце, докато най-сетне вече можеше да застане прав, но не спря.

— Диего, ако излезеш отвън, ще експлодираш. Престани.

— Нямам намерение да... а, ето.

Чу се силно изпукване, после още едно, но вътре не нахлу светлина. Той отново седна, така че виждах лицето му, а в ръката му имаше парче корен — бял, мъртъв и сух под буците пръст. Там, където беше отчупен коренът, ръбът беше остър и назъбен.

Подхвърли го към мен.

— Прободи ме.

Хвърлих го обратно.

— Добре де, вярвам ти.

— Давай. Знаеш, че няма как да ме заболи. — Той отново ми хвърли корена, но вместо да го хвана, аз го отблъснах с ръка.

Той го улови във въздуха и промърмори:

— Толкова си... *суеверна!*

— Та нали съм вампир. Ако това не доказва, че суеверията са *истина*, не знам кое.

— Добре, тогава сам ще се пробода.

Той вдигна корена с театрален жест, с изопнатата ръка, все едно беше сабя, с която всеки момент щеше да се прониже.

— Стига де — смутих се. — Глупаво е.

— Точно това казвам и аз. А ето и доказателството.

Той удари корена в гърдите си, на мястото, където някога бе туптяло сърцето му, и то с такава сила, че спокойно можеше да пробие гранитна плоча. Направо се смръзнах от ужас, докато не го чух да се смее.

— Да можеше да си видиш физиономията, Бри.

После пусна късчетата счупено дърво през пръстите си. Натрошеният корен се озова на земята на усукани парченца. Диего изтупа ризата си, която вече беше съсипана от плуването и копаенето, така че операцията нямаше особен успех. Май следващия път, когато

ни се предоставеше сгоден случай, нямаше да е зле да откраднем повече дрехи.

— Може би, когато го прави човек, е различно.

— Понеже, докато беше човек, се чувстваше изпълнена с магически сили, нали?

— Не знам, Диего — Вече се дразнех. — Не аз съм измислила легендите.

Той кимна, внезапно сериозен.

— Ами ако легендите са именно такива? Измислени?

— Какво значение има? — Въздъхнах.

— Не съм сигурен. Но ако искаме да узнаем защо сме тук — защо Райли ни е довел при нея и защо продължава да превръща и други във вампири, — трябва да разберем колкото е възможно повече. — Той се намръщи и по лицето му нямаше и следа от веселост.

Гледах го мълчаливо. Не знаех какво да кажа.

Изражението му омекна.

— Знаеш ли, това доста помага. Обсъждането. Помага ми да се съсредоточа.

— На мен също — отвърнах. — Нямам представа защо до момента не съм се замисляла за тези неща. Сега ми изглежда толкова очевидно. А като коментираме заедно... Знаем ли. По-лесно следвам нишката.

— Точно така — усмихна ми се той. — Радвам се, че и ти се случи на лов тази нощ.

— Не ставай сантиментален.

— Какво? Не искаш ли да ми бъдеш... — той опули очи и извиси глас с една октава — НДПЗ? — Той се разсмя на глупавия израз.

Извърнах очи, тъй като не бях сигурна дали се подиграва на мен, или на израза.

— Хайде, Бри. Не искаш ли да ми бъдеш Най-Добър Приятел Завинаги? Моля те? — Продължаваше да се шегува, но широката му усмивка беше искрена и... изпълнена с надежда. Протегна ръка.

Плеснахме длани и едва когато хвана и задържа моята, схванах, че е имал друго предвид.

Странно чувство, направо разтърсващо, да докосвам друг човек след цял един живот — защото последните три месеца бяха отделен живот — цял живот, през който бях избягвала всякакви контакти. Все

едно докоснах хвърлящ искри кабел, но за моя изненада чувството беше прекрасно.

Май усмивката ми беше леко крива.

— Става.

— Чудесно. Имаме си частен клуб.

— Много специален — съгласих се аз.

Още не беше пуснал дланта ми. Не я раздрусваше, но не я и държеше силно.

— Трябва да си измислим тайно ръкостискане.

— Ти отговаряш за това.

— И така, свръхтайният клуб на най-добрите приятели е свикан, всички присъстващи са налице, тайното ръкостискане ще бъде измислено на по-късен етап — обяви той. — Първа точка в дневния ред: Райли. Как мислиш — няма представа какво всъщност става, или сам е заблуден, или просто лъже?

Очите му не се отделяха от моите, докато говореше, широко отворени и искрени. Дори не трепнаха, докато изричаше името на Райли. В този момент се уверих, че в клюките за него и Райли няма нищо вярно. Просто беше вампир от по-отдавна, отколкото другите, нищо повече. Можех да му имам доверие.

— Я прибави и това към дневния ред — казах аз. — Какъв е дневният ред на Райли?

— Право в целта. Точно това трябва да открием. Но първо, да направим друг експеримент.

— Тази дума ме изнервя.

— Доверието е най-важният елемент в тайния клуб.

Той се изправи, използвайки допълнителното място, което току-що беше издълбал, и започна отново да дълбае. След секунда краката му висяха, а той се държеше с една ръка и копаеше с другата.

— Дано копаеш за чесън — предупредих го и отстъпих към тунела, който водеше към океана.

— Легендите не отговарят на истината, Бри — провикна се той. Издърпа се още по-нагоре в дупката, а от нея продължаваше да се ръси кал. С това темпо щеше да напълни цялата пещера. Или да я наводни със светлина, което беше още по-лошо.

Пъхнах се почти цялата в тунела, през който бяхме дошли. Над ръба се показваха само пръстите и очите ми. Водата стигаше само до

бедрата ми. За по-малко от секунда можех да изчезна в тъмнината под мен. Спокойно можех да прекарам цял ден, без да дишам.

Никога не съм обичала огъня. Вероятно заради някаква отдавна забравена случка от детството, или пък заради неотдавнашните ми преживявания. Изгарящата болка от трансформацията ми стигаше за цял живот.

Сигурно Диего вече беше съвсем близо до повърхността. Май отново се сблъсках с дилемата дали да се опитам да спася новия си и единствен приятел.

— Моля те, Диего, спри — прошепнах, макар да знаех, че вероятно ще се изсмее, че няма да ме послуша.

— Имай ми доверие, Бри.

Зачаках неподвижно.

— Близо съм... — измърмори той. — Ето.

Сковах се цялата, готова за светлината или искрата, за експлозията, но Диего се спусна обратно, преди светлината да нахлуе. В ръката си държеше друг корен, по-дълъг, дебел, разкривен, висок почти колкото мен. Погледна ме, сякаш искаше да изрече: „Нали ти казах“.

— Не съм безразсъден. — Той посочи корена със свободната си ръка. — Ето, взимам предпазни мерки.

Той заби корена отвесно нагоре в дупката. Посипа се лавина от камъчета и пясък и той се смъкна на колене, за да не го уцелят. После лъч ярка светлина — дебел колкото ръката му — прониза тъмнината на пещерата. Светлината образува бляскав стълб от тавана до пода, а падащата пръст се сипеше през него. Бях замръзнала, вкопчена в ръба, готова да се спусна надолу.

Диего не отскочи, нито изрева от болка. Не усетих миризма на пушек. Пещерата беше стотици пъти по-светла отпреди, но това като че ли не му се отразяваше. Значи теорията за сянката на дърветата беше вярна. Наблюдавах внимателно как коленичи до стълба светлина и застана напълно неподвижен, вторачен в него. Нищо му нямаше, но кожата му започна някак да се променя. Долавях движение по повърхността ѝ, вероятно от слягащия се прах, който отразяваше светлината. Изглеждаше, сякаш самият той свети.

Може би не беше от праха, може би все пак гореше. Може би засега не болеше и щеше да се усети твърде късно...

Минаха няколко секунди. Двамата неподвижно се взирахме в снопа слънчеви лъчи.

После, с едно-единствено движение, едновременно очаквано и напълно немислимо, той протегна ръка с длан нагоре към светлината.

Реакцията ми изпревари мисълта, което говореше за невероятна скорост. Толкова бързо не се бях движила никога.

Преди ръката на Диего да преодолее последните сантиметри и светлината да залее кожата му, изблъсках тялото му към дъното на полузапълнената с кал малка пещера.

Пространството сякаш внезапно пламна. Усетих топлината върху крака си в същия момент, в който осъзнах, че е твърде тясно, за да притисна Диего до стената, без да изложи част от собственото ей тяло на светлината.

— Бри! — ахна Диего.

Автоматично се извъртях и се притиснах плътно до стената. Всичко отне по-малко от секунда, но през цялото време очаквах пристъпа на болката. Очаквах пламъците да ме докоснат и да плъзнат по цялото ми тяло, както в нощта, когато бях срещнала нея, но с още по-голяма скорост. Ослепителна светлина изчезна. Отново виждах само снопа лъчи.

Погледнах към Диего — очите му бяха широко отворени, долната му устна беше увиснала. Стоеше напълно неподвижен, сигурен признак за паника. Искях да погледна крака си, но ме беше страх да зърна какво е останало от него. Този път нямаше да е като онзи случай, в които ми откъсна ръката, макар тогава да ме беше заболяло много повече. Сега нямаше да мога да поправа нещата.

Все още не усещах болка.

— Бри, видя ли какво стана?

Поклатих глава.

— Много ли е зле?

— Зле ли?

— Кракът ми — процедих през зъби. — Кажи ми какво е останало от него.

— На мен ми изглежда съвсем добре.

Хвърлих бърз поглед надолу — прасецът и стъпалото ми си бяха на място. Размърдах пръсти. Всичко си беше наред.

— Боли ли те? — попита той.

Изправих се от пода на пещерата и коленичих.

— Още не.

— Видя ли какво стана? Светлината?

Поклатих глава.

Гледай — каза той и отново коленичи пред стълба от светлина.

— Но не ме блъскай. Сама доказа, че съм прав. Той протегна ръка. Беше почти толкова трудно да гледам, колкото и първия път, макар да не усещах болка в крака.

В момента, в който пръстите му проникнаха в слънчевия сноп, пещерата се изпълни с милиони проблясващи дъги. Стана светло като по пладне в стая, направена изцяло от стъкло. Несъзнателно се дръпнах и потреперих. Светлината ме покриваше цялата.

— Направо е нереално — прошепна Диего. Протегна цялата си ръка под лъча и пещерата някак стана още по-светла. Обърна я обратно, за да огледа отдолу, после отново я завъртя с дланта нагоре. Отраженията затанцуваха, като че въртеше стъклена призма.

Нямаше мирис на изгоряло и очевидно не изпитваше болка. Вгледах се внимателно в ръката му и ми се стори, че повърхността ѝ е осеяна с милиарди миниатюрни огледалца, прекалено малки, за да виждам очертанията им, но всички отразяваха светлината с двойно по-голяма сила от обикновено огледало.

— Ела тук, Бри. Трябва да опиташ.

Не се сещах как да откажа, а и бях любопитна, но въпреки всичко, се приближих с неохота.

— Не те ли пари?

— Изобщо. Светлината не ни изгаря, а просто... се отразява в нас. Меко казано.

Бавно, като човек, колебливо протегнах пръсти към светлината. От кожата ми мигновено бликнаха снопове светлина и така озариха пещерата, че в сравнение с нея, денят отвън би изглеждал мрачен. Не бяха точно отражения, защото светлината беше пречупена и оцветена, като от кристал. Пъхнах цялата си ръка и стаята блесна още по-ярко.

— Мислиш ли, че Райли знае? — прошепнах.

— Може би. А може би — не.

— Но ако знае, защо не ни е казал? Какъв е смисълът да крие? Голяма работа, че вампирите са ходещи дискотечни глобуси. — Свих рамене.

Диего се разсмя.

— Сега разбирам откъде идват легендите. Представяш ли си какво е човек да види подобно нещо? Съвсем естествено е да реши, че онзи срещу него е избухнал в пламъци.

— Ако не си проговорят, сигурно да.

— Направо е невероятно — каза той и прокара пръст по светещата ми длан.

После скочи на крака точно под стълба светлина и пещерата сякаш полудя от ярка светлина.

— Хайде, да се махаме оттук. — Той се протегна и изтегли тяло през дупката, която беше прокопал към повърхността.

Вече трябваше да съм преодоляла ужаса си, но пак ме беше страх да тръгна след него. Но понеже не исках да изляза страхливка, все пак го последвах, макар през цялото време да треперех. Райли упорито ни беше втълпявал, че слънцето означава пламъци. В съзнанието ми лъчите му бяха свързани с онзи кошмарен период, когато се превърнах във вампир и не можех да се отърся от инстинктивната паника, която ме обземаше всеки път, като си спомнех.

Диего се измъкна през дупката, а половин секунда по-късно вече бях до него. Изправихме се върху малко парче дива трева, на метри от линията на дърветата, които покриваха острова. Зад нас имаше само няколко крачки до ниска отвесна скала, а отвъд нея беше водата. Всичко пламтеше в цветовете и светлината, които се отразяваха в нас.

— Еха! — прошепнах.

Диего ми се ухили, а лицето му, озарено от светлината, беше прекрасно. Стомахът ми се преобърна и внезапно осъзнах, че онова с най-добрия приятел беше прераснало в нещо повече. Поне за мен. Беше станало толкова бързо.

Той продължаваше да се усмихва едва-едва. Очите му бяха широко отворени като моите. Благоговеещи, светнали. Докосна лицето ми, както беше докоснал и ръката ми, сякаш се опитваше да разбере откъде идва бляскавата светлина.

— Толкова е красиво — каза той. Ръката му продължаваше да докосва бузата ми.

Не съм сигурна колко време стояхме така и се усмихвахме като пълни идиоти, светнали като факли. На кея нямаше лодки, което беше добре дошло. Иначе хората, дори с тяхното замъглено зрение, щяха да

ни забележат. Не че можеха да ни направят нещо, но не бях жадна, а писъците им щяха да провалят момента.

След известно време вятърът довя плътен облак, който закри слънцето. Изведнъж пак си станахме обикновени, макар да продължавахме да излъчваме лека светлина. Но не толкова, че да се забележи от по-слаби от вампирските очи.

Щом искрите изчезнаха, главата ми се проясни и вече бях в състояние да мисля. И макар Диего да изглеждаше както преди — не изтъкан от ослепителна светлина — знаех, че в моите очи никога нямаше да е същият. Онова гъделичкане в стомаха не ме беше напуснало. Подозирах, че се е настанило трайно.

— Ще кажем ли на Райли? Мислиш ли, че не знае?

Диего въздъхна и отпусна ръка.

— Ще решим, докато търсим останалите.

— Ще трябва много да внимаваме, ако ще ги търсим; през деня. Доста се набиваме на очи на слънчева светлина.

Той се ухили.

— Ще станем ниндзи.

Кимнах.

— Свърх таен клуб на нинджите звучи доста по-яко от варианта с най-добрия приятел.

— Определено.

Само след секунди открихме мястото, откъдето бандата беше напуснала острова. Кое то беше лесната част. Съвсем друго беше да открием къде отново бяха стъпили на сушата. За кратко обсъдихме дали да не се разделим, но веднага отхвърлихме идеята. Логиката ни беше желязна — в крайна сметка, ако единият откриеше нещо, как щеше да уведоми другия? Основната причина обаче беше, че не исках да се отделям от Диего, а долавях, че и той изпитва същото. Цял живот бяхме страдали от липса на другар и усещането бе твърде сладостно, за да се лишим от него дори за минута.

Имаше толкова много варианти. Можеше да са отишли на полуострова, на друг остров, или обратно в покрайнините на Сиатъл, или пък на север към Канада. Всеки път, когато се случеше да съборим или да изгорим обиталището си, Райли винаги беше подготвен — винаги знаеше къде точно да ни отведе. Вероятно бе планирал всичко предварително, но не споделяше плановете си с никого.

Така че останалите от групата можеха да са къде ли не.

За да избегнем лодките и хората, се налагаше постоянно да се гмуркаме, а после отново да плуваме към повърхността, което доста ни забави. Цял ден не се натъкнахме на нищо, но това май не ни тревожеше особено. Прекарвахме си чудесно.

Денят бе толкова необикновен. Вместо да седя както винаги в тъмнината, мъчейки се да се дистанцирам от хаоса и да преглътна отвращението си от скривалището, аз си играех на нинджа с новия си най-добър приятел, който може би беше нещо повече. Кикотехме се като обезумели, докато претичвахме през сенките и се замеряхме с камъни, преструвайки се, че са нинджа звезди.

Но после слънцето залезе и аз изведнъж се напрегнах. Дали Райли щеше да тръгне да ни търси? Или щеше да реши, че сме изгорели? Дали беше наясно с истината?

Ускорихме крачка. И то значително. Вече бяхме обиколили близките острови, затова се съсредоточихме върху сушата. Около час след залез-слънце, се натъкнах на позната миризма и секунди по-късно бяхме по дирята им. Сега вече беше лесно, все едно следяхме стадо слонове наред снежна пустош.

Докато тичахме, заговорихме, вече сериозно, как да подходим.

— Според мен не бива да казваме на Райли — заявих аз. — Ще му обясним, че сме прекарали целия ден в пещерата и чак после сме тръгнали да ги търсим. — Колкото повече говорех, толкова повече ме завладяваше параноята. — Най-добре даже да кажем, че пещерата е била наводнена и не сме могли да си обелим и дума.

— Май смяташ, че Райли е от лошите, а? — попита тихо Диего след минута и ме хвана за ръката.

— Не знам. Но предпочитам да действам все едно е от лошите, за всеки случай. — Поколебах се, после добавих: — Ти май не искаш да го възприемаш така.

— Вярно е — призна Диего. — Той ми е нещо като приятел. Не като теб, разбира се. — Той стисна пръстите ми. — Но повече от всеки друг. И не бих искал да мисля... — Не довърши той.

Този път аз стиснах пръстите му.

— Възможно е да е напълно свестен. В такъв случай предпазливостта ни няма как да навреди.

— Права си. Е добре тогава, ще се придържаме към версията за подводната пещера. Поне първоначално... В някакъв момент все пак ще повдигна въпроса за слънцето. Предпочитам да е през деня, за да докажа, че съм прав. А в случай, че вече знае, но си има някаква причина да не ни разкрива, по-добре да сме сами. Ще го хвана някой път на зазоряване, когато се връща от там, където ходи...

Долових, че използва повече единствено, отколкото множествено число и това ме разтревожи. Същевременно нямах никакво желание да участвам в осветляването на Райли. Не му вярвах колкото Диего.

— Нинджи в атака на зазоряване! — казах, за да го разсмея. Подейства. Отново заразменяхме шеги, но усещах, че смехът му прикрива по-сериозни мисли, точно както при мен.

Колкото повече напредвахме, толкова по-силно ме изпълваше тревогата. Тичахме бързо, но все не стигахме, а нямаше как да сме се объркали. Твърде много се отдалечавахме от брега, вървахме все нагоре, зад близките планини, в напълно нова територия. Кое то се разминаваше с обичайния модел.

Всички къщи, в които се настанявахме за кратко, независимо дали горе в планината, или на остров, или скрити в обширна ферма, имаха нещо сходно. Умрелите собственици, отдалеченото местоположение и още нещо. Всички бяха някак обърнати към Сиатъл. Ориентирани около големия град, като луни в орбитата му. Сиатъл винаги беше центърът, целта.

А сега бяхме извън орбита и това ме тревожеше. Може да не означаваше нищо, може би безпокойството ми се дължеше на многото новости в този ден. Всички истини, в които вярвах, се бяха обърнали с главата надолу, а нямаш настроение за още обрати. Защо ли Райли не беше избрал някое нормално място?

— Странно, че толкова са се отдалечили — измърмори Диего и веднага долових напрежението в гласа му.

— Направо е страшничко — прошепнах.

Той стисна ръката ми.

— Всичко е наред. Нинджа клубът може да се справи с всичко.

— Измисли ли тайното ръкостискане?

— Още не, но работя по въпроса — увери ме той.

Нещо не спираше да ме гложди. Долавях някаква мъртва зона в периферното си зрение — знаех, че има нещо, което не виждам, но не

разбирах какво точно. Беше нещо очевидно...

А после, на около сто километра западно от обичайния ни периметър, открихме къщата. Невъзможно беше да сбъркаме звуците. Бумтенето на баса, музиката от видеоигрите, ръмженето. Определено беше нашата банда.

Измъкнах ръката си от тази на Диего и той ме погледна.

— Хей, та аз дори не те познавам — казах шеговито. — Дума не съм разменила с теб, заради онази, вода, в която киснахме цял ден. Може да си нинджа или пък обикновен вампир, нямам представа.

— Същото важи и за теб, драга непозната. — Той се ухили, след което сниши тон и заговори бързо-бързо: — Дръж се както вчера. Утре вечер ще излезем заедно. Може да предприемем разузнавателна акция, да научим нещо повече.

— Не звучи зле. Остава само да си траем.

Той се наведе бързо и ме целуна — съвсем лекичко, но по устните. Шокът отекна по цялото ми тяло.

— Хайде! — рече той и затича по склона към източника на дрезгавите викове, без да поглежда назад. Вече беше влязъл в ролята.

Леко зашеметена, го последвах на няколко метра разстояние, като нарочно оставих дистанция между нас, както бих направила, ако ставаше въпрос за всеки друг.

Къщата беше голяма, в стил дървена колиба, сгъшена между боровете, без признаци за никакви съседни на няколко километра наоколо. Всички прозорци бяха тъмни, сякаш беше празна, но цялата постройка се тресеше от силната музика, която ехтеше от мазето.

Диего влезе първи, а аз се стараех да се движа зад него все едно беше Кевин или Раул — предпазливо, защитавайки личното си пространство. Диего откри стълбището и се спусна надолу с уверена крачка.

— Опитвате се да се отървете от мен, а, глупаци? — подвижна той.

— Хей, вижте, Диего е жив — чух Кевин да отговаря с ясно доловима липса на ентузиазъм.

— Но не благодарение на теб — отвърна Диего.

Аз се промъквах в тъмното мазе. Единствената светлина беше от няколкото телевизионни екрана, но пак беше достатъчна за присъстващите. Побързах да се оттегля към ъгълчето, в което седеше

Фред, съвсем сам на цяло канапе, доволна, че вече имам оправдание за напрегнатото си изражение, защото нямаше как да го скрия. Преглътнах с усилие, когато погнусата ме връхлетя, и се свих на обичайното си място на пода зад канапето. Когато седнах, силата на Фред да отвращава околните като че ли постихна. Или може би просто започвах да свиквам.

Мазето беше полупразно, нали беше полунощ. Хлапетата вътре до едно бяха с очи като моите — яркочервени, прясно напоени с кръв.

— Позабавих се, докато разчиствах бъркотията ви — обърна се Диего към Кевин. — А после, когато стигнах при останките на къщата, почти се беше съмнало. Наложих се да прекарам деня в пълна с вода пещера.

— Върви се оплачи на Райли. Изобщо не ми пука.

— Виждам, че и малката е оцеляла — обади се друг глас и аз потръпнах, защото познах Раул. Почувствах известно облекчение, че не знаеше името ми, но все пак бях ужасена, че ме е забелязал.

— Аха, понеже ме проследи. — Не виждах Диего, но бях сигурна, че свива рамене.

— Охо, значи си истински герой — отбеляза подигравателно Раул.

— За идиотско поведение не ни дават допълнителни точки.

Щеше ми се да не се заяжда с Раул. Надявах се Райли да се върне скоро. Само той бе в състояние да озапти Раул.

Но Райли най-вероятно беше на лов за деца отрепки, които да заведе при нея. Или вършеше каквото там вършеше, докато беше далече от нас.

— Интересно отношение имаш, Диего. Мислиш си, че Райли те харесва толкова много, та ще страда, ако те убия. Аз пък смятам, че грешиш. Но както и да е, тази нощ и без това те смята за мъртъв.

Чух, че останалите се размърдват. Някои, за да застанат на страната на Раул, други — за да се махнат от пътя им. Аз се колебаех в скривалището си, макар да знаех, че няма да оставя Диего да се бие сам, но същевременно се опасявах да не прибързам и излишно да издам прикритието ни, ако не се стигнеше до бой. Надявах се, че Диего бе оцелял толкова дълго, защото притежава невероятни бойни умения. Аз самата не бях в състояние да предложа кой знае какво в това отношение. В мазето имаше трима от бандата на Раул и още

неколцина, които биха застанали на негова страна, само и само да му се харесат. Дали Райли щеше да се върне, преди да успеят да ни изгорят?

Диего отговори със съвършено спокоен глас:

— Толкова ли те е страх да се изправиш сам срещу мен? Не се изненадвам.

Раул изсумтя.

— Такива изказвания вършат ли работа изобщо? Освен по филмите? Защо да се бия сам с теб? Не искам да те *победя*, а да *приключа* с теб.

Приклекнах, готова да скоча.

Раул продължаваше да говори. Явно харесваше звука на собствения си глас.

— Но няма да хабим всички сили за теб. Тези двамата ще се погрижат да няма свидетели, че си оцелял. За онази малката, как ѝ беше името.

Тялото ми изтръпна, вледени се. Опитах се да се отърся от сковаващия страх, за да се бия по-добре. Не че щеше да има някакво значение.

В този миг усетих нещо друго, нещо напълно неочаквано — вълна на отвращение, толкова силна, че не успях да се задържа в приклекналата си поза. Сгърчих се на пода, отворила ужасено уста.

Не бях единствената, която реагира така. От всички ъгли на мазето се носеше отвратено ръмжене и звуци като от повръщане. Част от вампирите се отдръпнаха към дъното на стаята, така че бяха в полезрението ми. Притиснаха се до стената, изпънали назад шии, в опит да избягат от ужасното чувство. Поне един от тях беше от бандата на Раул.

Чух характерното ръмжене на самия Раул, а после как затихва — хукнал бе нагоре по стълбите. И не само той. Почти половината вампири в мазето се изнизаха навън.

Аз самата нямах избор. Не можех да помръдна. Внезапно осъзнах, че това е защото бях най-близо до Фред Особняка. Той беше виновен за случващото се. И колкото и ужасно да се чувствах, съзнавах, че вероятно току-що беше спасил живота ми.

Но защо?

Погнусата бавно започна да се уталожва. Веднага щом бях в състояние да помръдна, пропъльзах до края на канапето и огледах последствията. Всички от бандата на Раул се бяха изнесли, но Диего още беше в стаята, в отсрещния край, до телевизорите. Останалите вампири бавно се съвземаха, макар да имаха леко разтреперан вид. Повечето стрелкаха предпазливи погледи към Фред. Аз също погледнах към тила му, макар да не виждах нищо, но побързах да отклоня очи. Един поглед бе достатъчен, за да се върне гаденето.

— Тишина.

Плътният глас идваше от Фред. Досега не го бях чувала да говори. Всички се втренчиха в него, но бързо-бързо извърнаха глави, когато отново започна да им се повдига.

Значи Фред просто искаше тишина. Както и да е. Заради този каприз бях жива. А вниманието на Раул най-вероятно щеше да се разсее от друг дразнител преди изгрев-слънце, така че щеше да изкара гнева си върху някой друг. А Райли винаги се връщаше преди зазоряване. И щеше да научи, че Диего е прекарал деня в пещерата, а не навън, че не го е унищожило слънцето, така че Раул нямаше да има извинение да го напада. Нито пък мен.

Или поне такъв беше най-благоприятният вариант. Междувременно двамата с Диего можехме да измислим план как да стоим настрана от Раул.

Отново ме обзе чувството, че изпускам най-очевидното. Но преди да успея да разбера какво е то, някой прекъсна мислите ми.

— Извинявай.

Дълбокият, едва доловим шепот можеше да идва единствено от Фред. Май само аз бях достатъчно близо, за да го чуя. На мен ли говореше?

Погледнах го отново и не усетих нищо. Не виждах лицето му, защото продължаваше да е с гръб към мен. Имаше гъста, къдрава руса коса. Досега не бях забелязала, макар по цели дни да се криех в сянката му. Май Райли не се е шегувал, че Фред е специален. Противен, но определено специален. Дали имаше представа, че Фред е толкова... толкова могъщ? Та той успя да надделее над всички в стаята само за секунда.

Макар да не виждах изражението му, имах чувството, че чака отговор.

— Ъъ, не се извинявай — прошепнах едва чуто. — Аз ти благодаря.

Фред сви рамене.

След това открих, че повече не мога да го гледам.

Часовете минаваха по-бавно от обикновено, докато очаквах Раул да се върне. От време на време отново си налагах да погледна Фред — да проникна отвъд защита, която си беше изградил, — но веднага започваше да ми се повдига. Ако упорствах, започвах да получавам позиви за повръщане.

Ако не друго, разсъжденията за Фред поне ме откъсваха от мислите за Диего. Преструвах се, че не ме интересува къде точно в стаята е седнал. Не го поглеждах, но се съсредоточих върху звука от дишането му, неговия характерен ритъм, и така следях къде се намира. Седеше в отсрещния край на стаята и слушаше дисковете си на лаптоп. А може би само се преструваше, че слуша, както аз се преструвах, че чета книгите от влажната раница на гърба ми. Прелиствах страниците с обичайната скорост, но изобщо не виждах буквите. Чаках Раул.

За щастие Райли се върна пръв. Раул и дружките му го следваха по петите, но не така шумни и противни както обикновено. Може би Фред ги беше научил на малко уважение.

Всъщност по-вероятно беше да ги е ядосал. Надявах се да не свали гарда.

Райли отиде право при Диего. Слушах разговора им, обърната с гръб към тях, приковала очи в книгата. С периферното си зрение виждах, как неколцина от идиотите на Раул се мотаят наоколо, търсеха любимите си игри или каквото бяха захванали, преди Фред да ги прогони. И Кевин беше сред тях, но като че ли търсеше нещо конкретно, не забавление. На няколко пъти се опита да види къде седя, но аурата на Фред го държеше на разстояние. След няколко минути се предаде с погнушено изражение.

— Чух, че си успял да се върнеш — каза Райли, а по тона му личеше, че е доволен. — Винаги мога да разчитам на теб, Диего.

— Няма проблем — отвърна спокойно Диего. — Ако не се брои, че цял ден не съм дишал.

Райли се засмя.

— Следващия път не рискувай толкова. Трябва да даваш подобър пример на бебетата.

Диего не отговори. Само се присъедини към смеха му. С ъгълчето на окото си забелязах, че Кевин също се поотпусна. Нима толкова се тревожеше, че Диего ще го наклевети? Може би Райли слушаше Диего много повече, отколкото съзнавах. Дали затова Раул бе побеснял така преди малко?

Всъщност добре ли беше, че Диего е толкова близък с Райли? Може би Райли не беше толкова лош. А и отношенията им не разваляха онова, което бе започнало между нас, нали така?

С изгряването на слънцето, времето не започна да тече по-бързо. Мазето беше претъпкано и всички бяха изнервени както винаги. Ако вампирите можеха да прегракват, Райли щеше съвсем да остане без глас от викане. Две-три хлапета за кратко останаха без крак или ръка, но поне никой не бе изгорен. Музиката се бореше за надмощие със звуците от видеоигрите, така че можех само да се радвам, че няма как да получа главоболие. Опитвах се да чета книгите си, но в крайна сметка само ги прелиствах една след друга, без да се фокусирам върху думите. Трупях ги на спретнатата купчинка на ръба на канапето за Фред. Винаги му ги оставях, макар така и да не разбирах дали ги чете. Не бях в състояние да гледам към него достатъчно дълго, че да разбера как точно си уплътнява времето.

Поне Раул така и не погледна към мен. Нито пък Кевин или останалите. Скривалището ми действаше безотказно, както винаги. Не виждах дали Диего проявява достатъчно разум да не ме поглежда, защото самата аз не му обръщах никакво внимание. Никой не би могъл да предположи, че сме от един отбор, освен може би Фред. Дали Фред бе забелязал, че съм готова да скоча на страната на Диего? Дори да беше, не смятах да се тревожа особено. Ако Фред не ме харесваше, щеше да ме остави да умра. Щеше да бъде съвсем лесно.

Със залязването на слънцето, обстановката се нажежи. Долу в мазето не виждахме как светлината угасва, тъй като всички прозорци на горния етаж бяха покрити, за всеки случай. Но чакането в продължение на толкова много дни бе изострило преценката ни кога свършва поредният ден. Хлапетата започваха да нервничат и да тормозят Райли да ги пусне да излязат.

— Кристи, нали снощи излиза — каза Райли и по гласа му личеше, че търпението му се изчерпва. — Хедър, Джим, Логан —

тръгвайте. Уорън, очите ти са тъмни, заминавай с тях. Хей, Сара, не съм сляп, връщай се обратно.

Хлапетата, които отказа да пусне, се цупеха по ъглите, някои изчакваха Райли да тръгне, за да излязат тайно въпреки забраната му.

— Тъъ, Фред, май тази нощ е твой ред — добави Райли, без да поглежда в нашата посока.

Чух, как Фред въздъхна и се изправи. Всички се отдръпнаха отвратено, докато минаваше през стаята, дори Райли. Но за разлика от останалите, той се подсмихна на себе си. Нали харесваше талантливи вампири.

Почувствах се като гола, когато Фред излезе. Сега всички ме виждаха. Стоях напълно неподвижна, с наведена глава и правех всичко възможно да не привличам внимание към себе си.

За мое щастие тази нощ Райли бързаше. При това толкова, че пътьом едва поспря, за да изгледа свирепо онези, които очевидно възнамеряваха да тръгнат още щом му видеха гърба, камо ли да ги заплаши, и излезе. Обикновено изнасяше някоя от речите си как трябва се пазим да не привличаме внимание, но не и тази вечер. Тази вечер ми се стори замислен, притеснен. Обзалагах се, че отива да се срещне с нея. Така че не горях от нетърпение да се видим на зазоряване.

Изчаках Кристи и трима от обичайните ѝ придружители да се изнижат навън и се измъкнах след тях, стараяйки се да изглеждам като част от антуража, без да ги подразня. Не погледнах нито към Раул, нито към Диего. Съсредоточих се върху това да изглеждам невзрачна, незаслужаваща внимание. Случайна вампирка.

Щом излязохме от къщата, мигновено се отделих от групичката на Кристи и се вмъкнах в гората. Надявах се, че само Диего ще проследи дирята ми. По средата на склона на най-близката планина се покатерих сред горните клони на огромен смърч, който се извисяваше над околните дървета с няколко метра. Имах идеален изглед към всеки, който би се опитал да ме проследи.

Оказа се, че проявявам излишна предпазливост. Може би през целия ден бях проявявала прекалена предпазливост. Диего бе единственият, който дойде да ме търси. Зърнах го отдалече и слязох от дървото, за да го посрещна.

— Дълъг ден — каза той и ме прегърна. — Планът ти е труден.

Прегърнах го на свой ред, удивена колко приятно беше в обятията му.

— Май страдам от параноя.

— Извинявай за Раул. Минахме на косъм.

Кимнах.

— Добре, че Фред е толкова противен.

— Чудя се дали Райли е наясно какъв потенциал има това хлапе.

— Съмнявам се. *Такова* нещо не съм го виждала да прави, а все пак прекарвам доста време край него.

— Е, това си е негова работа. Ние си имаме наша тайна, която да споделим с Райли.

Потръпнах.

— Още не съм сигурна дали е редно да го правим.

— Това ще стане ясно едва когато видим как ще реагира Райли.

— По принцип не обичам да съм в неведение.

Диего присви очи замислено.

— Какво ще кажеш за едно приключение?

— Зависи.

— Ами, мислех си за приоритетите на клуба ни. Нали се сещаш, да разберем колкото се може повече.

— И?

— Мисля, че трябва да проследим Райли и да научим какво прави.

Зяпнах го.

— Но той ще разбере, че сме го проследили, ще надуши миризмата ни.

— Знам. Ето какво ми хрумна. Аз ще проследя миризмата му, а ти ще стоиш на неколкостотин метра назад и ще следваш моята диря. Така Райли ще мисли, че само аз съм го проследил и ще мога да му кажа, че съм го направил, защото искам да му споделя нещо важно. И тогава ще му разкрия ефекта на диско глобуса. Ще видим как ще реагира. — Той присви очи и ме изгледа. — Но ти... просто внимавай засега, нали? Ще ти дам знак, ако приеме нещата спокойно.

— Ами ако се върне по-рано оттам, където ходи? Нали искаше да е на зазоряване, за да му покажеш как блестиш?

— Да... това може да се окаже проблем. И да повлияе върху разговора ни. Но все пак смятам, че трябва да рискуваме. Стори ми се,

че бързаше, нали? Сякаш за това, което ще върши, му трябва цялата нощ?

— Може би. А може би просто е бързал да се види с нея. И може би не е удачно да го изненадаме, ако и тя е наблизко. — И двамата потръпнахме.

— Така е. И все пак... — Той се намръщи. — Нямах ли чувството, че онова, което предстои, приближава? Може да не ни стигне време да разберем какво е?

— Да, така е — кимнах нещастно.

— Така че е по-добре да рискуваме. Райли ми вярва, а и имам причина да искам да разговарям с него.

Обмислих стратегията. Макар да го познавах едва от един ден, разбрах, че параноята не му е присъща.

— Този твой подробен план... — започнах.

— Какво за него?

— Звучи ми като едноличен план. Не като клубно приключение. Или поне що се отнася до опасната част.

Той направи физиономия и ми стана ясно, че съм го разкрила.

— Идеята е моя. Аз съм този, който... — поколеба се дали да продължи... който вярва на Райли. И съответно аз ще съм този, който ще рискува да си навлече неприятности, ако не се окажа прав.

Макар да бях страхлива, това не ми прозвуча добре.

— Принципите на клубовете са съвсем други.

Той кимна, но изражението му беше непроницаемо.

— Добре, ще го обмислим, докато вървим.

Не бях сигурна дали говори сериозно.

— Ти остани по дърветата и ме следвай отгоре, става ли? — предложи той.

— Добре.

Диего забърза обратно към дървената къща. Последвах го през клоните, повечето толкова гъсти, че рядко ми се налагаше да прескачам от едно дърво на друго. Стараех се да правя възможно най-малко движения, като се надявах огъването на клоните под тежестта ми да изглежда като повей на вятъра. Нощта беше ветровита и това помагаше. Беше студено за лято, не че студът ме притесняваше.

Диего с лекота прехвана дирята на Райли пред къщата и хукна по нея с огромни скокове, докато аз изоставах с неколкостотин метра по-

назад и стотина метра по на север, по-високо по склона от него. Когато дърветата станеха прекалено гъсти, разклащаше някой и друг дънер, за да не го изгубя.

Продължихме така — той тичаше, а аз се правех на катерица — още само петнайсетина минути, после Диего забави темпото. Явно приближавахме. Изкачих се по-нагоре по клоните и се огледах за дърво, от което да виждам добре. Сkochих на едно, което се извисяваше над околните, и огледах обстановката.

На по-малко от половин километър от мен, между дърветата се виждаше широко празно пространство, открита поляна от няколко декара. Почти в средата на поляната, по-близо до дърветата от източната страна, се издигаше нещо, което силно наподобяваше къща от медено тесто. Беше боядисана в яркорозово, зелено и бяло, абсурдно украсена със заврънкулки на всеки възможен ъгъл. Ако ситуацията не беше такава, щях да падна от смях при вида ѝ.

Райли не се виждаше никъде, но Диего бе спрял неподвижно под мен, затова предположих, че сме стигнали мястото. Може би това беше следващата къща, която Райли готвеше за нас, след като срутехме сегашната дървена хижа. Само дето тази беше по-малка от всички, в които бяхме отседали до момента, и ми се струваше, че няма мазе. А и беше по-далече от Сиатъл и от последната.

Диего вдигна глава към мен и аз му направих знак да се качи. Той кимна, но първо измина известно разстояние обратно по собствените си стъпки, за да обърка следите. Сетне с огромен скок — не бях сигурна дали аз самата бих могла да направя такъв скок, нищо че бях млада и силна — се улови за един клон на съседното дърво. Само някой много наблюдателен би установил, че е свърнал от пътя си. Въпреки това заподскача по съседните дървета, за да е сигурен, че дирята му не води право до моята.

Когато най-после реши, че е безопасно да дойде при мен, веднага пое ръката ми. Мълчаливо му кимнах към къщичката. Ъгълчетата на устните му потрепнаха.

Запромъквахме се заедно към източната част на къщата, като гледахме да сме възможно най-високо на дърветата. Приближихме се, доколкото се осмелихме, като оставихме няколко дървета между нас и къщата. След това застинахме безмълвно и се заслушахме.

Вятърът като по поръчка поутихна и дочухме нещо. Някакви странни звуци като тиктакане или четкане. В първия момент не разбрах какъв е този шум, после устните на Диего отново трепнаха в полуусмивка, той направи муцунка и ми изпрати въздушна целувка.

Целувките между вампири доста се различават от целувките между хората. Липсват меки, месести, изпълнени с течност клетки, които да се притискат едни в други. Само каменни устни, които не поддават. До този момент бях чула звука от една-единствена целувка между вампири — допира на устните на Диего до моите през изминалата нощ — и въпреки това никога нямаше да направя връзката. Толкова се разминаваше с онова, което очаквах да заваря тук.

Щом осъзнах какво става, всичко в главата ми буквално се завъртя. Бях предположила, че Райли ще се види с нея или за да получи инструкции, или за да ѝ заведе новите попълнения. И през ум не ми беше минало, че ще се натъкнем на... любовно гнездо. Но как бе възможно Райли да целува *нея*? Потръпнах и погледнах към Диего. Като че ли и той беше ужасен, но само сви рамене.

Замислих се за онази последна нощ от живота ми като човек и потръпнах при яркия спомен от пожара. Опитах се да си спомня момента точно преди това, въпреки цялата мъглявост... Първо, краткотрайното чувство за безопасност, което бях усетила в ярко осветената закусвалня, бе изчезнало безследно. После нарастващият страх, достигнал кулминацията си, когато Райли спря пред тъмната къща. Опъвах се, борех се да се измъкна, но той ме сграбчи за ръката в желязна хватка и ме издърпа като кукла от колата. После ужас и смайване, когато видях как с един скок преодолява шестте метра до входната врата. И отново ужас и болка, които изтикаха дори смайването, когато счупи ръката ми, докато ме влачеше към вратата на тъмната къща. А сетне — гласът.

Съсредоточих се върху спомена и отново го чух в мислите си. Висок и мелодичен, като на момиченце, но сърдит. Момиченце, което тропа с крак за нещо.

Помнех какво беше казала:

— Защо ми водиш такова дете? Много е малка. — Или нещо подобно. Може би думите не бяха точно същите, но такъв беше смисълът.

Помнех ясно и гласа на Райли, който се стараяше да ѝ се понрави, уплашен да не я разочарова.

— Но пък е още едно тяло. Ако не друго, ще отвлече вниманието.

Май тогава бях изстенала и той болезнено ме беше разтърсил, но повече не ми проговори. Все едно бях куче, а не човек.

— Цялата нощ отиде на вятъра — оплакал се бе момичешкият глас. — Убих ги всичките. Уф!

Помня, че тогава къщата се беше разтресла, сякаш във фасадата ѝ се бе врязала кола. Сега съзнавах, че вероятно е ритнала стената в яда си.

— Е, добре. Предполагам, че едно хлапе е по-добре от нищо, след като само това водиш. А и така съм преяла, че би трябвало да успея да се спра.

В този миг коравите пръсти на Райли бяха изчезнали и аз останах сама с гласа. Паниката така ме беше завладяла, че не можех да издам нито звук. Просто затворих очи, макар, така или иначе, да не виждах нищо в тъмницата. Започнах да пищя едва когато нещо се врязва в гърлото ми, изгаряйки ме като острие, потопено в киселина.

Потръпнах при спомена и си наложих да изтикам следващата част дълбоко в съзнанието си. Съсредоточих се върху тогавашния кратък разговор. Не звучеше, сякаш говори с любовник, нито дори с приятел. По-скоро с подчинен, при това такъв, който не харесва особено и се кани в най-скоро време да уволни.

Но странният звук от вампирски целувки продължаваше. Някой доволно въздъхна.

Смръщих се към Диего. Тази размяна на целувки не ни говореше много. Колко ли още време щеше да се наложи да чакаме?

Той наклони глава на една страна, заслушан внимателно.

След още няколко минути приглушените романтични звуци внезапно секнаха.

— Колко?

Гласът беше тих заради разстоянието, но все пак отчетлив. И познат. Висок, почти като звън. Като на глезено малко момиченце.

— Двайсет и двама — отвърна Райли. Звучеше горд.

Двамата с Диего бързо се спогледахме. Вампирите бяхме двама и двама, поне при последното преброяване. Явно говореха за нас.

— Мислех, че съм загубил още двама заради слънцето, но едно от най-старите ми деца се оказа... послушно — продължи Райли. В гласа му се долавяше нотка на привързаност, когато нарече Диего едно от *децата*. — Има си някакво скривалище под земята. Скрил се там с една от по-младите.

— Сигурен ли си?

Настъпи продължителна пауза, този път без романтични звуци. Дори от разстояние долавях напрежението.

— Да. Той е добро хлапе, сигурен съм.

Нова напрегната пауза. Не разбрах въпроса ѝ. Какво искаше да каже с това „Сигурен ли си“? Да не би да мислеше, че го е чул от някой друг, а не от самия Диего?

— Двайсет и двама е добре — замислено каза тя и напрежението сякаш се стопи. — Как се развиват? Някои от тях са на почти година. Продължават ли да следват обичайния модел?

— Да — отвърна Райли. — Нарезданията ти действат безотказно. Изобщо не разсъждават, правят единствено това, което винаги са правили. По всяко време мога да отвлека вниманието им с жаждата. Тя ги държи под контрол.

Отново погледнах Диего със свъсени вежди. Райли не искаше да разсъждаваме. Но защо?

— Чудесно се справяш — изгука създателката ни, след което се чу поредната целувка. — Двайсет и двама!

— Време ли е? — нетърпеливо попита Райли.

Отговорът ѝ отекна рязко, като плесница.

— Не! Още не съм решила кога!

— Не разбирам.

— Не е и нужно да разбираш. Достатъчно е да знаеш, че враговете ни притежават невероятни умения. Няма как да сме прекалено предпазливи. — Гласът ѝ омекна, отново стана сладък като мед. — Но щом всички дваайсет и двама са живи. Въпреки техните умения... срещу тях ще стоят дваайсет и двама! — Тя звънко се засмя.

Двамата с Диего не откъсвахме поглед един от друг през целия разговор. По очите му виждах, че мислите му са същите като моите. Значи действително бяхме създадени с цел, както и предполагаме. Имахме врагове. Или по-скоро създателката ни имаше врагове. Нима имаше значение?

— Решения, решения — измърмори тя. — Още не. Може още пет-шестима, за всеки случай.

— Ако добавим повече, току-виж крайната бройка намалела — плахо възрази Райли, явно внимаваше да не я разсърди. — Винаги стават неуравновесени, когато дойдат нови.

— Така е — съгласи се тя и аз си представих как Райли въздиша облекчено, че не я беше ядосал.

Диего рязко отклони поглед от моя и се втренчи към отсрещната страна на поляната. Не бях доловила движение откъм къщата, но може би беше излязла навън. Рязко извъртях глава в същата посока, а в същото време останалата част от тялото ми се превърна в статуя, щом видях какво бе стреснало Диего.

Четири фигури прекосяваха поляната към къщата. Появиха се от запад, най-отдалечената точка от скривалището ни. До един носеха дълги, тъмни наметала с дълбоки качулки и отначало ги помислих за хора. Странни хора, но все пак човеци, защото никой от вампирите, които познавах, не носеше такова готическо облекло. И никой не се движеше по такъв сдържан, плавен начин... така елегантно. След това осъзнах, че никой от хората, които бях виждала, не би могъл да се движи така, и което беше по-важно, толкова тихо. Тъмните наметала се плъзгаха по тревата в абсолютна тишина. Следователно тези същества или бяха вампири, или нещо друго свръхестествено. Може би призраци. Но ако бяха вампири, аз не ги познавах, което означаваше, че може да са враговете, за които говореше тя. Ако беше така, трябваше *незабавно* да се омитаме отгук, защото в момента на наша страна нямаше други двайсет вампира.

Ако не беше ужасът да не привлече вниманието им, щях да хукна начаса.

Вместо това загледах как плавно се придвижват. Направиха ми впечатление и други неща. Че крачат в съвършена ромбовидна формация, която не нарушиха нито за миг, независимо как се променяше теренът под краката им. Че силуетът начело беше по-дребен от другите, а наметалото му беше по-тъмно, както и че не даваха вид да следват диря, а просто напредваха, сякаш знаеха пътя. Сигурно бяха поканени.

Насочиха се право към къщата и когато безшумно заизкачваха стълбите към входната врата, реших, че вече е безопасно да дишам.

Поне не идваха директно към мен и Диего. Когато изчезнеха от погледа ни, можехме да си тръгнем със следващия повей на вятъра през дърветата и изобщо нямаше да разберат, че сме били тук.

Погледнах Диего и наклоних леко глава в посоката, откъдето бяхме дошли. Той присви очи и вдигна пръст. О, страхотно, искаше да останем. Направих му физиономия. Макар да умирах от страх, с изненада установих, че съм способна на сарказъм.

И двамата обърнахме поглед към къщата. Създанията с наметалата мълчаливо влязоха вътре, но нито тя, нито Райли бяха продумали откакто зърнахме посетителите. Явно бяха чули нещо или бяха отгатнали някак си, че са в опасност.

— Не си правете труда — лениво нареди един много ясен, монотонен глас. Не беше така звънлив като на създателката ни, но прозвуча момичешки. — Сигурна съм, че знаете кои сме и следователно сте наясно, че няма смисъл да се опитвате да ни изненадате. Нито пък да се криете от нас. Нито да се биете. Нито да бягате.

Дълбок мъжки смях, който не беше на Райли, отекна заплашително в къщата.

— Спокойно — нареди първият монотонен глас, момичето с наметало. Гласът ѝ имаше онзи характерен звън, по който познах, че е вампир, а не призрак или друго страховито същество. — Не сме дошли, за да ви унищожим. Поне засега.

Настъпи кратка тишина и след това едва доловимо движение. Смяна на позицията.

— Ако не сте дошли да ни убиеете, тогава... защо сте тук? — попита създателката ни с напрегнат и писклив глас.

— За да научим намеренията ви. И най-вече дали засягат... един местен клан — поясни момичето с наметалото. — Чудим се дали имат нещо общо с масовите убийства, които извършихте тук. *Незаконно извършихте.*

Двамата с Диего едновременно се намръщихме. Всичко, казано дотук, звучеше странно, но последната част бе направо безсмислена.

Та какво можеше да е незаконно за вампирите? Кой полицаи, кой съд или затвор би имал власт над нас?

— Да — изсъска създателката ни. — Плановете ми са *изцяло* свързани с тях. Но все още не можем да действаме. Прекалено опасно

е. — В гласа ѝ се появи нотка на раздразнение.

— Повярвайте ни, наясно сме с трудностите по-добре от вас. Невероятно е, че толкова време успявате да се скриете от радара, така да го наречем. Кажете ми — в монотонния глас се появи бегъл интерес — как го правите?

Създателката ни се поколеба, после заговори бързо. Сякаш беше изправена пред мълчалива заплаха.

— Още не съм взела решение — изплю тя. После добави побавно, с неохота. — Да атакувам. Не съм решила какво да *правя* с тях.

— Доста примитивно, но ефикасно — отбеляза момичето с наметалото. — За ваше нещастие, периодът на обмисляне приключи. Трябва да решите — и то *веднага* — какво ще правите с малката си армия. — При тази дума очите ни с Диего се разшириха. — В противен случай наше задължение е да ви накажем както повелява законът. Подобна отсрочка на присъдата, колкото и да е кратка, ме притеснява. Не е по вкуса ни. Предлагам да предоставите всички уверения, с които разполагате, и то незабавно.

— Ще тръгнем веднага! — намеси се тревожно Райли, но бе прекъснат от остро съскане.

— Ще тръгнем веднага, щом можем — сърдито го поправи създателката ни. — Трябва да свършим още много неща. Доколкото разбирам, искате да успеем? Тогава ще ми е нужно известно време, за да ги обуча — да ги инструктирам — да ги нахраня!

Последва кратко мълчание.

— Пет дни. Тогава ще се върнем. И няма камък, под който да се скриете, нито скорост, с която да избягате. Ако не сте нападнали, когато дойдем, ще изгорите. — В думите нямаше заплаха, само абсолютна увереност.

— А ако вече съм атакувала? — попита създателката ни разтреперано.

— Ще видим — отговори момичето с наметалото с по-бодър глас. — Предполагам, всичко ще зависи от успеха, който ще пожънете. Работете усърдно, за да ни зарадвате. — Последната забележка беше произнесена с равен, твърд глас, от който тялото ми потръпна като от хлад.

— Да — изръмжа създателката ни.

— Да — повтори Райли шепнешком.

Секунда по-късно вампирите с наметалата безшумно напуснаха къщата. Двамата с Диего не посмяхме да си поемем дъх цели пет минути, след като изчезнаха от погледа ни. Вътре в къщата създателката ни и Райли също мълчаха. Изминаха още десет минути в абсолютна тишина.

Докоснах ръката на Диего. Сега беше шансът ни да се измъкнем. В този момент страхът от Райли остана на заден план. Искях да бъда колкото се можеше по-надалече от тъмните наметала. Копнеех за безопасността, която пораждаше числеността ни, там, в дървената къща, и реших, че точно така се чувства и създателката ни. Ето защо беше създала толкова много от нас. Оказваше се, че съществуват доста по-страшни неща от всичко, което си бях представяла.

Диего се поколеба, все още заслушан, и секунда по-късно търпението му беше възнаградено.

— Е — прошепна тя, — сега вече знаят.

За вампирите с наметалата ли говореше, или за тайнствения клан? Кой беше врагът, за когото говореше преди случката?

— Няма значение. Ние сме повече...

— Всяко предупреждение *има* значение! — изръмжа тя и не му даде възможност да продължи. — Толкова много работа имаме. Само пет дни! — простена тя. — Край на игрите. Започваш още тази нощ.

— Няма да те разочаровам! — зарече се Райли.

По дяволите. Двамата с Диего скочихме едновременно към съседното дърво и буквално прелетяхме обратния път. Райли също бързаше и ако откриеше следата на Диего след случката с наметалата, без да открие самия Диего в края на дирята...

— Трябва да се върна преди него и да чакам — прошепна Диего, докато тичахме. — Слава богу, че не се вижда от къщата! Не искам да знае, че сме подслушвали.

— Трябва заедно да говорим с него.

— Вече е късно за подобен вариант. Ще забележи, че твоята диря не го е следвала. Изглежда съмнително.

— Диего... — нарочно го беше направил, за да не се излагам на опасност.

Стигнахме мястото, където се беше присъединил към мен. Той зашепна припряно.

— Да се придържаме към плана, Бри. Ще му кажа каквото възнамерявах да му кажа. Доста време има до зазоряване, но явно така е трябвало да се случи. Ако не ми повярва... — той сви рамене. — В момента си има по-сериозни тревоги от развинтеното ми въображение. Може пък сега по-лесно ще ме изслуша — май всякаква помощ ще ни бъде от полза, а да се придвижваме и през деня, никак няма да е излишно.

— Диего... — повторих, като не знаех какво друго да кажа.

Той ме погледна в очите и аз зачаках устните му да се разтегнат в усмивка, да пусне някоя шега за нинджите или за най-добрите приятели.

Но той само бавно се приведе към мен, без да откъсва очи от моите, и ме целуна. Гладките му устни се притиснаха в моите за една дълга секунда, а очите ни не се отделяха едни от други.

После той се изправи и въздъхна.

— Прибирай се вкъщи, скрий се зад Фред и се прави, че не знаеш нищо. Идвам веднага.

— Пази се!

Сграбчих ръката му и я стиснах силно, после бързо я пуснах. Райли бе говорил за Диего с привързаност. Трябваше да се надявам, че тази привързаност е искрена. Нямах друг избор.

Диего изчезна между дърветата, тихо като шепота на вятъра в листата. Не губих време да гледам след него. Затичах в права линия между дърветата към къщата. Надявах се, че очите ми бяха все още яркочервени от снощното угощение, та да потвърдят обяснението за отсъствието ми. Излязла съм набързо на лов. Извадила съм късмет — натъкнала съм се на самотен турист. Съвсем в реда на нещата.

Звукът на кълтяща музика, който ме посрещна, беше придружен от характерния, сладникав мирис на горящ вампир. Заля ме паника. В къщата можех да умра толкова лесно, колкото и навън. Но нямах друг избор. Без да забавям крачка, изтичах надолу по стълбите право към ъгъла, където смътно различавах силуета на Фред Особняка. Беше се изправил. Дали се чудеше какво да прави? Или просто му беше писнало да седи? Нямах представа какво е намислил, а и не ме интересуваше. Щях да стоя плътно до него, докато Райли и Диего се върнеха.

В средата на пода димеше купчина, прекалено голяма, за да е само от крак или ръка. Дотук с двайсет и двамата вампири на Райли.

Никой не изглеждаше особено впечатлен от димящите останки. Подобни неща се случваха непрестанно.

Когато се приближих към Фред, забелязах, че за пръв път чувството на погнуса не се усили, дори напротив, отслабна. Той сякаш не ме забелязваше, продължаваше да чете книгата в ръцете си, без да вдига глава. Една от онези, които му бях оставила преди няколко дена. Щом стигнах до канапето, на което се беше облегал, успях съвсем отчетливо да видя какво прави. Поколебах се, бях любопитна. Дали умееше по собствена воля да изключва усещането за гадене, което предизвикваше? И значеше ли това, че в момента и двамата бяхме незащитени? Добре поне, че Раул не се беше върнал още, макар Кевин да бе налице.

За пръв път забелязах как изглежда Фред. Висок, вероятно към метър и деветдесет, с гъста, къдрава руса коса, както бях забелязала и по-рано. Беше широкоплещест и мускулист. Изглеждаше по-голям от останалите — като колежанин, не като ученик. Освен това — което най-силно ме изненада — беше много привлекателен. Красив колкото и останалите, може би дори по-красив от повечето. Не знам защо това ми се стори толкова странно. Предполагам, защото вечно го свързвах с чувството на погнуса.

Стана ми неловко да го зяпам. Огледах се бързо да проверя дали и друг бе забелязал, че за момента Фред имаше вид на съвсем нормален — и много красив. Никой не гледаше към нас. Хвърлих бърз поглед към Кевин, готова незабавно да отместя очи, ако ме забележеше, но той се беше втренчил в някаква точка вляво от нас с намръщено изражение. Преди да успея да извърна поглед, очите му минаха право през мен и се съсредоточиха в нещо от дясната ми страна. Намръщи се още повече. Като че ли... като че ли се напрягаше да ме види, но не можеше.

Тъглчетата на устните ми почти се извиха в усмивка. Но твърде много неща ме глождеха, за да се зарадвам на слепотата на Кевин. Хвърлих поглед към Фред, чудейки се дали отново ще изпитам гадене, но вместо това видях, че се усмихва. А усмихнат беше направо смайващ.

Само след миг отново се беше зачел в книгата. Известно време стоях неподвижно, чаках нещо да се случи. Диего да влезе. Или пък Райли и Диего заедно. Или пък отново да започне да ми се гади, Кевин да впери гневен поглед в мен, да избухне поредната свада. Каквото и да е.

Но след като нищо не се случи, в крайна сметка се стегнах и се захванах да правя онова, което би следвало — а именно, да се преструвам, че нищо необичайно не се бе случило. Вдигнах една книга от купчината в краката на Фред, настанах се на пода и се престорих, че чета. Вероятно бях уцелила някоя от онези, в които уж се бях зачела предната нощ, но не ми изглеждаше позната. Запрелиствах страниците, без изобщо да вниквам в съдържанието.

Мислите бясно ми се въртяха в кръг. Къде е Диего? Как ли бе реагирал Райли на разказа му? И какво означаваше всичко, което бяхме чули — разговорът преди да пристигнат вампирите с наметалата, разговорът след тръгването им?

Опитах се да анализирам, върнах лентата назад, мъчех се да подреда парчетата в нещо разбираемо. Излизаше, че в света на вампирите съществуват полицаи, при това дяволски страшни. Нашата подивяла групичка новосъздадени вампири се оказваше армия, която по някаква причина беше незаконна. Създателката ни си имаше враг. Всъщност двама врагове. След пет дена щяхме да нападнем единия от тях, в противен случай другият, страховитите вампири с наметала, щяха да нападнат нея, или по-скоро нас, или и нея, и нас. А щом Райли се върнеше, щеше да започне подготовката за нападението. Погледнах скришом към вратата, после се насилих отново да сведа очи към книгата, която уж четях. Замислих се за разговора преди пристигането на посетителите. Тя се тревожеше за някакво решение. Беше доволна, че разполага с толкова много вампири, толкова много *войници*. Райли беше доволен, че двамата с Диего бяхме оцелели... беше споменал, как помислил, че е загубил още двама вампира заради слънцето, така че вероятно не знаеше истината за вампирите и слънчевата светлина. А нейният въпрос също бе странен. Беше попитала дали е *сигурен*. Сигурен, че Диего е оцелял? Или сигурен, че Диего казва истината?

Последната мисъл ме плашеше. Знаеше ли тя, че светлината всъщност не може да ни навреди? И ако знаеше, тогава защо бе излъгала Райли, а чрез него и нас?

Защо ѝ беше да ни държи на тъмно — в буквалния смисъл? Толкова важно ли беше да сме в неведение? Достатъчно важно, че Диего да се окаже в беда? Изпаднах в истинска паника, буквално бях замръзнала от ужас. Ако можех да се потя, щях да съм плувнала в пот. Наложих се да напрегна цялата си воля, за да обърна поредната страница, да държа очите си сведени.

Дали и Райли бе заблуден, или беше в играта? И когато бе казал, че за малко да загуби двама вампири заради слънцето, наистина ли бе имал предвид самото слънце... или лъжата за слънцето?

Ако беше второто, тогава да знаеш истината означаваше, че си *изгубен*. Ужасът замъгляваше съзнанието ми.

Опитах се да разсъждавам трезво, да потърся логиката. Не беше лесно без Диего. Разговорите и размяната на мнения изостряха способността ми да се концентрирам. А сега мислите ми бяха парализирани от страх, в комбинация с вездесъщата жажда. Копнежът по кръвта отказваше да мине на заден план. Дори сега, добре нахранена, усещах паренето, нуждата.

Мисли за нея, мисли за Райли, наредих си. Трябваше да разбере защо лъжеха — ако лъжеха, — за да разбере доколко бе важно, че Диего е наясно с тайната.

Щеше ли да е различно, ако не бяха излъгали, ако ни бяха казали, че денят е точно толкова безопасен колкото и нощта? Представих си какво би било, ако не трябваше да прекарваме дните си натикани в тъмното мазе, ако тези двайсет и един вампири — или вече по-малко, в зависимост как се спогаждаха членовете на ловните дружини — бяха свободни да правят каквото и когато поискат.

Щяхме да искаме да ловуваме. Това беше ясно.

Ако не се налагаше да се връщаме, ако не трябваше да се крием... е, мнозина от нас нямаше да се прибират особено редовно. Изпаднали във властта на жаждата, трудно успявахме да се откъснем, да се върнем у дома. Но Райли дълбоко бе насадил ужаса от изгарянето, от повторението на онази непоносима болка, която всички бяхме изпитали. Така че съумявахме да се възпрем. Благодарение на инстинкта за самосъхранение, единствения, който беше по-силен от жаждата.

Излизаше, че страхът ни държеше заедно. Естествено, имаше и други скривалища като пещерата на Диего, но на кой би му хрумнало

да търси? Имахме си място, където да се приютим, база, така че именно там се връщаме. Ясните разсъждения не бяха най-голямата сила на вампирите. Или поне на *младите* вампири. Райли разсъждаваше трезво. Диего също мислеше по-трезво от мен. А онези вампири с наметалата бяха невъобразимо съсредоточени. Потръпнах. Значи силата на рутината не можеше да ни контролира завинаги. Какво ли щяха да правят с нас, когато станехме по-стари, по-разумни? Внезапно ми хрумна, че Райли бе най-старият сред нас. До един бяхме нови. Значи й трябваше сега срещу загадъчния враг. А какво щеше да стане после?

Изпитах острото чувство, че никак не желая да съм там в онзи момент. И внезапно осъзнах нещо безкрайно очевидно. Онова, което се беше спотайвало в съзнанието ми преди, когато следвах стадото вампири редом с Диего.

Нямаше нужда да стоя и да чакам. Не беше нужно да оставам и една нощ дори.

Мисълта бе толкова стряскаща, че отново се вледених.

Ако двамата с Диего няхаме известна представа накъде се бяха отправили вампирите, нима щяхме да ги намерим? Вероятно не. При все че бяха огромна група, оставяха широка следа. Ами ако ставаше въпрос за един-единствен вампир, който можеше да изскочи от водата и да се приземи навътре в сушата, или дори на дърво, без да остави следа на мястото на излизането си... Един-единствен или двама, които можеха да преплуват огромни разстояния... и да излязат на сушата на произволно място... Канада, Калифорния, Чили, Китай... Никога нямаше да могат да ги намерят. Щяха да изчезнат. Да изчезнат като дим.

Онази нощ спокойно можехме и да не се връщаме! Не *трябваше* да се връщаме! Защо не ми беше хрумнало?

Но... щеше ли Диего да се съгласи? Част от въодушевлението ми рязко се изпари. Дали в крайна сметка не беше по-лоялен към Райли, отколкото към мен? Дали щеше да реши, че е негов дълг да го подкрепи? Познаваше го от много по-отдавна — всъщност мен познаваше от един ден. Дали Райли не му беше по-близък, отколкото аз?

Замислих се, сбърчила чело.

Е, щях да разбера веднага щом останехме насаме. И ако нашият таен клуб наистина означаваше нещо, то нямаше да се тревожим какво ни готви *тя*. Щяхме да изчезнем, а на Райли да му се наложи да се оправя с деветнайсет вампири или спешно да си създаде нови. И в двата случая проблемът не беше наш.

Нямах търпение да споделя плана си с Диего. Интуицията ми подсказваше, че щеше да се съгласи. Поне така се надявах.

Хрумна ми, че всъщност така бяха постъпили Шели и Стив и другите хлапета, които бяха изчезнали. Ясно беше, че не бяха изгорели от слънцето. Дали Райли не бе казал, че е видял пепелта им само за да ни държи в подчинение и в страх? За да се връщаме при него всяка сутрин? Може би Шели и Стив просто се бяха отцепили от групата. И вече не им се налагаше да търпят Раул. А бъдещето им не бе застрашено от врагове и армии.

Може би това е имал предвид Райли, като каза, че ги е *загубил в слънцето*. Бегълци. В такъв случай би следвало да се радва, че Диего *не бе избягал*, нали?

Колко жалко, че с Диего не бяхме избягали! Сега щяхме да сме свободни като Шели и Стив. Без правила, без страх от изгрева.

Отново си представих ордата на свобода, без полицейски час. Виждах двамата с Диего да се придвижваме в сенките като ниндзи. Но също и Раул, и Кевин, и останалите, блеснали като прожектори чудовища наред някоя оживена улица, а купчините от тела растат. Чувах писъците, хеликоптерите, виковете на крехките беззащитни полицаи с техните безполезни куршуми, които не можеха дори да ни одраскат, камерите, паниката, която щеше да плъзне със скоростта, с която репортажите обикаляха света.

Съществуването на вампири нямаше да остане в тайна дълго време. Дори Раул не можеше да убива хора достатъчно бързо, за да не се разпространи новината.

Тук имаше някаква логика, която се опитах да схвана, преди отново да изгубя нишката.

Първо, хората не знаеха за съществуването на вампирите. Второ, Райли ни насърчаваше да бъдем незабележими, да не привличаме вниманието на хората, да не се издаваме. Трето, двамата с Диего бяхме стигнали до заключението, че всички вампири трябва да следват указанията, защото в противен случай светът щеше да научи за нас.

Четвърто, за това си имаше причина, която не се криеше в pistolетите играчки на човешката полиция. И причината явно бе изключително важна, щом всички вампири прекарваха дните в прашни мазета. Толкова важна, че създателката ни и Райли да ни излъжат, да ни внушат ужас от изгарящото слънце. И предвид, че причината бе така важна, а Диего толкова отговорен, може би Райли щеше да му обясни всичко, стига Диего да обещае да пази тайната. И всичко да е наред. Ами ако Шели и Стив бяха открили, че кожата ни само блести на слънцето и все пак *не* бяха избягали? А бяха споделили с Райли?

По дяволите. Цялата логика на разсъжденията ми рухна. Нишката ми се изплъзна и паниката отново ме връхлетя.

Щом се сепнах, осъзнах, че доста време съм прекарала в разсъждения. Усещах настъпването на утрото. Оставаше не повече от час. Тогава къде беше Диего? Къде беше Райли?

В същия миг вратата се отвори и Раул се приземи със скок, последван от развеселените си приятелчета. Приведох се напред и се притиснах по-плътно до Фред. Раул не ни обърна никакво внимание. Хвърли поглед към изгорелия вампир наред мазето и се засмя още по-силно. Очите му бяха яркочервени.

В нощите, когато Раул излизаше на лов, никога не се връщаше, докато не станеше абсолютно наложително. Хранеше се колкото можеше по-дълго. Значи утрото бе още по-близо, помислих си.

Явно Райли бе настоял Диего да докаже думите си. Това беше единственото обяснение. Значи и те чакаха утрото. Само че... то означаваше, че Райли не знае истината и създателката ни е лъгала и него. Или пък не? Мислите ми отново се объркаха.

Кристи се появи няколко минути по-късно с трима от бандата си. Дори не погледна купчината пепел. Когато още двама се показаха на входа, набързо преброих присъстващите. Двайсет вампири. Всички се бяха прибрали — без Райли и Диего. Слънцето щеше да изгрее всеки момент.

Вратата към стълбището проскърца и аз скочих на крака.

Влезе Райли. Хлопна вратата зад себе си и слезе по стълбите.

Никой не го последва.

Преди да успея да осмисля какво значи това, Райли изрева като диво животно. Гледаше втренчено пепелта на пода, а очите му щяха да

изскочат от ярост. Всички застинаха неподвижно, онемели. Виждали го бяхме разярен, но този път имаше нещо различно.

Райли се извъртя и заби пръсти в една гърмяща тонколона, откъсна я от стената и я запокити в другия край на стаята. Джен и Кристи се дръпнаха от пътя ѝ и тя се разби с трясък в стената, вдигайки облак хоросанов прах. Райли удари музикалната уредба с крак и бумтящият бас най-после замлъкна. След това с един скок се озова пред Раул и го сграбчи за гърлото.

— Ама аз изобщо не бях тук! — изкрещя Раул уплашено. Никога не го бях виждала уплашен.

Райли злоецо изрева и запокити Раул така, както бе хвърлил тонколоната. Джен и Кристи отново отскочиха от пътя му. Тялото на Раул се заби в стената и там зейна грамадна дупка.

Райли сграбчи Кевин за рамото и — с така познатия стържещ звук — откъсна дясната му длан. Кевин изрева от болка и се опита да се откопчи от хватката му. Райли го изрита в хълбока. С нов зловец писък Райли откъсна и останалата част от ръката на Кевин. Разкъса я на две при лакътя и хвърли парчетата с всичка сила в разкривеното от болка лице на Кевин — *прас, прас, прас*, като чук, който удря в камък.

— Какво ви *става*? — закрещя Райли, вече на всички. — Защо сте толкова *глупави*? — Опита се да хване русото момче, дето се правеше на Спайдърмен, но то скочи настрани. Така обаче се озова твърде близо до Фред и, давейки се, залитна обратно към Райли. — Имате ли изобщо *някакъв* мозък?

Райли метна едно момче на име Дийн право във видеоплейъра, който се разби на парчета, после хвана едно момиче — Сара — и откъсна лявото ѝ ухо и шепа коса от главата ѝ. Тя изръмжа от болка.

Внезапно на всички ни стана ясно, че поведението на Райли е твърде рисковано. Не бяхме никак малко. Раул се беше измъкнал от стената, а Кристи и Джен, които обикновено бяха срещу него, сега стояха отбранително от двете му страни. И други се бяха скупчили на групички.

Не знам дали Райли осъзна заплахата, или просто яростта му се уталожи. Пое си дълбоко въздух. Подхвърли на Сара ухото и косата ѝ. Тя се дръпна стреснато настрани, после облиза разкъсаните ръбове на ухото си, напои ги с отрова, за да може да го прикрепи отново към

тялото си. Косата обаче не можеше да се залепи и известно време щеше да има голо петно на главата.

— Чуйте ме! — каза Райли тихо, но настойчиво. — Животът на всички ни зависи от това да ме слушате и да *мислите*! Иначе ще умрем. Всеки един, и вие, и аз също, ако не започнете да мислите поне за няколко дена!

Това не беше от обичайните му лекции и молби за контрол. Всички го слушахме.

— Време е да пораснете и да поемете отговорност за себе си! Да не ви се струва, че този живот е *безплатен*? Че кръвта на Сиатъл си няма *цена*?

Групичките вампири загубиха войнствения си вид. Всички гледаха с широко отворени очи, някои си разменяха озадачени погледи. С периферното си зрение видях, че Фред се обръща към мен, но аз не срещнах погледа му. Вниманието ми беше съсредоточено върху две неща: Райли, в случай че отново се нахвърлеше срещу нас, и вратата. Вратата си стоеше затворена.

— Сега слушате ли ме? Отворихте ли си ушите? — Той направи пауза, но никой не кимна. Всички бяха като вкаменени. — Нека ви обясня опасната ситуация, в която се намираме. Ще се опитам да обясня простичко, за да схванат и най-тъпите. Раул, Кристи, елате насам.

Той посочи лидерите на двете най-големите банди, които за миг се бяха съюзили срещу него. Никой не направи крачка. И двамата се стегнаха за предстоящото, Кристи оголи зъби.

Очаквах Райли да омекне, да се извини. Да ги успокои, а после да ги предума да направят каквото искаше. Но Райли сега беше съвсем различен.

— Хубаво — отсече той. — Ако искаме да оцелеем, ще ни трябват лидери, но явно и двамата не стават за задачата. Мислех, че имате качества. Но явно съм грешал. Кевин, Джен, моля да дойдете при мен, като водачи на този отбор.

Кевин вдигна изненадан поглед. Тъкмо бе закрепил ръката си. И макар изражението му да бе подозрително, определено беше поласкан. Бавно се изправи на крака. Джен погледна Кристи, сякаш чакаше позволение. Раул изскърца със зъби.

Вратата на стълбището продължаваше да е затворена.

— И вие ли не ставате за нищо? — попита раздразнено Райли.

Кевин направи стъпка към Райли, но Раул го настигна с два скока през дългото мазе. Блъсна го в стената, без да каже и дума, и застана от дясната страна на Райли.

Райли си позволи тънка усмивна. Манипулацията му бе безкрайно прозрачна, но се оказа ефикасна.

— Кристи или Джен, коя ще ни води? — попита той леко развеселен.

Джен продължаваше да чака знак от Кристи какво да направи. Кристи я изгледа свирепо, сетне отметна пясъчнорусата си коса, скочи напред и застана от лявата страна на Райли.

— Доста дълго умувахте — вече сериозно отбеляза Райли. — А не разполагаме с никакво време. Няма за кога да се държим като глупаци. Оставих ви да правите каквото искате, но всичко това приключва още тази нощ.

Погледът му обходи стаята, втрени се във всеки, един по един, за да се увери, че го слушаме. Когато дойде моят ред, задържах погледа му само за миг, после очите ми се извърнаха към вратата. Незабавно се поправих, но Райли вече беше отместил свирепия си поглед от мен. Дали беше забелязал грешката ми? Дали изобщо ме беше видял, при условие, че стоях до Фред?

— Имаме враг — обяви Райли и замълча за момент, за да може всички да осъзнаят думите му. Усещах, че те шокираха поне няколко вампири в стаята. Врагът беше Раул, а ако си на страната на Раул, значи врагът беше Кристи. Врагът беше тук, сред нас, защото целият свят беше тук. Мисълта, че отвън има други сили, достатъчно могъщи, за да ни заплашат, беше нова за повечето. За мен също щеше да е нова, ако случващото се бе станало вчера.

— Да речем, че някои от вас имат малко мозък и са се сетили, че щом ние съществуваме, значи съществуват и други. Други вампири, които са по-възрастни, по-умни... по-надарени. Други вампири, които *копнеят за нашата кръв!*

Раул засъска и неколцина от дружинката му го подкрепиха.

— Точно така — продължи Райли, решен да ги насъска докрай. — Някога Сиатъл е бил техен, но са го напуснали отдавна. Сега знаят за нас и завиждат за лесната плячка, на която и те някога са се радвали. Знаят, че ни принадлежи, но искат да си я върнат. И идват да си

получат желаното. Ще ни изловят един по един! А докато те гуляят, ние ще горим!

— Никога! — изръмжа Кристи. Сред редиците на привържениците ѝ, а и сред тези на Раул, също се понесе ръмжене.

— Нямаме особен избор — заяви Райли. — Ако изчакаме да дойдат, ще имат предимство. В крайна сметка, това е техен терен. А не искат да се изправим едни срещу други, защото ние сме повече и сме далеч по-силни. Искат да ни хванат един по един, да се възползват от най-голямата ни слабост. Някой от вас има ли достатъчно ум в главата, за да каже коя е тя? — Той посочи купчината пепел в краката си — вече разпиляна по килима. По нищо не личеше, че някога е била вампир. Райли зачака.

Никой не помръдна.

Райли отвратено изръмжа.

— Единство! — извика той. — Нямаме единство! Каква заплаха можем да бъдем за когото и да било, щом не спираме да се избиваме помежду си? — Той подритна пепелта и във въздуха се вдигна черен облак. — Представяте ли си как ни се присмиват? Смятат, че ще е детска игра да ни вземат града. Знаят, че глупостта ни прави слаби! Че сами ще им предадем кръвта си.

Сега вече половината от вампирите в стаята изреваха неодобрително.

— Ще можем ли да се съюзим, или ще са оставим да умрем?

— Ние ще ги разбием, шефе — изрева Раул.

Райли се озъби срещу него.

— Не и ако не можеш да се контролираш! Не и ако не се разбираш с всеки един от присъстващите тук. Всеки, когото убиете — и той отново подритна пепелта, — може да се окаже точно онзи, който е щял да спаси живота ви. Всеки убит член на сборището ни е подарък за враговете ни. Все едно сами ги приканвате да ви унищожат.

Кристи и Раул се спогледаха, като че се виждаха за пръв път. Останалите направиха същото. Не за пръв път чувахме думата *сборище*, но досега никой не я беше използвал по адрес на собствената ни група. Значи бяхме сборище.

— Нека ви разкажа нещичко за враговете ни — подхвана Райли и всички очи се приковаха в лицето му. — Тяхното сборище е далеч по-старо от нашето. Съществуват от стотици години и неслучайно са

успели да оцелеят толкова дълго. Умни са и изобретателни, и твърдо решени да превземат Сиатъл, защото знаят, че насреща си имат шепа неорганизирани хлапета, които ще свършат половината им работа!

Ново ръмжене, но някои от гласовете прозвучаха по-предпазливо, не толкова гневно. Неколцина от по-тихите вампири, онези, които Райли вероятно би нарекъл *питомни*, имаха стреснат вид.

Райли също го забеляза.

— Ето как гледат на нас, но само защото не могат да ни видят *заедно*. Заедно, ще ги *смажем*. Ако можеха да ни видят един до друг, в строй, щяха да изпаднат в ужас. И точно така трябва да ни видят. Защото няма да стоим тук и да чакаме да ни унищожат един по един. Ще ги нападнем от засада. След четири дни.

Четири дни? Явно създателката ни не искаше да рискува, беше си оставила известен резерв. Погледнах отново към затворената врата. Къде ли се губеше Диего?

Другите реагираха на поставения срок с изненада, а някои и със страх.

— Ще ги сварим неподготвени — увери ни Райли. — И през ум няма да им мине, че ще ги причакаме всички *заедно*. А най-хубавото съм ви оставил за десерт. Те са само *седем*.

За миг настъпи смаяна тишина.

После Раул не се сдържа.

— *Какво?*

Кристи зяпна Райли със същото невярващо изражение, а из стаята се понесе шепот.

— *Седем?*

— Да не се шегува?

— Хей — извика Райли. — Не се шегувах, като казах, че сборището е опасно. Мъдри са, и... коварни. Лукави. На наша страна ще е силата, на тяхна — коварството. Ако играем по техните правила, ще ни победят. Но подходим ли както за нас е изгодно... — той не довърши, само се усмихна.

— Да вървим още сега — въодушеви се Раул. — Да ги заличим от пейзажа начаса. — Кевин изръмжа ентузиазирано.

— Я по-полека, малоумнико. Победа не се печели слепешком — скастри го Райли.

— Какво друго трябва да знаем за тях? — обади се Кристи и хвърли надменен поглед към Раул.

Райли се поколеба, сякаш се чудеше как да подреди думите си.

— Така, да видим откъде да започна. Май на първо място трябва да знаете, че... че още не знаете всичко за вампирите. Не исках да ви засипвам с информация още от самото начало. — Нова пауза, а по лицата на всички се изписа объркване. — Всъщност вече имате известен опит с така наречените „таланти“. Нали си имаме Фред.

Всички погледи се насочиха към Фред — или по-точно, се опитаха да се насочат към Фред. Изражението на Райли подсказваше, че на Фред не му е особено приятно да се оказва център на внимание. Май беше усилил „таланта“ си, както го бе нарекъл Райли. Райли трепна и побърза да извърне поглед. Продължавах да не усещам нищо.

— Е, някои вампири притежават дарби, които далеч надминават обичайната свръхсила и свършените сетива. Нещо такова сте виждали и в... в нашето сборище. — Внимаваше да не изтърве пак името на Фред. — Дарбите са рядкост — да речем, едно на петдесет, — но всяка е различна. Съществуват множество варианти и някои са по-могъщи от други.

Чувах, че около мен мърморят, питат се на глас дали пък нямат някакъв талант. Раул се перчеше, убеден, че е надарен. Според мен единственият сред нас, който бе по-специален от останалите, стоеше точно до мен.

— Съсредоточете се! — нареди Райли. — Не ви разказвам тия неща, за да ви развличам.

— И това вражеско сборище — прекъсна го Кристи — е надарено, така ли?

Райли кимна доволно.

— Именно. Радвам се, че поне един от вас е в състояние да свърже нещата.

Горната устна на Раул неволно оголи зъбите му.

— Сборището разполага с опасни таланти — продължи Райли, а гласът му премина в глух шепот. — Сред тях има четец на мисли. — Плъзна поглед по лицата ни, за да разбере дали схващаме значението на думите му. Май не остана доволен от видяното. — *Помислете малко!* Ще може да прочете всяка мисъл, минала през главата ви. Ако нападате, ще знае какъв ход ще предприемете още преди *вие* самите да

го осъзнавате. Решите ли да се хвърлите отляво, ще е готов да ви пресрещне.

Всички застинаха, напрегнати, докато се мъчеха да си представят.

— Затова сме толкова предпазливи — и аз, и онази, която ви създаде.

При последните думи Кристи стреснато се отдръпна от Райли. Лицето на Раул съвсем се смръщи. Атмосферата рязко се промени.

— Не знаете името ѝ и не знаете как изглежда. Така предпазваме всеки от нас. Ако случайно се натъкнат на някого, няма как да разберат, че сте свързани с нея, и е възможно да ви оставят на мира. Защото разберат ли, че сте част от нейното сборище, екзекуцията няма да ви се размине.

Това не ми прозвуча особено логично. Защо ми се струваше, че тайната защитаваше повече *нея*, отколкото нас? Райли побърза да продължи, без да ни дава възможност да разсъждаваме върху думите му.

— Естествено, сега, след като решиха да превземат Сиатъл, това вече няма значение. Ще ги изненадаме по пътя им насам и ще ги унищожим. — Той подсвирна пронизително с уста. — И готово. После не само градът ще е наш, но и останалите сборища ще си знаят да не се захващат с нас. Няма да се налага да прикриваме следите си. За всеки ще има колкото кръв пожелае. Ще ловуваме всяка нощ. Ще се преместим в самия център на града и ще *пируваме*.

Изригна ръмжене и зъбене, като аплодисменти. Всички ликуваха. Освен мен. Не помръднах, не издадох звук. Нито пък Фред, но пък кой би могъл да каже защо?

Аз не можех да се включа, защото обещанията на Райли ми звучаха като лъжи. В противен случай цялата линия на разсъжденията ми щеше да се окаже погрешна. Райли твърдеше, че единствено враговете ни пречеха да ловуваме без предпазливост и без задръжки. Но това не се връзваше с факта, че останалите вампири по света явно проявяваха дискретност, иначе хората отдавна щяха да са разбрали за съществуването им.

Но не успях да се съсредоточа достатъчно, за да анализирам думите на Райли, защото вратата над стълбите не помръдваше. Диего...

— Ще трябва обаче да сме единни. Днес ще ви покажа някои техники. Бойни техники. Ще се наложи да усвоите някои неща, а не да влачите крака като прохождащи деца. Когато се стъмни, ще излезем навън да се упражняваме. Искам да се стараете, но не да се престаравате. Нямам намерение да губя друг член от сборището! Необходими сме един на друг, необходим ни е всеки един. Няма да търпя повече глупости. И ако смятате, че не сте длъжни да се подчинявате, дълбоко грешите. — Той млъкна за миг, после мускулите на лицето му се свиха по нов начин. — А колко много грешите, ще разберете, когато ви заведе при нея — потръпнах и усетих общата тръпка да преминава през стаята — и ви държа, докато ви откъсва краката, а после бавно, *съвсем* бавно, изгори пръстите ви, ушите, устните, езика и всеки друг израстък на тялото ви *един по един*.

Всички бяхме губили поне по един крайник и всички се бяхме гърчили в пламъци при трансформацията, така че лесно си представихме усещането, но не заплахата бе най-ужасяващото. Най-страшно бе изражението на Райли, докато говореше. Чертите му не се разкривиха от гняв както обикновено, а останаха спокойни и студени, гладки и красиви, устните му леко извити в бегла усмивка. Внезапно ми се стори, че това е един *съвсем* нов Райли. Нещо го беше променило, ожесточило, но не можех да си представя какво би могло да се случи за една-единствена нощ, за да създаде тази жестока, *съвършена* усмивка.

Извърнах поглед, потрепервайки, и видях, как усмивката на Раул също се промени, идеално копие на тази на Райли. Направо чувах въртенето на зъбните колела в главата му. За в бъдеще нямаше да убива жертвите си толкова бързо.

— А сега, да определим екипите, за да можем да работим по групи — продължи Райли, а лицето му доби обичайното си изражение. — Кристи, Раул, всеки да събере хлапетата си, а после поделете останалите по равно. И без караници! Покажете, че поне едно нещо можете да свършите с малко разум. Искам да се докажете.

Той се отдалечи от двамата, без да обръща внимание, че те почти мигновено започнаха да се препират, и описа широк кръг по периферията на стаята. Крачейки, докосна няколко вампири по рамото, побутна ги към един от двамата водачи. Пътят му бе толкова заобиколен, че в началото не разбрах, че е тръгнал към мен.

— Бри — започна той, присвил очи към мястото ми. Май не му беше лесно.

Почувствах се като парче лед. Явно бе надушил следата ми. Бях мъртва.

— Бри? — повтори той по-меко. Гласът му ми напомни за първия път, когато ме беше заговорил. Когато все още се държеше мило с мен. После добави още по-тихо: — Обещах на Диего да ти предам съобщение. Каза да ти предам, че е свързано с нинджите. Схващаш ли нещо?

Все още не успяваше да погледне право към мен, но се промъкваше все по-близо.

— Диего? — прошепнах. Не можах да се сдържа.

Райли се усмихна леко.

— Може ли да поговорим? — посочи той вратата с глава. — Проверил съм всички прозорци. На първия етаж е съвсем тъмно и безопасно.

Знаех, че отделя ли се от Фред, няма как да съм в пълна безопасност, но трябваше да чуя какво е искал да ми каже Диего. Какво ли се бе случило? Трябваше да остана с него, да се изправим заедно пред Райли.

Последвах Райли през стаята, като държах главата си наведена. Той даде инструкции на Раул, кимна на Кристи, после се качихме по стълбите. С ъгълчето на очите си забелязах, че неколцина го проследиха любопитно с поглед.

Райли мина пръв през вратата. Кухнята действително тънеше в непрогледен мрак както бе обещал. Направи ми знак да не спирам и ме поведе по тъмния коридор, покрай няколко отворени врати на спални, а после през втора врата с резе. Озовахме се в гаража.

— Смела си — отбеляза той тихо. — Или изключително доверчива. Мислех, че ще се наложи да те убеждавам да се качиш на горния етаж, при положение че слънцето не е залязло.

Опа. Трябваше да демонстрирам повече плахост. Но вече беше късно. Свих рамене.

— Значи двамата с Диего сте близки, а? — попита той едва чуто. Ако долу в мазето пазеха тишина, вероятно все пак щяха да го чуят, но точно в момента бяха твърде шумни.

Отново свих рамене.

— Той ми спаси живота — прошепнах.

Райли вдигна брадичка, но не кимна, а ме изгледа преценяващо. Дали ми вярваше? Дали смяташе, че все още се страхувам от дневната светлина?

— Той е най-добрият — каза Райли. — Най-умното хлапе, с което разполагам.

Кимнах.

— Поговорихме малко за ситуацията. Решихме, че няма да е зле да проучим нещата. Твърде опасно е да тръгнем на сляпо. А той е единственият, на който мога да разчитам да разузнае. — Райли издиша рязко, почти гневно. — Де да имах двама като него! Фитилът на Раул е твърде къс, а Кристи е така погълната от себе си, че не успява да схване широката картина, но са най-доброто, което имам, така че ще трябва да се справя с тях. Диего твърди, че и ти си умна.

Зачаках, несигурна каква част от историята ни знае.

— Трябва да ми помогнеш за Фред. Талантът му е станал невероятно силен. Тази вечер не успях дори да погледна към него.

Отново кимнах предпазливо.

— Представи си колко ще е *лесно*, ако враговете ни не са в състояние даже да ни погледнат!

Не смятах, че подобна идея би допаднала на Фред, но може да грешах. Нямах впечатление да е особено загрижен за сборището ни. Дали ще иска да ни спаси?

Не отвърнах.

— Прекарваш доста време с него.

Вдигнах рамене.

— Така никой не ме закача. Но изобщо не е лесно.

Райли сви устни и кимна.

— Умна си, точно както твърди Диего.

— А той къде е?

Не биваше да питам. Но думите сами се откъснаха от устата ми. Зачаках напрегнато, мъчейки се да си придам незаинтересован вид, но едва ли успях да заблудя Райли.

— Нямаме никакво време. Пратих го на юг в момента, в който разбрах какво предстои. Ако враговете ни решат да нападнат по-рано, ще може да ни предупреди. А когато тръгнем напред, той ще ни пресрещне.

Опитах се да си представя къде ли бе Диего в момента. Копнеех да съм с него. Може би щях да успея да го убедя да не се подчинява на Райли, да не застава на огневата линия. А може би нямаше. Май, както се опасявах, Диего бе твърде близък с Райли.

— Помоли да ти предам нещо.

Очите ми се стрелнаха към лицето на Райли. Твърде бързо, твърде нетърпеливо. За пореден път се издадох.

— На мен ми звучи абсолютно безсмислено. Каза ми следното: „Предай на Бри, че измислих ръкостискане. Ще ѝ покажа след четири дена, когато се срещнем.“ Нямам никаква представа какво означава. Ти схващаш ли?

Опитах се да блъфирам.

— Горедолу. Спомена, че трябва да си измислим тайно ръкостискане. За подводната пещера. Нещо като парола. Но май се майтапеше. Нямам представа какво е имал предвид сега.

Райли се подсмихна.

— Бедният Диего.

— Какво?

— Май хлапето те харесва доста повече, отколкото ти него.

— О — извърнах, поглед объркано. Дали Диего не ми пращаше такова съобщение, за да ми подсказва, че мога да имам доверие на Райли? Но пък не му беше споменал, че знам за слънцето. И все пак, явно му се доверяваше достатъчно, щом бе разкрил, че има чувства към мен. Въпреки всичко реших, че ще е по-разумно да си държа устата затворена. Твърде много неща се бяха променили.

— Не го отписвай още, Бри. Той е най-добрият, нали ти казах. Дай му шанс.

Нима Райли ми даваше романтични съвети? Нещата ставаха съвсем странни. Кимнах кратко и смотолевих:

— Добре.

— Виж дали ще успееш да поговориш с Фред. Да сме сигурни, че е на наша страна.

Свих рамене.

— Ще направя каквото мога.

Райли се усмихна.

— Чудесно. Преди да потеглим, ще те дръпна настрани, за да ми кажеш как е минало. И ще се постарая да стане по-непринудено от

днес. Не искам Фред да реши, че го шпионирам.

— Добре.

Райли направи знак да го последвам и тръгна обратно към мазето.

Обучението продължи целия ден, но аз не се включих. Веднага щом Райли се върна при новите водачи, аз заех мястото си до Фред. Останалите бяха разпределени в четири групи по четирима, а Раул и Кристи ги ръководеха. Фред така и не го бяха избрали, или може би не им беше обърнал внимание, или пък изобщо не виждаха, че е в стаята. Аз обаче продължавах да го виждам. Изпъкваше — единственият, който не участваше, като едър рус слон наред стаята.

Нямах никакво желание да печеля благоразположението нито на екипа на Раул, нито на този на Кристи, така че само наблюдавах. Никой не даваше вид да забелязва, че кръшкам и си стоя до Фред. Макар талантът му донякъде да ни правеше невидими, имах чувството, че много се набивам на очи. Щеше ми се да съм невидима за *самата* себе си — да разбера как действа илюзията, за да ѝ повярвам. Но никой не ни обръщаше внимание и след известно време почти се отпуснах.

Наблюдавах внимателно тренировките. Щеше ми се да знам всичко, за всеки случай. Нямах намерение да се бия. Исках да намеря Диего и заедно да се опитаме да се измъкнем. Но пък възможно бе Диего да иска да се бие. Или да ни се наложи да се бием, за да се откопчим от останалите. Така че беше по-добре да внимавам.

Един-единствен път попитаха за Диего. При това Кевин, но ми се стори, че Раул го накара.

— Е какво, Диего май в крайна сметка се изпържи, а? — попита той с пресилено весел тон.

— Диего е с *нея* — отвърна Райли и на всички стана ясно кого има предвид. — На разузнаване.

Неколцина неволно потръпнаха. Повече никой не спомена Диего.

Дали действително беше с *нея*? Самата мисъл ме плашеше. Може би Райли просто се опитваше да отклони въпросите. Едва ли искаше Раул да завижда и да се чувства изместен, след като му беше необходим в най-арогантното си настроение. Нямах как да съм сигурна, а нямах намерение да питам. Мълчах си както обикновено и наблюдавах тренировката.

В крайна сметка ми писна да гледам, взе да ме мъчи жажда. Райли не остави армията на мира в продължение на три дена и две нощи. През деня беше трудно да стоя настрана от тълпата — така плътно бяхме натъпкани в мазето. Но пък за Райли беше по-лесно — обикновено успяваше да се намеси, преди нещата да загрубеят. Навън, нощно време, имаха повече пространство да се развихрят, а Райли хвърчеше напред-назад да лови крайници и да ги връща на собствениците им. Сдържаше гнева си доста добре и този път бе проявил нужната съобразителност да изведе всички запалки. Готова бях да се обзаложа, че положението ще излезе извън контрол, че при положение че Раул и Кристи се държат за гърлото дни наред, ще загубим поне двама от редиците си. Но се оказа, че Райли ги контролира далеч по-добре, отколкото смятах за възможно.

Успехът му очевидно се дължеше на повторението. Направи ми впечатление, че не спира да повтаря едно и също, отново и отново.

Действайте заедно, пазете си гърба, не нападайте директно;

Действайте заедно, пазете си гърба, не нападайте директно;

Действайте заедно, пазете си гърба, не нападайте директно;

Донякъде беше абсурдно и всички изглеждаха изключително глупаво. Но бях сигурна, че и аз щях да се държа точно толкова глупаво, ако участвах в битката, вместо спокойно да наблюдавам от страничната линия редом с Фред.

Сетих се как Райли ни бе внушил страх от слънцето. Чрез постоянно повторение.

Но беше толкова скучно, че някъде след десетия час на първия ден Фред измъкна отнякъде тесте карти и започна да реди пасианс. Коего се оказа далеч по-интересно от това да наблюдавам едни и същи грешки, така че започнах да наблюдавам него.

След още дванайсет часа — отново бяхме на закрито — побутнах Фред, за да му обърна внимание, че може да премести една червена петица. Той кимна и ме послуша. След като приключи, раздаде карти и на двама ни и започнахме игра на руми. И двамата мълчахме, но той се усмихна един-два пъти. Останалите не ни поглеждаха и никой не пожела да се включи.

Нямаше паузи за лов, което с течение на времето започна да оказва влияние. Далеч по-лесно се стигаше до бой, достатъчна бе и най-малката провокация. Инструкциите на Райли започнаха да звучат

по-отсечено, той сам откъсна две ръце. Опитвах се да не мисля за изгарящата жажда. В крайна сметка сигурно и Райли изпитваше жажда, така че едва ли щяхме да продължаваме вечно. Но през повечето време в главата ми присъстваше единствено жаждата. Фред също имаше доста напрегнат вид.

В началото на третата нощ — оставаше ни още един ден, мисъл, която караше празния ми стомах да се свива — Райли спря битките.

— Приключвайте, деца — нареди той и всички го приближиха в хлабав полукръг. Някогашните банди пак бяха в стария си състав. Май тренировките не бяха оказали влияние върху конфигурацията им. Фред пъкна картите в задния си джоб и се изправи. Застанах по-плътно до него, разчитайки, че отблъскващата му аура ще ме пази.

— Добре се справяте, — похвали ни Райли. — Довечера ви се полага награда. Пийте до насита, защото знам, че утре ще искате да сте във върхова форма.

От почти всички гърла се изтръгна облекчено ръмжене.

— Съвсем умишлено казвам, че ще *искате*, а не че ще *трябва* — продължи Райли. — Мисля, че схванахте. Държахте се умно и работихте усилено. Враговете ни изобщо няма да разберат какво ги е връхлетяло.

Кристи и Раул изръмжаха и привържениците им на мига се включиха. С изненада установих, че в този момент действително приличат на армия. Не че маршируваха във формация или нещо от сорта, просто реагираха така еднакво. Сякаш бяха част от по-голям организъм. Както винаги, двамата с Фред бяхме изключението, но реших, че само Райли усеща присъствието ни — от време на време очите му се плъзгаха към мястото, където стояхме, сякаш проверяваше дали продължава да усеща дарбата на Фред. Той май нямаше против, че не се включваме. Поне засега.

— Тъъ, имаш предвид утре *вечер*, нали, шефе? — попита Раул.

— Точно така — отвърна Райли със странна усмивчица. Като че ли никой не забеляза нещо особено в отговора му — освен Фред. Той ме погледна с вдигната вежда. Свих рамене.

— Готови ли сте за наградата? — попита Райли.

Малката му армия заръмжа в отговор.

— Тази вечер ще вкусите света такъв, какъвто ще бъде, след като премахнем конкуренцията от сцената. Следвайте ме!

Райли хукна напред, а Раул и дружинката му литнаха плътно по петите му. Хората на Кристи заблъскаха и задрапаха, за да застанат начело.

— Я внимавайте да не размисля! — кресна Райли от група дървета по-напред. — Като нищо ще си останете жадни. Мислите ли, че ми пука?

Кристи излая някаква заповед и групата ѝ намусено изостана зад тази на Раул. Двамата с Фред изчакахме и последният да се скрие от поглед. После Фред направи широк жест с ръка — *път на дамите*. При това май не от страх, че ще се окажа зад гърба му, а от чиста любезност. Затичах след армията.

Останалите отдавна бяха изчезнали, но лесно следвахме дирята. Тичахме в уютно мълчание. Чудех се за какво ли мисли. Може би единствено за жаждата си. Аз самата горях, така че вероятно и с него бе така.

Настигнахме останалите след около пет минути, но продължихме на известно разстояние зад тях. Армията се придвижваше невероятно тихо. Бяха съсредоточени, и... почти дисциплинирани. Направо съжалих, че Райли не бе започнал обучението по-рано. Сега бе далеч по-лесно да се общува с останалите.

Прекосихме пуста двулентова автострада, поредната ивица гора, след това се озовахме на ивица плаж. Водата беше напълно спокойна, а бяхме тичали почти право на север, така че вероятно беше проливът. Не бяхме минали покрай къщи, което едва ли беше случайно. Както бяхме жадни и с изопнати нерви, нямаше да е трудно крехката ни организация да рухне и да се хвърлим в безогледно лапане.

Досега не бяхме ловували всички заедно и бях убедена, че идеята не е добра. Помнех как Кевин и хлапето Спайдърмен се бяха сбили за жената в колата в онази първа нощ, когато заговорих Диего. Надявах се Райли да е подсигурил достатъчно тела, в противен случай вампирите щяха да започнат да се разкъсват един друг, само и само да се доберат до повече кръв.

Райли спря до ръба на водата.

— Този път няма нужда от сдържаност — каза той. — Искам да сте сити и силни — в най-добрата си форма. А сега... да вървим на купон.

Той се гмурна плавно във вълните. Останалите заръмжаха ентузиазирано и се хвърлиха след него. Двамата с Фред ги последвахме по-плътно, тъй като във водата нямаше как да долавяме миризмата. Но усещах колебанието на Фред — готов беше да хукне, ако се окажеше, че Райли ни готви нещо различно от ядене на корем. Май не му вярваше повече от мен.

Не след дълго видях останалите да се издигат към повърхността. Двамата с Фред изплувахме последни, а Райли заговори веднага щом главите ни се показаха, сякаш ни бе чакал. Явно доста по-ясно усещаше близостта на Фред, отколкото останалите.

— Ето там — посочи той голям ферибот, който пухтеше на юг, вероятно последният курс от Канада за тази нощ. — Дайте ми минутка. Когато спре токът, всички са ваши.

Чу се доволен шепот. Някой се изкикоти. Райли се стрелна като куршум и само секунди по-късно видяхме, че се катери по стената на ферибота. Насочи се право към контролната кула. Явно за да изключи радиостанцията. Можеше да говори колкото си иска, че враговете били единствената причина за предпазливостта ни, но бях сигурна, че има и още нещо. Хората не биваше да знаят за съществуването на вампирите. Или поне не за дълго. Докато не ги убием.

Райли счупи с ритник един широк прозорец и изчезна в кулата. След пет секунди светлините изгаснаха.

Осъзнах, че Раул го няма. Явно се бе гмурнал, за да не чуем, че плува след Райли. Всички се хвърлиха напред и водата се разпени като при нападение на огромен пасаж баракуди.

Двамата с Фред заплувахме по-бавно. Малко напомняхме на възрастна двойка. Не си говорехме, но въпреки това правехме всичко абсолютно едновременно.

Стигнахме кораба около три секунди след останалите, а въздухът вече трептеше от писъци и беше наситен с топлия мирис на кръв. Миризмата ме накара да осъзная колко съм жадна, но това беше последната мисъл в главата ми. Мозъкът ми напълно изключи. Остана единствено пламтящата болка в гърлото и възхитителният аромат на кръвта — кръв навсякъде, — която обещаваше да потуши огъня.

Когато всички приключи и на кораба не остана нито едно туптящо сърце, няхах представа колко хора бях убила. Със сигурност поне три пъти повече, отколкото друг път. Чувствах се разгорещена и

със зачервени страни. Бях продължила да пия и след като най-последно бях утолила жаждата си, от чиста лакомия. Кръвта на ферибота бе чиста и вкусна — тези пътници не бяха измет. Но макар никак да не се бях сдържала, вероятно бройката ми бе сравнително скромна. Раул бе заобиколен от толкова много обезобразени тела, че буквално бяха образували могила. Той седеше на върха на купчината и се смееше гръмогласно.

Той не беше единственият. Потъналият в мрак кораб ехтеше от доволен смях. Чух Кристи да се обажда:

— Невероятно беше — ура за Райли! — Неколцина от групата й завикаха „ура“ в нестроен хор, досущ като развеселени пияници.

Джен и Кевин се появиха на горната палуба вир-вода.

— Хванахме всички, шефе — подвикна Джен към Райли. Значи някои от хората се бяха опитали да се спасят с плуване. Изобщо не бях забелязала.

Потърсих Фред. Не го видях веднага. Накрая усетих, че ми е трудно да гледам право към едно ъгълче зад автомата за напитки, и се отправих нататък. При първите няколко крачки имах чувството, че люшкането на ферибота всеки момент ще обърне червата ми, но когато се приближих достатъчно, усещането намаля и накрая забелязах Фред до прозореца. Той се усмихна кратко, после се втренчи някъде над главата ми. Проследих погледа му и видях, че наблюдава Райли. Имах чувството, че от известно време само това прави.

— Е, деца — обади се Райли, — разбрахте колко сладък е животът, но сега имаме малко работа!

Всички заръмжаха ентусиазирано.

— Имам да ви казвам още три неща, а едно от тях включва лек десерт, така че давайте да потапяме тази гемия и да се прибираме у дома!

През смях, примесен с ръмжене, армията се захвана да руши кораба. Двамата с Фред се измъкнахме през прозореца и загледахме представлението от разстояние. Не след дълго фериботът се скърши през средата със силен метален трясък. Средната част потъна първа, после носът и кърмата се извъртяха и за миг щръкнаха нагоре към небето. Не потънаха едновременно, кърмата изпревари носа с няколко секунди. Пасажът баракуди се насочи към нас. С Фред заплувахме към брега.

Втурнахме се към къщи заедно с останалите, но на известно разстояние. Един-два пъти Фред се обърна към мен, сякаш искаше да каже нещо, но всеки път се разколебаваше.

В къщата Райли реши да остави празничното настроение да се уталожи от само себе си. Няколко часа по-късно още му беше трудно да накара всички да възприемат сериозен тон. Но този път поне не се налагаше да обуздава сбивания, а само превъзбуда. Ако всичките му обещания бяха просто лъжа, както бях убедена, след засадата щеше да си има проблеми. Тези вампири бяха разбрали какво е безнаказаност и нямаше лесно да се върнат към ограниченията. Но поне за настоящата вечер Райли бе герой.

Най-накрая, предполагам малко след като изгря слънцето, всички утихнаха и се съсредоточиха. Израженията им даваха да се разбере, че са готови да попият всяка негова дума.

Райли се покатери до средата на стълбите със сериозен вид.

— Три неща — подхвана той. — Първо, трябва да сме сигурни, че нападаме сборището, което ни трябва. Ако случайно се натъкнем на друг клан и ги избием, сами ще си сложим главата в торбата. Врагът ни трябва да е хем самонадеян, хем неподготвен. Две неща отличават това сборище, и двете се набиват на очи. Първото е, че изглеждат различно — очите им са жълти.

Надигна се объркан шепот.

— Жълти ли? — повтори Раул с отворен тон.

— Светът на вампирите крие още много загадки, с които не сте се сблъскали. Казах ви, че тези вампири са стари. Очите им са по-слаби от нашите, пожълтели с годините. Което пак е плюс за нас. — Той кимна на себе си, сякаш отбелязваше нещо наум. — Но тъй като съществуват и други стари вампири, ето един сигурен начин да не сбъркаме... а тук се намесва и десертът, за който споменах. — Райли се усмихна лукаво и направи многозначителна пауза. — Това трудно ще го схванете — предупреди той. — Аз самият не го разбирам, но съм го виждал с очите си. Тези стари вампири дотолкова са *омекнали*, че си имат човек за домашен любимец, пълноправен член на сборището.

Разкритието му бе посрещнато с недоумяващо мълчание. Пълно недоверие.

— Знаем, не е лесно да се проумее. Но е вярно. Ще знаем със сигурност, че са те, ако с тях има и човешко момиче.

— Ама... как така? — обади се Кристи. — Искаш да кажеш, че си носят закуска ли?

— Не, момичето винаги е едно и също, едно-единствено, и не възнамеряват да я убиват. Не знам как го правят, нито пък защо. Може би просто искат да са различни. Може би искат да демонстрират самоконтрол. Може би смятат, че така изглеждат по-силни. За мен няма смисъл. Но съм я виждал. Нещо повече, подушвал съм я.

Бавно и театрално Райли бръкна в джоба на якето си и извади малка прозрачна торбичка с цип, в която бе сгънато парче червен плат.

— През последните няколко седмици направих проучвания, проверих жълтооките още щом пристигнаха в района. — Той направи пауза и ни хвърли бащински поглед. — Грижа се за децата си. Както и да е, когато разбрах, че се канят да ни нападнат, взех това — той размаха торбичката, — за да можем по-лесно да ги проследим. Искам всички да запомните миризмата.

Той подаде торбичката на Раул, който отвори пластмасовия цип и вдиша дълбоко. После вдигна стреснато поглед към Райли.

— Нали ви казах — рече Райли. — Невероятно, а?

Присвил замислено очи, Раул подаде торбичката на Кевин.

Един по един, всеки от вампирите подуши торбичката. Очите на всички се разшириха, но друга реакция нямаше. Обзе ме любопитство, затова се отдалечих от Фред, докато не усетих лекото гадене, което подсказваше, че съм извън обсега на защитата му. Промъкнах се напред, докато не се озовах до хлапето Спайдърмен, което май бе последно на опашката. Когато дойде негов ред, той подуши торбичката и като че ли се накани да я върне на онзи, който му я беше подал, но аз протегнах ръка и изсъсках тихо. Той цял подскочи, сякаш не ме беше виждал никога досега, и ми подаде торбичката.

Червеният плат като че ли беше блуза. Заврях нос в отвора, без да откъсвам очи от вампирите около мен, за всеки случай, и вдишах.

Аха. Сега разбрах израженията и усетих, че и на моето лице се изписва същото. Защото човекът, който бе носил тази блуза, притежаваше изключително сладка кръв. Прав беше Райли да говори за *десерт*. От друга страна, жаждата ми бе максимално уталожена. И макар очите ми да се разшириха одобрително, не усетих достатъчно болка в гърлото, за да се намръщя. Би било чудесно да усетя тази кръв в устата си, но точно в момента не страдах, че не мога.

Интересно след колко време щях да ожаднея отново. Обикновено няколко часа след хранене, болката започваше да се завръща, да се усилива и след два-три дни вече не бях в състояние да мисля за друго дори за секунда. Дали прекомерното количество кръв, което бях погълнала, щеше да забави ефекта? Май доста скоро щях да разбера.

Хвърлих поглед наоколо, за да съм сигурна, че никой не чака торбичката, защото реших, че вероятно и на Фред му е любопитно. Райли улови погледа ми, усмихна се съвсем лекичко и направи почти незабележим жест с брадичка към ъгъла, в който стоеше Фред. Веднага ми се прииска да направя точно обратното, но както и да е. Не желаех да будя подозренията му.

Тръгнах обратно към Фред, без да обръщам внимание на гаденето, но накрая то отслабна и се озовах точно до него. Подадох му торбичката. Май остана доволен, че съм се сетила за него. Усмихна се, после подуши блузата. След секунда кимна замислено на себе си. Върна ми торбичката с многозначителен поглед. Следващия път, когато останехме сами, вероятно щеше да изрече гласно онова, което от известно време искаше да сподели.

Хвърлих торбичката към Спайдърмен, който реагира, сякаш тя падаше от небето, но все пак я хвана, преди да е тупнала на земята.

Всички коментираха миризмата. Райли плесна два пъти с ръце.

— Така, значи това е десертът, за който говорех. Момичето ще бъде с жълтооките. И който се добере пръв до нея получава десерт. Съвсем просто.

Понесе се одобрително ръмжене. Ревниво ръмжене.

Просто, да, но... съвсем не на място. Нали уж целта бе да унищожим сборището на жълтооките? И трябваше да сме единни. Тогава защо намесваше награда за първия, награда само за един от нас? Сигурният резултат от подобен план бе едно мъртво момиче. Сещях се за поне десетина по-ефикасни начина да мотивира армията. Например онзи, който убие най-много жълтооки, получава момичето. Или онзи, който най-добре се сработи с останалите. Онзи, който най-стриктно се придържа към плана. Онзи, който най-точно изпълнява заповедите. Най-добрият съотборник и така нататък. Трябваше да се съсредоточим върху опасността, а тя съвсем не беше в човека.

Огледах се и реших, че никой от останалите не разсъждава в тази посока. Раул и Кристи се гледаха злобно. Чух, как Сара и Джен спорят

шепнешком дали да не си поделят наградата.

Е, може би Фред поне мислеше като мен. Той също се беше смръщил.

— И последното — обади се Райли. За първи път в гласа му се долавяше известно колебание. — Вероятно още по-трудно ще го възприемете, затова направо ще го демонстрирам. Не ви карам да правите нещо, което аз самият не бих направил. Помнете, че съм зад вас във всеки един момент.

Вампирите отново застинаха. Забелязах, че Раул се е добрал до пликчето и го стиска собственически.

— Тепърва има да учите много за света на вампирите — започна Райли. — Някои неща са по-логични от другите. А това е от онези, които в първия момент звучат абсурдно, но аз самият съм го изпитвал и сега ще ви го покажа. — Той направи дълга пауза, после продължи: — Четири пъти годишно слънцето пада под определен непряк ъгъл. В този ден, четири пъти годишно, е безопасно... да се покажем на дневна светлина.

И най-леките движения замряха. Никой не дишаше. Райли говореше пред гора от статуи.

— Един от тези специални дни започва именно днес. Слънцето, което днес изгрива, не може да ни нарани. Ще използваме това рядко изключение, за да изненадаме враговете си.

Мислите ми се завъртяха и преобърнаха. Значи Райли знаеше, че е безопасно да се показваме на слънце. Или пък не знаеше, а създателката ни му беше втълпила тази история с „четирите дни годишно“. Или пък... беше прав и двамата с Диего случайно бяхме уцелили такъв ден. Само дето Диего се бе показвал на светло и порано. А и Райли се опитваше да го изкара като някакво периодично явление, свързано примерно със слънцестоенето, докато двамата с Диего се бяхме показали на дневна светлина едва преди четири дена.

Разбирах, че Райли и създателката ни използваха страха от слънцето, за да ни контролират. Беше съвсем логично. Но защо бяха решили да ни кажат истината, или поне малка част от нея, точно сега?

Можех да се обзаложа, че онези страховити черни наметала имаха пръст в решението ѝ. Вероятно тя искаше да изпревари крайния срок. Наметалата така и не дадоха дума, че ще я оставят жива, след като избием всички жълтооки. Предполагах, че щеше да хукне като

куршум в секундата, в която постигнаше целта си тук. И щом избием жълтооките, щеше да замине на продължителна почивка в Австралия, или някъде другаде на другия край на света. Естествено, нямаше да ни изпрати официални покани. Трябваше максимално бързо да открия Диего и да се спасяваме. А не беше зле да намекна нещичко и на Фред. Реших да го направя веднага щом се случи да останем сами.

Толкова много манипулация имаше в кратката реч на Райли, че не бях сигурна дали успявам да доловя всичко. Щеше ми се Диего да е до мен, за да анализираме всичко заедно.

Ако Райли бе импровизирал историята с четирите дни, май се досещах защо. Нямаше как просто да каже: „Вижте, цял живот ви лъгах, но ето *сега* ви казвам истината“. Та нали искаше днес да го последваме в битка, не би рискувал да срине трудно спечеленото доверие.

— Прави сте да се страхувате — обърна се той към статуите. — Единствената причина все още да сте живи, е, че се подчинявахте, когато ви казвах да внимавате. Прибирахте се навреме, не допускахте грешки. Страхът ви направи хитри и предпазливи. Така че не очаквам лесно да се отърсите от него. Не очаквам да хукнете навън само защото аз казвам. Но... — той обходи стаята с поглед. — Очаквам да ме *последвате* навън.

Очите му се отделиха от публиката за част от секундата и бегло се спряха на нещо над главата ми.

— Гледайте ме — продължи той. — Слушайте ме. Вярвайте ми. Когато видите, че нищо ми няма, повярвайте на очите си. Слънцето в този единствен ден все пак има интересен ефект върху кожата ни. Ще се убедите сами. Но няма да ви нарани по никакъв начин. Не бих ви изложил на излишна опасност. Знаете го.

Той тръгна нагоре по стълбите.

— Райли, не може ли просто да изчакаме... — започна Кристи.

— Наблюдавайте какво правя — прекъсна я Райли, без да спира равномерната си крачка. — Това ще ни даде огромно предимство. Жълтооките знаят за специалния ден, но не знаят, че *ние* знаем. — Още докато говореше, отвори вратата и влезе в кухнята. Щорите бяха спуснати и в кухнята бе тъмно, но въпреки това всички се отдръпнаха от отворената врата. Всички освен мен. Гласът му продължаваше да се отдалечава по посока на входната врата. — Младите вампири трудно

свикват с това изключение и донякъде са прави. Онези, които не се пазят от дневната светлина, не оцеляват дълго.

Усетих погледа на Фред. Вдигнах очи. Гледаше ме настойчиво, сякаш искаше да хукне нанякъде, но не знаеше накъде.

— Всичко е наред — прошепнах му едва чуто. — Слънцето наистина няма да ни нарани.

— *Вярваш ли му?* — попита той само с устни.

— *В никакъв случай.*

Фред вдигна вежда и съвсем леко се отпусна.

Хвърлих поглед зад гърба си. Какво ли бе погледнал Райли? Там нищо не се беше променило — семейни снимки на мъртви хора, малко огледало, часовник с кукувичка. Хм. Дали не проверяваше часа? Може би създателката ни бе поставила краен срок и на него.

— Добре, момчета, излизам навън — обяви Райли. — Заклевам се, че днес няма от какво да се страхувате.

Светлината нахлу в мазето през отворената врата, усилена, както само аз знаех, от кожата на Райли. Виждах ярките отражения да играят по стената.

Със съскане и ръмжене моето сборище отстъпи назад към ъгъла срещу този на Фред. Кристи се вмъкна най-отзад. Май се опитваше да използва бандата си като щит.

— Спокойно, деца — провикна се Райли. — Чувствам се прекрасно. Няма болка, няма изгаряне. Елате и вижте сами. Хайде!

Никой не се приближи към вратата. Фред бе приклепнал до стената зад мен и стреснато гледаше светлината. Направих почти незабележим жест с ръка, за да привлека вниманието му. Той вдигна глава и в продължение на секунда се визира преценяващо в спокойното ми изражение. После бавно се изправи. Усмихнах му се окуражително.

Останалите чакаха пламъците. Дали и на Диего му се струвах така глупава в същата ситуация?

— Знаете ли — обади се Райли отгоре, — любопитно ми е кой ще се окаже най-смел. Имам известни предположения кой пръв ще мине през вратата, но се е случвало и да греша.

Уф, колко си прозрачен, Райли!

Думите му обаче оказаха нужния ефект. Почти незабавно Раул се запромъква към стълбите, сантиметър по сантиметър. За пръв път Кристи не прояви желание да се бори за одобрението на Райли. Раул

щракна с пръсти към Кевин и двамата със Спайдърмен неохотно се приближиха и застанаха от двете страни на Райли.

— Нали ме чувате. Ясно е, че не съм се изпържил. Стига сте се държали като бебета! Нали сте *вампири*. Дръжте се като такива.

Но въпреки подканата Раул и приятелчетата му стигнаха едва до подножието на стълбите. От останалите никой не помръдваше. След няколко минути Райли се върна. Кожата му леко блестеше на непряката светлина от входната врата.

— Ето, вижте, нищо ми няма. Кълна се. Направо ме е срам за вас. Я ела тук, Раул!

Раул обаче се шмугна в ъгъла и накрая Райли се принуди да сграбчи Кевин и да го извлачи насила догоре. Усетих кога излизат на слънце, защото от отраженията им светлината стана по-ярка.

— Кажи им, Кевин — заповяда Райли.

— Нищо ми няма, Раул! — провикна се Кевин. — Еха. Целият... блестя. Луда работа! — той се разсмя.

— Браво, Кевин — извика високо Райли.

Това се оказа последната капка за Раул. Той стисна зъби и решително тръгна нагоре. Не бързаше особено, но не след дълго и той блестеше и се смееше редом до Кевин.

Но дори и след това процесът отне далеч повече, отколкото очаквах. Качваха се един по един. Райли започна да губи търпение. Започна да отправя повече закани и по-малко окуражителни думи.

Фред ме стрелна с поглед, който сякаш казваше: *Ти знаеше ли?*

Да, отговорих само с устни.

Той кимна и тръгна нагоре. Оставаха още около десетина души, предимно от групата на Кристи, сгущени до стената. Тръгнах с Фред. По-добре да изляза по средата. А пък Райли да го тълкува както си иска.

Блестящите като диско глобуси вампири стояха наред предния двор и прехласнато се вираха в собствените си длани и в лицата на другите. Фред излезе на светло, без да забавя крачка, което ми се стори доста смело предвид всичко останало. Кристи се оказваше чудесен пример колко добре бе промил мозъците ни Райли. Тя отказваше да приеме нещо, което се разминаваше с внушеното, въпреки доказателствата пред очите ѝ.

Двамата с Фред се спряхме на известно разстояние от останалите. Той огледа внимателно тялото си, после мен, после загледа останалите. Макар да бе тих, бе изключително наблюдателен, преценяваше доказателствата с почти научна методичност. От самото начало анализираше думите и действията на Райли. Интересно до какви заключения бе достигнал?

Райли повлече Кристи насила по стълбите, а хората ѝ ги последваха. Накрая всички се озовахме навън, повечето се прехласваха колко са красиви. Райли ги подреди за последна тренировка. Предполагам, най-вече за да ги накара да се съсредоточат. Не се получи веднага, но постепенно започнаха да осъзнават, че битката приближава, утихнаха, лицата им се озлобиха. Виждах, че мисълта за истинска битка, за пълната свобода и дори заповедта да късат и изгарят ги въодушевяваше почти толкова, колкото идеята за лов. Беше съвсем в унисон с манталитета на Раул и Джен, Сара и на другите като тях.

Райли за пореден път преговори стратегията, която се опитваше да им внуши през последните няколко дена — веднага щом уловим следата на жълтооките, трябва да се разделим на две и да ги обградим. Раул ще нападне отпред, а Кристи — отстрани. Което пасваше на темперамента и на двамата им, но не бях сигурна дали в разгара на битката щяха да съумеят да следват какъвто и да било план.

Когато след час тренировки Райли ги събра, Фред заотстъпва заднишком на север. Райли бе подредил останалите с лице на юг. Не се отделях от Фред, макар да нямах представа какво прави. Когато се отдалечихме на стотина метра, той спря в сянката на смърчовеите на края на гората. Никой не обърна внимание, че се отдалечаваме. Фред следеше Райли, сякаш чакаше да види дали ще забележи отстъплението ни.

Райли заговори:

— Тръгваме. Силни сте и сте готови. И жадни, нали? Усещате ли изгарянето? Готови сте за десерт.

Беше прав. Толкова много кръв бях погълнала, а жаждата изобщо не се беше забавила. Всъщност, без да съм сигурна, имах чувството, че се завръща по-бързо и по-силно от обичайно. Може би преяждането имаше обратен ефект.

— Жълтооките настъпват бавно от юг, хранят се по пътя, опитват се да наберат сили — продължи Райли. — Тя ги наблюдава, така че знам къде да ги открием. Ще ни пресрещне заедно с Диего — той хвърли многозначителен поглед към мястото, където доскоро стоях, после лицето му се намръщи за миг, но веднага пак се изглади — и ще ги ударим като цунами. Ще ги надвием с лекота. А после ще празнуваме. — Той се усмихна. — А един от нас ще открие угощението по-рано от останалите. Раул, дай ми това — той протегна заповеднически ръка. Раул неохотно му подхвърли пликчето с блузата. Май се опитваше да предяви претенции върху момичето, присвоявайки си миризмата ѝ.

— Подушете още веднъж. Да се съсредоточим!

Да се съсредоточим върху момичето? Или върху битката?

Райли сам обиколи с блузата, сякаш за да се убеди, че жаждата е обзела всички. А от реакциите им виждах, че гърлата им отново изгарят. Уханието на блузата ги караше да гримасничат, да се зъбят. Не беше необходимо да минава повторно, нали не забравяхме нищо. Явно ни изпитваше. Само от мисълта за миризмата, устата ми се напълни с отрова.

— С мен ли сте? — изкрещя Райли.

Всички извикаха в един глас.

— Да вървим да ги смажем, хлапета!

Отново се превърнаха в пасаж баракуди, но този път на сушата.

Фред не помръдна и аз останах до него, макар да съзнавах, че губя ценно време. Ако исках да се добера до Диего и да го измъкна преди началото на битката, трябваше да съм начело на групата. Загледах тревожно как се отдалечават. Добре, че бях по-млада от повечето, по-бърза.

— През следващите двайсетина минути Райли няма да е в състояние да мисли за мен — обади се Фред, гласът му бе небрежен и така познат, сякаш бяхме водили милиони разговори в миналото. — Постарах се да преценя времето. Даже и от разстояние ще му прилошее, ако се опита да мисли за мен.

— Сериозно? Колко готино.

Фред се усмихна.

— От доста време се упражнявам, следя как въздействам. Вече мога да ставам напълно невидим. Никой не може да погледне към мен,

ако сам не пожелаая.

— Забелязах — отвърнах, замълчах за миг, после предположих гласно: — Май не смяташ да вървиш с тях?

Фред поклати глава.

— Естествено, че не. Очевидно е, че не ни казват всичко. Отказвам да бъда пионка на Райли.

Значи Фред сам бе прозрял ситуацията.

— Смятах да тръгна по-рано, но пък исках да говоря с теб, преди да тръгна, а досега нямаше възможност.

— И аз исках да поговорим — казах. — Май е редно да си наясно, че Райли ни е лъгал за слънцето. Тази история с четирите дни е пълна глупост. Предполагам, Шели и Стив и останалите също са се досетили. А тази битка е обвързана с далеч повече политически машинации, отколкото твърди. Врагът е повече от един — избъбрих всичко, усещайки неумолимото движение на слънцето, препускащото време. Трябваше да бързам при Диего.

— Не се учудвам — отвърна равно Фред. — И не желая да участвам. Ще изследвам света сам, ще попътувам. Или по-скоро, *смятах* да съм сам, но после реших, че може би да искаш и ти да дойдеш. С мен ще си в относителна безопасност. Никой няма да успее да ни проследи.

Поколебах се за секунда. Точно в този момент идеята за безопасност бе почти неустоима.

— Трябва да намеря Диего — казах и поклатих глава.

Той кимна замислено.

— Ясно. Виж, ако си готова да гарантираш за него, може и той да дойде. Май понякога по-голямата бройка се оказва от полза.

— Да — съгласих се охотно и си припомних колко уязвима се бях почувствала сама с Диего на дървото, докато настъпваха черните наметала.

Той вдигна вежда при тона ми.

— Райли лъже за поне едно изключително важно нещо — поясних. — Внимавай. Хората не бива да разбират за нас. Съществуват някакви страховити вампири, чиято работа е да унищожават всеки, който се набива на очи. Виждала съм ги и е най-добре да не ги срещаш. Крий се през деня и ловувай разумно — погледнах напрегнато на юг. — Трябва да бързам.

Той асимилираше разкритията ми със сериозно изражение.

— Добре. Настигни ме, ако решиш. Иска ми се да чуя подробности. Ще те чакам във Ванкувър един ден. Познавам града. Ще ти оставя следа в... — той се замисли за миг, после се подсмихна — Райли Парк. Оттам ще ме проследиш. Но след двайсет и четири часа потеглям.

— Ще намеря Диего и ще те настигнем.

— Късмет, Бри.

— Благодаря ти, Фред! И на теб късмет. Ще се видим! — Вече тичах.

— Дано — дочух да казва след мен.

Хукнах по петите на другите, летях по-бързо от всякога. За мой късмет явно бяха спирали по някаква причина, вероятно Райли да им се накрещи за нещо, защото ги настигнах по-бързо, отколкото очаквах. А може би Райли се бе сетил за Фред и бе спрял, за да ни потърси. Когато ги настигнах, тичаха с равномерна крачка, в рехав строй, както снощи. Опитах се да се вмъкна в редицата, без да привличам внимание, но видях, как Райли извърта глава, за да провери дали някой не изостава. Очите му се приковаха в мен, после затича по-бързо. Дали предполагаше, че Фред е с мен? Никога повече нямаше да го види.

Само пет минути по-късно всичко се промени.

Раул улови следата. Втурна се напред с див рев. Райли така ни беше обработил, че бе необходима съвсем мъничка искра, за да избухне експлозията. Тичащите край Раул също я надушиха, после всички полудяха. Останалите инструкции на Райли минаха на заден план, важно беше единствено момичето. Вече бяхме ловци, а не армия. Не бяхме екип. Състезавахме се за кръв.

Макар да знаех, че историята е съшита с бели конци, не можех да устоя на уханието. При все че тичах на опашката на глутницата, нямаше как да я пропусна. Свежа. Силна. Човекът бе преминал оттук съвсем наскоро и ухаеше така сладостно. Бях силна от изпитата предната нощ кръв, но нямаше значение. Бях жадна. Жаждата ме изгаряше.

Тичах след останалите и се мъчех да разсъждавам. Впрегнах цялата си воля, за да изостана поне малко, да тичам зад другите. Най-близо до мен се оказа Райли. Дали и той... не изоставаше?

Започна да крещи заповеди, да повтаря едно и също:

— Кристи, мини отстрани! Мини отстрани! Отдели се! Кристи, Джен! *Отделете се!* — Целият му план за засадата капан се разпаднаше пред очите му.

Той ускори крачка, настигна основната група и сграбчи Сара за рамото. Изблъска я наляво и тя се озъби срещу него.

— Заобиколете! — изкрещя той. Хвана русото момче, чието име така и не успях да запомня, и го хвърли към Сара, която видимо не остана доволна. Кристи успя за миг да се отърси от заслеплението на ловеца, да се сети, че би трябвало да следва плана. Хвърли злобен поглед след Раул, после закрещя към хората си.

— Насам! По-бързо! Ще ги изпреварим отстрани и пак ще сме първи! Давайте!

— Аз оставам в главното ядро, с Раул! — извика й Райли, докато завиваше.

Поколебах се, но продължих да тичам напред. Нямах никакво желание да бъда част от „главно ядро“, но хората на Кристи вече започваха да се нахвърлят едни върху други. Сара бе приклезила русото момче в смъртоносна хватка. Откъсна главата му с такъв ужасяващ звук, че незабавно взех решение. Хукнах след Райли, чудейки се дали Сара ще спре устрема си колкото да изгори момчето, което така обичаше Спайдърмен.

Ускорих крачка и скоро зърнах Райли. Последвах го на разстояние, докато не настигна групата на Раул. Следата замъгляваше съзнанието ми, трудно ми беше да мисля за важните неща.

— Раул! — изкрещя Райли.

Раул изсумтя, но не се обърна. Беше изцяло погълнат от сладкия аромат.

— Налага се да помогна на Кристи! Ще ви чакам отпред! Не се разсейвай!

Спрях рязко, замръзнала от чувството на несигурност.

Раул продължи да тича, без да реагира на думите на Райли. Райли намали скорост, после премина в ход. Вероятно трябваше да побягна, но пък сигурно щеше да чуе, че се опитвам да се скрия. Извърна се с усмивка на лицето и ме видя.

— Бри. Мислех, че си с Кристи.

Не отговорих.

— Чух нещо, май някой пострада. Кристи има по-голяма нужда от мен, Раул ще се справи — побърза да обясни той.

— Изоставяш... ли ни?

Изречението му се промени. Долавях, как мислено сменя тактиката. Очите му се разшириха, внезапно напрегнати.

— Тревожа се, Бри. Казах ви, че *тя* ще ни пресрещне, ще ни помогне, но още не съм засякъл следата ѝ. Нещо не е наред. Трябва да я намеря.

— Няма как да успееш да я откриеш, преди Раул да стигне при жълтооките — изтъкнах.

— Трябва да разбера какво става. — Звучеше искрено отчаян. — Имам нужда от нея. Планът не предвиждаше сам да се оправям!

— Ами останалите...?

— Бри, трябва да я намеря! Веднага! Достатъчно много сте, за да надвиете жълтооките. Ще се върна веднага щом мога.

Стори ми се искрен. Поколебах се, хвърлих поглед назад по обратния път. Фред вероятно бе на половината път до Ванкувър. Райли дори не бе попитал за него. Може би талантът на Фред продължаваше да действа.

— Диего е там, отпред, Бри — продължи Райли настойчиво. — Ще участва в първото нападение. Нима не улови миризмата му малко по-назад? Не успя ли да се приближиш до нея?

Поклатих глава, вече напълно объркана.

— Диего е минал оттук?

— Раул сигурно вече е стигнал при него. Ако побързаш, ще успееш да го измъкнеш жив.

Гледахме се в продължение на една дълга секунда, после отклоних очи на юг, към следата на Раул.

— Добро момиче — каза Райли. — Отивам да я намеря, а после ще се върнем да помогнем с разчистването. Ще се справите! Вероятно всичко ще е приключило още преди да ги настигнеш!

Той хукна перпендикулярно на първоначалната ни посока. Стиснах зъби, като видях колко уверено тича. Лъжеше до последния миг.

Но май нямах избор. Побягнах с всички сили на юг. Трябваше да намеря Диего. Да го извлека насила, ако се наложи. А после щяхме да настигнем Фред. Или да се спасяваме сами. Трябваше да бягаме. Щях

да му разкажа за лъжите на Райли. Щеше да разбере, че изобщо не е имал намерение да ни помогне в битката, в която ни беше въвлякъл. Така че нямаше причина да му помагаме.

Открих миризмата на човека, а после и тази на Раул. Но не и дирята на Диего. Дали не бързах твърде много? Или пък миризмата на човека заглушаваше всичко останало? Половината ми съзнание бе обсебено от тази така неуместна цел — вярно, щяхме да намерим момичето, но нима бяхме готови да се бием рамо до рамо? Не, щяхме да се разкъсаме един друг, за да се докопаме до нея.

После чух ръмженето и писъците и стърженето, и разбрах, че битката е започнала, че е твърде късно да изпреваря Диего. Затичах още по-бързо. Вероятно все още имаше шанс да го спася.

Надуших дима — сладникав, плътен мирис на горящи вампири, — понесен от вятъра. Звучите от какофонията се засилиха. Може би всичко бе към края си. Дали нямаше да се окаже, че нашето сближение е победило, че Диего ме чака невредим?

Втурнах се през гъстата пелена от пушек и се озовах извън прикритието на гората, на огромна затревена поляна. Прескочих един камък и едва в следващия миг забелязах, че всъщност беше обезглавено тяло.

Очите ми претърсиха поляната. Навсякъде се въргаляха късове от вампири, а от огромна клада се кълбеше лилав дим към слънчевото небе. През издуващото се на талази було виждах заслепяващи, блестящи тела, които се стрелкаха и нападаха, а звучите от раздиране на тела продължаваха да отекват във въздуха.

Търсех едно-единствено нещо: къдравата черна коса на Диего. Не бях виждала толкова черна коса. Зърнах един огромен вампир с кестенява коса, много тъмна, почти черна, но беше доста по-едър и докато се взирах в него, видях да откъсва главата на Кевин и да я мята в огъня, после се хвърли на гърба на друг вампир. Дали не беше Джен? Имаше и още някой, с права черна коса, който пък беше твърде дребен, за да е Диего, Движеше се толкова бързо, че не можех да преценя дали е момче, или момиче.

Отново се огледах, чувствайки се ужасно уязвима. Взрях се в лицата. Бяха малобройни, дори да вземех предвид и падналите. Не видях никой от групата на Кристи. А изгорените сигурно бяха много. Повечето от вампирите, които все още бяха на крака, бяха непознати.

Един рус вампир се обърна към мен, срещна погледа ми и очите му блеснаха златисти на слънчевата светлина.

Губехме битката.

Започнах да отстъпвам към дърветата, без да бързам, все още се озъртах за Диего. Но него го нямаше. Нямаше никакъв знак, че изобщо е бил тук. Нямаше и намек за миризмата му, долавях само миризмите на по-голямата част от групата на Раул и на мнозина непознати. Насилих се да огледам и късовете. Но нито един не принадлежеше на Диего. Бих разпознала дори някой от пръстите му.

Обърнах се и сега вече побягнах към дърветата, убедена, че присъствието на Диего тук бе поредната от лъжите на Райли.

А щом Диего не беше тук, значи вече беше мъртъв. Стори ми се толкова логично, явно от известно време съм долавяла истината. Още от мига, в който не бе последвал Райли през вратата на мазето. Още тогава е бил мъртъв.

Успях да измина едва няколко крачки сред дърветата, когато някаква сила като топуз ме блъсна в гърба и ме повали на земята. Една ръка се промуши под брадичката ми.

— Моля ви! — проплаках. *Моля ви, убийте ме бързо.*

Ръката се поколеба. Отказах да се боря, макар инстинктът да настояваше да хапя и да драця и да разкъсам врага. Но разумната част от мен знаеше, че няма смисъл. Райли ни беше излъгал и за това, че вампирите са по-слаби и по-стари, така че още от самото начало сме били обречени. Но дори да имаше начин да победя този, просто не бях в състояние да помръдна. Диего бе мъртъв и ужасяващият факт бе убил всякаква съпротива в мен.

Внезапно се озовах във въздуха. Блъснах се в едно дърво и рухнах на земята. Трябваше да опитам да избягам, но Диего беше мъртъв. Не можех да го преживея.

Русият вампир от поляната се взираше изпитателно в мен, тялото му бе готово за скок. Изглеждаше изключително умел, далеч по-опитен от Райли. Но не се готвеше да се хвърли върху мен. Не беше обезумял като Раул или Кристи. Напълно се владееше.

— Моля ви — повторих и зачаках да приключи. — Не искам да се бия.

Макар да не промени позата си, лицето му се измени. Не проумявах погледа му. В лицето му имаше много мъдрост и още нещо.

Съчувствие? Ако не друго, то жалост.

— Нито пък аз, дете — рече той със спокоен, добронамерен глас.
— Просто се защитаваме.

Странните му жълти очи бяха толкова искрени, че се зачудих как изобщо съм повярвала на историите на Райли. Почувствах се... гузна. Нищо чудно това сбороище изобщо да не е смятало да напада Сиатъл. Нима можех да вярвам дори на част от думите на Райли?

— Не знаехме — обясних, някак засрамено. — Райли ни излъга. Съжалявам.

Той се ослуша за миг и тогава осъзнах, че бойното поле е притихнало. Всичко бе приключило.

Ако изпитвах каквито и да било съмнения кой е победителят, те напълно се разсеяха, когато секунда по-късно една женска с вълниста кестенява коса и жълти очи дотича до него.

— Карлайл? — подвикна тя с объркан глас, загледана в мен.

— Не иска да се бие — отвърна той.

Жената докосна ръката му. Той продължаваше да стои приведен, готов за скок.

— Много е уплашена, Карлайл. Дали не бихме могли...

Русият, Карлайл, я погледна, после се поизправи леко, макар да долавях, че е все така нащрек.

— Нямаме желание да ти причиним зло — каза жената. Гласът ѝ бе нежен, успокояващ. — Не сме искали да се бием с вас.

— Съжалявам — прошепнах отново.

Не можех да подреда хаотичните мисли в главата си. Диего бе мъртъв и това бе основното, ужасното. Битката бе приключила, моето сбороище бе победено, а враговете ми тържествуваха. Но избитото ми сбороище се състоеше от вампири, които с удоволствие биха гледали как горя, а враговете ми говореха нежно, макар да не бях заслужила с нищо добротата им. Сред тези двама непознати се чувствах в по-голяма безопасност, отколкото когато и да било с Раул и Кристи. Изпитвах *облекчение*, че Раул и Кристи са мъртви. Толкова бях объркана.

— Дете — обади се Карлайл. — Ще се предадеш ли? Ако обещаеш, че няма да се опиташ да сториш зло, ние обещаваме да не те докосваме.

Повярвах му.

— Да — прошепнах. — Да, предавам се. Не искам да наранявам никого.

Той протегна окуражително ръка.

— Ела, дете. Сега ще прегруппираме силите си, а после ще искаме да отговориш на някои въпроси. Ако си искрена, няма какво да се страхуваш.

Изправих се бавно, като внимавах да не направя движение, което да се изтълкува като заплашително.

— Карлайл? — обади се мъжки глас.

Появи се още един жълтоок вампир. Всякакво чувство за безопасност, което бях изпитала сред тези непознати, моментално се изпари при вида му.

Беше рус като първия, но по-висок и по-слаб. Кожата му бе плътно нашарена с белези, като плетеницата бе най-гъста върху врата и челюстите. Някои от раните върху ръката му бяха съвсем пресни, но останалите не бяха от днешната схватка. Участвал бе в толкова битки, че главата ми не схващаше бройката, и не бе изгубил нито една. Жълтеникавокафявите му очи пламтяха, а стойката му издаваше едва овладяната сила на разгневен лъв.

Още щом ме видя, той приклепна за скок.

— Джаспър! — обади се предупредително Карлайл.

Джаспър рязко спря и зяпна. Карлайл с разширени очи.

— Какво става тук?

— Не иска да се бие. Предаде се.

Лицето на белязания вампир помръкна и внезапно усетих как ме обзема чувство на безсилие, макар да не схващах защо.

— Карлайл, аз... — той се поколеба, после продължи. — Съжалявам, но не е възможно. Когато Волтури пристигнат, при нас не бива да има от новородените. Нима не разбираш на каква опасност ще ни изложи това?

Не разбирах какво точно има предвид, но все пак схванах основното. Искаше да ме убие.

— Джаспър, та тя е още дете — възрази жената. — Не можем хладнокръвно да я убием.

Колко странно говореше, сякаш и двамата бяхме хора, сякаш убийството бе нещо лошо. И можеше да се избегне.

— Но така нашето семейство ще се окаже на мушката, Есме. Не можем да си позволим да решат, че сме нарушили правилата.

Жената, Есме, застана между мен и онзи, който искаше да ме убие. Колкото и да бе необяснимо, си позволи да обърне гръб към мен.

— Не. Няма да позволя.

Карлайл ме стрелна с тревожен поглед. Явно изпитваше чувства към тази жена. Аз бих гледала по същия начин някого, който стои зад гърба на Диего. Постарах се видът ми да излъчва покорство, каквото и изпитвах.

— Джаспър, смятам, че трябва да рискуваме — заяви той бавно. — Ние не сме Волтури. Спазваме правилата им, но не гледаме на живота с тяхната лекота. Ще им обясним.

— Ще решат, че сме създали собствени новородени, за да се защитаваме.

— Но не е така. А дори и да беше, при нас, за разлика от Сиатъл, не е имало недискретност. Няма закон срещу създаването на новородени, стига да можеш да ги контролираш.

— Твърде е опасно.

Карлайл докосна рамото му внимателно.

— Джаспър. Не можем да убием това дете.

Джаспър изгледа сърдито мъжа с добрите очи и внезапно изпитах гняв. Нима щеше да нарани този мил вампир, или пък жената, която той обичаше? После Джаспър въздъхна и разбрах, че всичко ще е наред. Гневът ми се изпари.

— Не ми харесва тази работа — каза той, но звучеше по-спокоен. — Поне ме оставете аз да се оправям с нея. Не бихте могли да се справите с някой, който никога не е спазвал правила.

— Разбира се, Джаспър — съгласи се жената. — Но бъди мил.

Джаспър примигна възмутено.

— Да се връщаме при другите. Алис каза, че нямаме много време.

Карлайл кимна. Подаде ръка на Есме и двамата тръгнаха към поляната.

— Хей, ти — обърна се Джаспър към мен, лицето му отново смръщено. — Тръгвай с нас. И гледай да не направиш някое прибрзано движение, защото, *кълна се*, ще те убия.

Под тежкия му поглед отново почувствах да ме залива гняв и някаква малка част от мен поиска да изръмжи, да оголи зъби, но схващах, че само чака някакво извинение.

Джаспър замълча за миг, сякаш му бе хрумнало нещо.

— Затвори си очите — нареди ми той.

Поколебах се. Дали все пак не беше решил да ме убие?

— Хайде!

Стиснах зъби и затворих очи. Почувствах се два пъти по-безпомощна отпреди.

— Ще следваш звука на гласа ми, без да отваряш очи. Отвориш ли ги, губиш, разбра ли?

Кимнах, озадачена какво се опитваше да скрие от мен. Но все пак почувствах известно облекчение, че изобщо си прави труда да пази някаква тайна. Ако се канеше да ме убие, нямаше да има нужда от такива мерки.

— Насам.

Тръгнах бавно след него, като се пазех да не правя резки движения. И той внимаваше, поне не се ударих в дърво. Чух как звуците се промениха, когато излязохме на открито, вятърът звучеше различно, а миризмата на горящото сборище се засили. Усетих топлината на слънцето върху лицето си и как вътрешната страна на клепачите ми стана по-ярка, когато заблестях под лъчите му.

Водеше ме все по-близо до приглушения пукот на пламъците, толкова близо, че усещах дима върху кожата си. Съзнавах, че разполагаше с достатъчно възможности да ме убие, но когато приближихме кладата, съвсем се напрегнах.

— Седни тук. Без да отваряш очи.

Земята бе топла, сгрята от слънчевите лъчи и огъня. Седях неподвижно и се стараех да изглеждам безобидна, но усещах сърдития му взор и това ме изнервяше. Макар да не изпитвах гняв към тези вампири, които, дълбоко бях убедена, просто се защитаваха, усещах някаква странна, надигаща се ярост. Сякаш беше извън мен, някакво изостанало ехо от битката, която току-що бе приключила.

Гневът не успяваше да замъгли разума ми, защото болката бе твърде силна. Чувствах се нещастна до мозъка на костите си. Диего не напускаше съзнанието ми, не спирах да мисля как ли е загинал.

Сигурна бях, че доброволно не би издал тайните на Райли — тайни, заради които донякъде бях повярвала на Райли, докато не бе станало твърде късно. Спомних си изражението му — онова студено, гладко изражение, което се бе настанило върху чертите му, докато заплашваше, че ще накаже всеки, отказал да се подчинява. Чух отново зловещото, ненужно подробно описание — *когато ви заведе при нея и ви държа, докато ви откъсва краката, а после бавно, съвсем бавно, изгори пръстите ви, ушите, устните, езика и всеки друг израстък на тялото ви един по един.*

Сега осъзнах, че бе описвал смъртта на Диего.

Онази нощ бях усетила, че нещо го е променило. Убийството на Диего — именно това го бе променило, бе го ожесточило. Вярвах само на едно: че е ценял Диего повече от всички останали. Дори, че е бил привързан към него. И въпреки това е гледал как създателката ни го измъчва. И несъмнено ѝ бе помогнал. Заедно бяха убили Диего.

Колко ли болка бе необходима, за да ме накара да предам Диего? Вероятно щях да понеса много. И бях сигурна, че също толкова е била необходима, за да накара Диего да предаде мен.

Прилоша ми. Исках да изтрия от главата си образа на Диего, пищящ от болка, но той отказваше да изчезне.

И тогава чух писъци на поляната.

Клепачите ми трепнаха, но Джаспър гневно изръмжа и аз незабавно ги стиснах. Успях да видя единствено гъст виолетов дим.

Чух викове и странен див вой. Силен вой, заобикаляше ме отвсякъде. Не можех да си представя как трябваше да се разкриви човешко лице, за да издаде такъв звук, и неведението правеше звука още по-ужасяващ. Жълтооките вампири бяха толкова различни от нас. По-скоро от мен, тъй като само аз бях оцеляла. Райли и създателката ни отдавна бяха изчезнали.

Чух да се споменават имена — *Джейкъб, Лия, Сам.* Чух множество отчетливи гласове, макар воят да продължаваше. Естествено, Райли ни бе излъгал и за броя на вампирите.

После виенето намаля, докато не остана само един глас, агонизиращо, нечовешко скимтене, което ме накара да стисна зъби. Лицето на Диего се бе запечатало в съзнанието ми, а този звук бе досущ като писъците му.

Карлайл надвикваше останалите гласове и воя. Молеше някого да му позволи да погледне нещо.

— Моля те, дай да погледна. Нека ти помогна. — Не чух възражение, но по някаква причина Карлайл май губеше спора.

После виенето се извиси в пронизителна нотка, трескавият глас на Карлайл благодареше някому, чуха се звуци от движението на много тела, почти заглушени от виенето. Приближаваха множество тежки стъпки.

Заслушах се още по-внимателно и долових нещо неочаквано, невъзможно. Наред с тежкото дишане, каквото не бях чувала от вампир, долавях десетки дълбоки, трополящи звуци. Почти като... туптене на сърца. Но категорично не човешки. Този звук познавах твърде добре. Подуших съсредоточено, но вятърът духаше срещу миризмата, така че надуших единствено пушека.

Без каквото и да било предупреждение, нещо ме докосна, притисна главата ми силно от двете страни.

Очите ми се отвориха от ужас и аз се хвърлих напред в опит да се измъкна от хватката, но веднага срещнах предупредителния поглед на Джаспър на около пет сантиметра от лицето си.

— Спри! — излая той и ме дръпна обратно в седнало положение. Едва го чух, от което ми стана ясно, че дланите му са притиснали плътно главата ми, покрили са изцяло ушите ми.

— Затвори очи — нареди той отново, вероятно с нормален тон, но на мен ми се стори съвсем тихо.

Наложих си да се успокоя и затворих отново очи. Явно имаше нещо, които не искаха дори да чуя. Можех да го преживея, ако означаваше, че ще живея.

За секунда видях лицето на Фред зад клепачите си. Беше обещал да ме чака един ден. Дали щеше да спази думата си? Така ми се искаше да му кажа истината за жълтооките и колко много още не знаехме. За света, който всъщност ни бе напълно непознат.

Би било интересно да изследвам този свят. Особено с някой, който можеше да ме направи невидима, да ми осигури безопасност.

Но Диего го нямаше вече. Нямаше да последва Фред заедно с мен. И всякакви планове за бъдещето ми се струваха противни.

Все пак долавях някои звуци, предимно вой и нови гласове. Каквото и да представляваха онези странни туптящи звуци, вече бяха

твърде глухи, за да разбере.

Но успях да чуя думите на Карлайл, когато няколко минути покъсно каза:

— Ще трябва да... — гласът му стихна за миг, после — ... от тук сега. Ако можехме да помогнем, щяхме да го направим, но няма как да си тръгнем.

Чу се изръмжаване, което обаче не звучеше заплашително. Виенето премина в тихо скимтене и бавно утихна, сякаш се отдалечаваше.

Няколко минути цареше тишина. Чувах тихи гласове, включително на Карлайл и Есме, но също и непознати. Щеше ми се поне да надуша нещо — слепотата в комбинация с тихите звуци ме караше да се напрегам за някаква сетивна информация. Но надушвах единствено отвратителния сладникав дим.

После чух един глас, по-висок и по-ясен от останалите, който лесно различих.

— Още пет минути — обяви гласът. Сигурна бях, че говори момиче. — А Бела ще отвори очи след точно трийсет и седем секунди. Не бих се изненадала, ако вече ни чува.

Не схващам. Нима караха още някого да стои със затворени очи като мен? Или пък смяташе, че се казвам Бела? Не бях казала името си на никого. Отново се помъчих да подуша *нещичко*, каквото и да било.

Отново приглушен говор. Стори ми се, че един от гласовете звучи особено — не долавях никаква звънливост. Но нямаше как да съм сигурна, при положение че ръцете на Джаспър така плътно притискаха ушите ми.

— Три минути — обади се високият ясен глас.

Дланите на Джаспър се отлепиха от главата ми.

— Вече можеш да отвориш очи — уведоми ме той от няколко крачки разстояние. Тонът му ме стресна. Побързах да се огледам за опасността, за която загатваше тонът му.

Половината ми полезрение бе скрито от тъмния дим. До мен Джаспър се бе смръщил. Стискаше зъби и ме наблюдаваше с изражение, което бе почти... уплашено. Не уплашено от мен, а сякаш заради мен. Сетих се какво бе казал по-рано, че ще ги изложи на опасност пред нещо, наречено Волтури. Интересно какво ли беше

Волтури. Не можех да си представя от какво би могъл да се страхува този осеян с белези, страховит вампир.

Зад Джаспър четирима вампири образуваха рехава линия, обърнати с гръб към мен. Единият бе Есме. До нея стояха висока руса жена, дребно тъмнокосо момиче и тъмнокос мъж, толкова грамаден, че всяваше страх само с вида си — онзи, който бе убил Кевин. За миг си представих как същият този вампир сграбчва Раул. Картината бе изненадващо приятна.

Зад едрия имаше още трима. Широките му рамене пречеха да видя какво точно правят. Карлайл бе коленичил, а до него стоеше мъж с тъмночервеникава коса. На земята лежеше друга фигура, но виждах само част от нея, само дънките и малките кафяви ботуши. Беше или жена, или момче. Зачудих се дали не сглобяват разкъсан вампир.

Значи общо осем жълтооки, плюс онова виене отпреди малко, макар да не разбирах що за вампир издава такива звуци. Чула бях поне още осем гласа. Шестнайсет, а може би и повече. Повече от два пъти над бройката, която Райли ни бе подготвил да очакваме.

Установих, че се изпълвам със злостното желание онези вампири с черните пелерини да настигнат Райли и да го накарат да се *гърчи*.

Проснатият на земята вампир започна да се изправя с тромави движения, досущ като непохватен човек.

Вятърът смени посоката си и довя дима към мен и Джаспър. За миг всичко, освен него изчезна. Макар вече да не бях сляпа, внезапно, по непонятна причина, се почувствах далеч по-разтревожена. Като че тревогата струеше от вампира до мен.

В следващия миг ветрецът подуша от другаде и вече виждах и надушвах всичко.

Джаспър изсъска яростно, изблъска ме от приклепналата поза, която инстинктивно бях заела, и аз се свлякох обратно на земята.

Това беше тя — човекът, когото само допреди няколко минути преследвах. Уханието, към което се бе устремило цялото ми същество. Сладостният влажен аромат на най-възхитителната кръв, която някога съм помирисвала. Устата и гърлото ми пламнаха.

Отчаяно се опитвах да запазя разума си, да се съсредоточа върху факта, че Джаспър само чака да скоча още веднъж, за да ме смаже — но малка част от мен успяваше да разсъждава. Имах усещането, че ще се разкъсам на две в опита да се удържа.

Човешкото момиче, наречено Бела, бе втренчило в мен смаяни кафяви очи. Колкото повече я гледах, толкова по-трудно ставаше. Виждах как кръвта кипи под тънката кожа. Опитах се да отклоня поглед, но очите ми постоянно се връщаха върху нея.

Червенокосият ѝ заговори тихо.

— Тя се предаде. Не съм виждал подобно нещо. Само на Карлайл би му хрумвало да го предложи. Джаспър никак не одобрява.

Явно Карлайл му бе обяснил, докато ушите ми бяха запушени.

Вампирът бе прегърнал човешкото момиче с двете си ръце, а тя бе притиснала длани в гърдите му. Гърлото ѝ бе само на сантиметри от устните му, но нямаше вид да се страхува. А той нямаше вид на жаден. Бях се опитвала да си представя сборище с човек за домашен любимец, но това тук безкрайно се разминаваше с представите ми. Ако беше вампир, щях да реша, че са двойка.

— Джаспър добре ли е? — прошепна момичето.

— Добре е. Отровата пари — отвърна вампирът.

— Ухапали са го? — попита тя с ужасен глас.

Кое беше това момиче? Защо вампирите я допускаха до себе си? Защо не я бяха убили още? И защо се чувстваше така добре сред тях, сякаш изобщо не се страхуваше? Хем изглеждаше като част от техния свят, хем не успяваше да схване действителността му. Естествено, че бяха ухапали Джаспър. Та той бе участвал в битка срещу сборището ми и ги бе унищожил до един. Нима момичето не бе наясно какво представляваме?

О, огънят в гърлото ми бе непоносим! Стараех се да не мисля колко приятно би било да прогоня болката с кръвта ѝ, но вятърът носеше миризмата ѝ право в лицето ми. Твърде късно бе да запазя разума си — бях надушила пляквата, към която се бях устремила, и вече нищо не можеше да промени нещата.

— Опитвал се да бъде едновременно навсякъде — продължи да обяснява червенокосият на човешкото момиче. — Така че да не се налага Алис да участва. — Той поклати глава и погледна към дребничкото тъмнокосо момиче. — Алис няма нужда от помощ.

Вампирът, наречен Алис, хвърли сърдит поглед към Джаспър.

— Покровителствен глупчо — каза тя с ясения си сопран. Джаспър отвърна на погледа ѝ полуусмихнат и сякаш за миг забрави за съществуването ми.

Едва устоях на инстинкта, който ми нашепваше да използвам този миг невнимание и да скоча към момичето. Само миг, а после топлината ѝ кръв, кръв, която ясно доловимо пулсираше през сърцето ѝ, щеше да утоли изгарящата жажда. Беше толкова близо...

Вампирът с тъмночервената коса срещна очите ми с яростен, предупредителен поглед, и разбрах, че опитам ли да докопам момичето, веднага ще намеря смъртта си, но агонията в гърлото ми бе толкова всепоглъщаща, че имах чувството, че ако не пробвам, ще умра. Болката бе така силна, че изпищях безпомощно.

Джаспър остро ми се озъби и аз се опитах да не мърдам, но имах чувството, че миризмата на кръвта ѝ ме надига от земята, като огромна, могъща ръка. Досега никога не бях опитвала да се възпра, щом бях набелязала жертва. Зарових ръце в пръстта, търсейки нещо, за което да се заловя, но не намерих. Джаспър приклепна срещу мен и макар да знаех, че съм само на две секунди от смъртта, не успях да съсредоточа обезумелите си от жажда мисли.

Карлайл в миг се озова до Джаспър и сложи ръка върху рамото му. Погледна ме с добрите си спокойни очи.

— Да не си променила решението си, момиче? — попита ме той. — Не искаме да те унищожаваме, но ще го сторим, ако не се контролираш.

— Как издържате? — попитах почти умолително. Нима той самият не изгаряше? — Искам я. — Втренчих се в нея, отчаяно желяейки разстоянието между нас да се стопи. Пръстите ми напразно ровеха в каменистата пръст.

— Трябва да издържиш — сериозно заяви Карлайл. — Трябва да съумееш да се контролираш. Възможно е, и това е единственото нещо, което ще те спаси.

Ако единствената ми надежда за оцеляване бе да търпя момичето така, както правеха тези странни вампири, значи бях обречена. Не можех да издържам пожара. А и бездруго не бях сигурна, че държа да оцелея. Не исках да умра, не исках да изпитвам болка, но какъв беше смисълът? Всички останали бяха мъртви. А Диего бе мъртъв от дни.

Името му бе на устните ми. Почти го прошепнах на глас. Сграбчих черепа си с две ръце и се опитах да мисля за нещо, от което да не боли. Нещо различно от момичето и различно от Диего. Не се справих добре.

— Дали да не се отдалечим — прошепна дрезгаво човешкото момиче и наруши концентрацията ми. Очите ми мигом се стрелнаха към нея. Кожата ѝ бе толкова тънка и мека. Виждах как вените на шията ѝ потрепват.

— Трябва да останем тук — отвърна вампирът, когото бе прегърнала. — Вече са стигнали северния край на поляната.

Кой идваше? Погледнах на север, но не се виждаше друго, освен пушек. Дали не говореха за Райли и за създателката ми? Усетих нов пристъп на паника, последван от пробождането на крехка надежда. Невъзможно бе двамата с Райли да се изправят срещу тези вампири, които бяха убили толкова много от нас, нали така? Дори без онези, виещите, само Джаспър изглеждаше в състояние да се справи и с двама им.

Или пък говореше за загадъчния Волтури?

Момичето срещна втренчения ми поглед, но изражението ѝ далеч не бе такова, каквото би следвало. Макар да усещах, че устните ми са оголили зъбите ми, макар цялата да треперех от усилието да възпра скока си, тя нямаше вид да се страхува. Гледаше ме като хипнотизирана. Сякаш искаше да ми проговори — да зададе въпрос, на който да отговоря.

В този миг Карлайл и Джаспър започнаха да отстъпват от огъня и от мен. Застанаха по-плътно до останалите и до момичето. Всички гледаха някъде зад мен, в пушека, така че явно това, от което се страхувах, беше по-близо до мен, отколкото до тях. Сгуших се поплътно до дима въпреки пламъците. Дали да не побягна? Дали бяха достатъчно погълнати от приближаващата опасност, за да успея да се измъкна? И къде щях да отида? При Фред? Или да се пробвам сама? Да открия Райли и да го накарам да си плати за стореното на Диего?

Докато се колебаех, омагьосана от последната идея, изпуснах момента. Чух раздвижване от север и разбрах, че съм хваната в клопка между жълтооките и това, което се задаваше.

— Хъм — промърмори един мъртвешки глас в мъглата.

От тази единствена сричка разбрах точно кой е пристигнал и ако не бях скована в безумен ужас, щях въпреки всичко да хукна.

Тъмните наметала.

Какво означаваше това? Нова битка ли щеше да започне? Знаех, че наметалата искаха създателката ми да унищожи жълтооките. А тя

очевидно се бе провалила. Означаваше ли това, че ще я убият? Или щяха да убият Карлайл и Есме и останалите? Ако зависеше от мен, бях съвсем наясно кого предпочитам да унищожат, и това съвсем не бяха новите ми господари.

Тъмните наметала се приближиха безмълвно през изпаренията и се изправиха пред жълтооките. Никой не погледна към мен. Седях напълно неподвижно.

Бяха само четирима, както предния път. Но нямаше значение, че жълтооките бяха седмина. Усещах, че наметалата ги тревожеха точно толкова, колкото и Райли и създателката ми. В тях имаше нещо, нещо, което не се долавяше с просто око, но определено се *усещаше*. Това беше наказателната група, а те никога не губеха.

— Добре дошла, Джейн — обади се жълтоокият, който бе прегърнал момичето.

Значи се познаваха. Но гласът на червенокосия не беше дружелюбен. Нито пък умолителен и нетърпелив да се хареса както този на Райли, или пък невероятно уплашен като на създателката ми. Беше просто хладен и любезен, лишен от изненада. Значеше ли това, че наметалата бяха Волтури?

Дребният вампир, който водеше наметалата — Джейн, както стана ясно — бавно огледа седмината жълтооки и човека, след това най-последно обърна глава към мен. За пръв път видях лицето ѝ. Беше по-млада от мен и същевременно много по-стара. Очите ѝ имаха кадифеният цвят на тъмночервени рози. Твърде късно бе да остана незабелязана, така че сведох глава и я покрих с ръце. Може би, ако бе очевидно, че не желая да се бия, Джейн щеше да постъпи като Карлайл. Но не хранех особена надежда.

— Не разбирам — безизразният ѝ глас все пак издаваше известно раздражение.

— Тя се предаде — обясни червенокосият.

— Предала се е? — остро повтори Джейн.

Надзърнах през ръцете си и видях как наметалата се споглеждат. Червенокосият бе споменал, че за пръв път се случвало някой да се предаде. Може би и за наметалата бе новост.

— Карлайл ѝ предостави избор — продължи червенокосият. Като че ли бе говорител на жълтооките, макар да бях решила, че Карлайл е водачът.

— Тези, които нарушават правилата, нямат право на избор — каза Джейн, гласът ѝ отново лишен от емоция.

Костите ми бяха като от лед, но вече не изпитвах паника. Смъртта ми се струваше неизбежна.

Карлайл заговори с мек глас.

— Това е във ваши ръце. Но тъй като тя изяви желание да спре да ни напада, не виждах причина да я унищожавам. Не е била научена.

Макар думите му да бяха неутрални, стори ми се, че се застъпва за мен. Но, както сам бе казал, съдбата ми не зависеше от него.

— Това е без значение — настоя Джейн.

— Както прецените.

Джейн гледаше Карлайл със смесица от объркване и раздражение. После тръсна глава и чертите ѝ отново станаха безизразни.

— Аро се надяваше да стигнем достатъчно на запад, за да те видим, Карлайл — каза тя. — Изпраца ти поздрави.

— Ще ти бъда благодарен, ако и ти му предадеш моите поздрави — отвърна той.

Джейн се усмихна.

— Разбира се.

После отново ме погледна, а тъгълчетата на устните ѝ все още бяха леко извити в усмивка.

— Изглежда сте свършили нашата работа... или поне по-голямата част. От чисто професионално любопитство колко бяха? Нанесли са сериозни поражения в Сиатъл.

Говореше за работа и за професионалисти. Значи бях права, нейната работа бе да наказва. А щом имаше наказания, значи имаше и правила. Карлайл бе казал: *Ние следваме правилата им, а също и: Няма закон срещу създаването на вампири, стига да можеш да ги контролираш.* Райли и създателката ми бяха уплашени, но не и изненадани от пристигането на тъмните наметала, на тези Волтури. Знаеха законите и знаеха, че ги нарушават. А защо не ни бяха казали? Явно имаше и други Волтури, освен тези четирима. Някой бе споменал името Аро, вероятно имаше и още. Сигурно бяха доста, щом всички така се страхуваха от тях.

Този път Карлайл отговори на въпроса.

— Осемнайсет заедно с тази.

Наметалата размениха едва чут шепот.

— Осемнайсет? — повтори Джейн, а в гласа ѝ долових нотка на изненада. Създателката ни така ѝ не ѝ беше казала колко е създала. Дали наистина бе изненадана, или просто бе добра актриса?

— До един новородени — каза Карлайл. — Бяха неопитни.

Неопитни и в неведение благодарение на Райли. Започвах да схващам как гледаха на нас тези по-стари вампири. *Новородена*, ме бе нарекъл Джаспър. Като бебе.

— До един? — рязко повтори Джейн. — Тогава кой ги е създал?

Та нали се познавах. Тази Джейн бе по-голям лъжец и от Райли, а и далеч по-изкусен.

— Името ѝ беше Виктория — отговори червенокосият.

Откъде знаеше това, което дори аз не знаех? Спомних си думите на Райли, че сред групата им има четец на мисли. Така ли научавах всичко? Или това бе поредната от лъжите на Райли?

— Беше? — повтори въпросително Джейн.

Червенокосият кимна с глава на изток, сякаш посочваше. Вдигнах очи и видях облак гъст лилав дим, който се издуваше от склона на планината.

Беше. Заля ме вълна на задоволство, сходно с онова, което изпитах, докато си представях, как едрият вампир накъсва Раул на парчета. Но далеч по-интензивно.

— И тази Виктория — започна бавно Джейн — не се включваше в тези осемнайсет?

— Не — потвърди червенокосият. — С нея имаше само един вампир. Не толкова млад като тази тук, но не беше на повече от година.

Райли. Чувството на задоволството се засили многократно. Ако, добре де, *когато* днес умра, поне след мен нямаше да остане нещо незавършено. Смъртта на Диего бе отмъстена. Почти се усмихнах.

— Значи двайсет — прошепна Джейн. Или цифрата надвишаваше очакванията ѝ, или беше невероятна актриса. — Кой се справи със създателя им?

— Аз — отвърна студено червенокосият.

Който и да беше този вампир, независимо че си имаше човек за домашен любимец, той ми беше приятел. И дори лично той да ме убиеше накрая, пак щях да съм му задължена.

Джейн се обърна и ме загледа с присвити очи.

— Хей, ти — озъби се тя. — Името ти?

Според нея вече бях мъртва. Тогава защо да се подчинявам на лъжкинята? Изгледах я злобно, без да отговарям.

Джейн ми се усмихна с лъчезарната щастлива усмивка на невинно дете и внезапно цялата пламнах. Сякаш се върнах назад във времето, в онази най-ужасна нощ от живота ми. Огънят запъпли във всяка вена от тялото ми, обхвана всеки сантиметър от кожата ми, подпали сърцевината на всяка кост. Имах чувството, че съм заровена в средата на погребалната клада на сборището ми и пламъците ме обхващаха от всички страни. В тялото ми не остана нито една клетка, която да не гори в непоносима агония. Едва чувах собствените си писъци през пулсиращата болка в ушите.

— Името ти — повтори Джейн и при думите ѝ огънят изчезна. Така безследно, сякаш го бях сънувала.

— Бри — изрекох колкото можех по-бързо, едва поемайки си дъх, макар болката да бе изчезнала.

Джейн се усмихна и огънят ме поде отново. Колко ли болка можех да изтърпя, преди да умра? Имах усещането, че писъците дори не излизат от моята уста. Защо просто някой не ми откъснеше главата? Нима Карлайл нямаше да се смили над мен? Или пък четецът на мисли, който и да беше той? Нима не можеше да разбере и да накара *този ужас да спре?*

— Ще ти каже всичко, което искаш — изръмжа червенокосият. — Не е нужно да го правиш.

Болката отново изчезна, сякаш Джейн бе щракнала осветлението. Оказах се просната по лице върху земята, запъхтяна, сякаш не ми достигаше въздух.

— О, знам това — чух развеселеният глас на Джейн. — Бри?

Потръпнах, когато изрече името ми, но този път нямаше болка.

— Вярно ли е това? — попита тя. — Наистина ли бяхте двайсет?

Думите литнаха една след друга от устата ми.

— Деветнайсет или двайсет, или повече, не знам! Сара и онази, не ѝ знам името, се сбиха по пътя...

— А тази Виктория — тя ли ви създаде?

— Не знам — признах стреснато. — Райли никога не споменаваше името ѝ. Онази нощ беше толкова тъмно... не виждах

нищо... и болеше много... — Потръпнах. — Той не искаше да мислим за нея. Каза, че мислите ни са опасни.

Джейн стрелна поглед към червенокосия, после отново се обърна към мен.

— Разкажи ми за този Райли — рече тя. — Защо ви доведе тук?

Зарецитирах лъжите на Райли колкото можех по-бързо.

— Райли ни каза, че трябва да унищожим странните жълти очи тук. Каза, че ще е лесно. Каза, че градът е техен и че искат да ни нападнат. Каза, че щом ги премахнем, всичката кръв ще е за нас. Даде ни миризмата ѝ — посочих към човешкото момиче. — Каза, че ще разпознаем семейството, защото тя ще е с тях. Каза, че който я хване първи, ще е негова.

— Изглежда, Райли е грешал, че ще е лесно — отбеляза Джейн, а в тона ѝ се долавяше известна шеговитост.

Стори ми се, че остана доволна от разказа ми. Внезапно ми хрумна, че може би се е опасявала да не би Райли да ни е разказал за краткото ѝ посещение при създателката ни. Виктория. А моята история бе точно това, каквото Джейн искаше да чуят жълтооките — вариант, който не замесваше нито нея, нито тъмните наметала Волтури. Е, готова бях да участвам в представлението ѝ. Надявах се четецът на мисли вече да е наясно с истината.

Нямаше как да си отмъстя физически на това чудовище, но поне можех да разкажа на жълтооките всичко чрез мислите си. Или поне така се надявах.

Кимнах, съгласявайки се с шегата на Джейн, и се изправих до седнало положение, за да привлека вниманието на четеца на мисли, който и да бе той. Продължих с онази версия на историята, която би дал всеки друг от сборището ми. Преструвах се, че съм Кевин. Тъп като торба камъни и в абсолютно неведение.

— Не знам какво стана. — Това поне беше истина. Бъркотията на бойното поле продължаваше да е пълна загадка за мен. Така и не бях видяла никой от групата на Кристи. Дали загадъчните виещи вампири ги бяха докопали? Реших тази тайна да запазя за жълтооките. — Разделихме се, но останалите така и не дойдоха. И Райли си тръгна, не се върна да ни помогне, както беше обещал. След това настана пълно объркване и всички се оказаха на парчета. — Потреперих при спомена за обезглавеното тяло, което бях прескочила. — Беше ме страх. Искях

да избягам — кимнах към Карлайл. — Онзи там каза, че няма да ме наранят, ако престана да се бия.

— Ах, но той няма право да ти предлага подобен подарък, малката — прекъсна ме Джейн. Звучеше, сякаш искрено се забавлява. — Нарушените правила си имат последствия.

Продължих да се преструвам, че съм Кевин, и я зяпнах, все едно бях твърде глупава, за да схвана какво казва.

Джейн се обърна към Карлайл.

— Сигурни ли сте, че сте унищожили всички? Онези, които са се отделили?

— Ние също се разделихме — кимна Карлайл.

Значи действително виещите бяха пресрещнали Кристи. Надявах се, каквото и да представлявах, да са истински ужасни. Кристи си го заслужаваше.

— Не мога да отрека, че съм впечатлена — каза Джейн и прозвуча напълно искрено, затова реших, че този път казва истината. Джейн се бе надявала армията на Виктория да нанесе поражения, а ние се бяхме провалили.

— Да — съгласиха се тихо и тримата вампири зад Джейн.

— Никога не съм виждала едно-единствено сорище да успее да отблъсне такава атака — продължи Джейн. — Наясно ли сте какво я е предизвикало? Изглежда ми странно, като имам предвид начина ви на живот. И защо момичето е било толкова важно? — очите ѝ се спряха за миг върху човешкото момиче.

— Виктория имаше зъб на Бела — обясни червенокосият.

Джейн се разсмя доволно.

— Тя — Джейн се усмихна на човешкото момиче както се бе усмихвала и на мен — определено предизвиква изненадващо силни реакции сред вида ни.

Нищо не се случи с момичето. Може би Джейн не искаше да я нарани. А може би страховитата ѝ дарба действаше само върху вампири.

— Би ли престанала да го правиш? — обади се червенокосият с равен, но осезаемо гневен тон.

Джейн отново се разсмя.

— Просто проверявам. Очевидно не съм навредила.

Постарах се да запазя глуповатото си изражение, да не издам интереса си. Значи Джейн не бе в състояние да предизвика същата болка у момичето, както у мен, и това не ѝ се случваше често. Макар да се смееше, усещах, че ситуацията я влудява. Дали не беше това причината жълтооките да търпят човешкото момиче? Но щом бе толкова специална, защо просто не я превърнеха във вампир?

— Е, очевидно за нас не е останало кой знае какво — каза Джейн, а гласът ѝ рязко си възвърна предишната монотонност. — Странно. Не сме свикнали да се явяваме напразно. Жалко, че пропуснахме битката. Струва ми се, че щеше да бъде забавно да наблюдаваме.

— Да — обади се с рязък глас червенокосият. — А бяхте толкова близо. Жалко, че не дойдохте половин час по-рано. Вероятно тогава щяхте да изпълните мисията си тук.

Успях да сподавя усмивката си. Значи червенокосият бе четецът на мисли и бе чул всичко, което исках да чуе. Джейн нямаше да се измъкне безнаказано.

Джейн отвърна на погледа му с безизразно лице.

— Да. Жалко, че нещата се стекоха така, нали?

Четецът на мисли кимна и аз се запитах какво ли чува в мислите на Джейн.

Сега Джейн обърна лишеното си от емоции лице към мен. В очите ѝ не личеше нищо, но усещах, че времето ми изтича. Беше получила каквото искаше от мен. А не знаеше, че съм споделила каквото можех с четеца на мисли. И бях запазила тайните му. Дължах му го. Та нали беше наказал Райли и Виктория вместо мен.

Погледнах го с крайчеца на окото си и мислено му благодарих.

— Феликс? — провлече Джейн.

— Чакай — прекъсна я високо четецът на мисли.

Той се обърна към Карлайл и заговори бързо.

— Можем да ѝ обясним правилата. Изглежда, проявява желание да се научи. Не е знаела какво прави.

— Разбира се — включи се настойчиво Карлайл, приковал поглед в Джейн. — Готови сме да поемем отговорност за Бри.

Дълбоко бях трогната. Тези вампири бяха непознати, но въпреки това рискуваха толкова много заради мен. Знаех, че няма да се получи, но все пак...

— Не правим изключения — каза Джейн, отново развеселена. — И не даваме втори шанс. Влияе зле на репутацията ни.

Сякаш говореше за някой друг. Не ми пукаше, че с такава лекота говори за смъртта ми. Знаех, че жълтооките не могат да я спрат. Тя беше от полицията на вампирите. Но макар ченгетата да бяха корумпирани — ужасно корумпирани, — поне жълтооките вече бяха наясно.

— Което ми напомня... — продължи Джейн, а очите ѝ отново се впиха в човешкото момиче и усмивката ѝ се разшири. — Кай ще бъде дълбоко заинтригуван, като разбере, че още си човек, Бела. Може да реши да ви посети.

Още човек. Значи все пак се канеха да я променят. Интересно какво ли чакаха.

— Датата вече е определена — обади се дребната вампирка с късата черна коса и ясният глас. — Възможно е ние да ви посетим през следващите месеци.

Усмивката на Джейн изчезна, като че някой я бе изтрил с парцал. Тя сви рамене, без да поглежда чернокосата, и ми се стори, че колкото и да мразеше човешкото момиче, ненавиждаше тази малка вампирка десет пъти повече.

После се обърна към Карлайл със същото празно изражение.

— Приятно ми беше да се срещнем, Карлайл. Мислех, че Аро преувеличава. Е, до скоро...

Значи това беше. Продължавах да не изпитвам страх. Единственото, за което съжалявах, бе, че нямаше да мога да разкажа на Фред всичко. Той пристъпваше почти слепешком в свят, изтъкан от опасна политика, пълен с корумпирани ченгета и тайни сборища. Но Фред бе умен и предпазлив, и талантлив. Какво можеха да му сторят, след като не можеха дори да го видят? Вероятно жълтооките щяха да го срещнат някой ден. *Бъдете добри с него, моля ви,* изпратих мислите си към четеца.

— Погрижи се за това, Феликс — нареди отегчено Джейн и кимна към мен. — Искам да си вървя вкъщи.

— Не гледай — прошепна червенокосият.

Затворих очи.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги съм много благодарна на хората, без чиято безценна подкрепа тази книга нямаше да се появи:

синовете ми Гейб, Сет и Ели; съпруга ми Панчо;

родителите ми Стивън и Канди; приятелките ми, които винаги ме окуражават — Джен Х., Джен Л., Мегън, Ник и Шели;

моята агентка „нинджа“ Джоди Риймър;

Шанън Хейл, винаги готов да ми даде начален тласък;

всичките ми приятели и наставници от „Литъл Браун“, и по-специално Дейвид Янг, Ася Мучник, Мегън Тингли, Елизабет Юлбърг, Гейл Дубинин, Андрю Смит и Тина Макинтайър и оставих най-важните за края — моите читатели.

Вие сте най-прекрасната публика, за която мога да мечтая.

Благодаря ви!

Издание:

Стефани Майър. Краткият втори живот на Бри Танър

Редактор: Златина Сакалова

Коректор: Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“, www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Германия — GGP Media GmbH, 2010

ISBN 978-954-27-0495-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.